Issac Asimov

Issac Asimov

Lucky Starr şi oceanele de pe Venus

Prin norii lui Venus.

Lucky Starr şi John Bigman Jones se desprinseseră de Staţia Spaţială nr. 2, lipsită de gravitaţie, şi pluteau spre naveta planetară care-i aştepta cu poarta ecluzei deschisă. Mişcările lor aveau graţia dată de o îndelungată familiarizare cu condiţiile de imponderabilitate, în ciuda faptului că ei înşişi păreau prea graşi şi de-a dreptul groteşti în costumele lor spaţiale.

Bigman îşi arcui spatele şi, în vreme ce urca, îşi întoarce capul ca să mai arunce o privire lui Venus. Vocea lui răsună cu putere în urechea lui Lucky, prin intermediul radioului din cască.

— Pe Spaţiu! Uită-te numai la bolovanul ăla de colo.

Fiecare centimetru al trupului de 1,55 metri al lui Bigman arăta cât de mult îl încântă priveliştea.

Bigman se născuse şi crescuse pe Marte şi nu fusese în viaţa lui atât de aproape de Venus. Era obişnuit cu planete roşiatice şi cu asteroizi stâncoşi. Ba la viaţa lui chiar vizitase şi planeta verde-albastră, Pământul. Dar aici avea parte de o alăturare de gri şi de alb pur.

Venus umplea peste jumătate din cer. Era la doar 3000 de kilometri de staţia spaţială, lângă care se aflau ei. Altă staţie spaţială se găsea de cealaltă parte a planetei. Aceste două staţii funcţionau ca instalaţii de primire pentru navele care aveau drept ţintă Venus. Perioada de revoluţie a celor două

staţii era de trei ore. Se urmau una pe cealaltă cum îşi vânează un căţel coada.

Deşi erau atât de apropiate de Venus, de pe cele două staţii nu se putea vedea nici un detaliu de pe suprafaţa planetei. Nu se vedea nici un continent, nici un ocean, nici un deşert sau munte, nici o vale înverzită. Doar o albeaţă, o albeaţă strălucitoare, întreruptă de linii cenuşii în mişcare.

Albeaţa era dată de agitatul strat de nori care plutea permanent deasupra întregii suprafeţe a lui Venus, iar liniile gri marcau frontierele grupurilor de nori, interfaţa violentelor lor ciocniri.

De-a lungul acestor linii, vaporii se deplasau pe verticală, în jos, iar pe suprafaţa – invizibilă – a lui Venus ploua.

Lucky Starr spuse:

— Nu are nici un rost să te uiţi la Venus, Bigman. O să te saturi de peisaje când te apropii. Dacă vrei să-ţi iei un rămas-bun, uită-te la Soare, că n-o să-l mai vezi.

Bigman fornăi supărat. Pentru ochii lui acomodaţi pe Marte, până şi Soarele văzut de pe Pământ părea prea umflat şi îngrozitor de luminos. Dar de pe orbita lui Venus Soarele părea un monstru lăbărţat. Era bucuros că staţia spaţială îşi aranjează scuturile astfel încât să blocheze permanent lumina solară.

Lucky Starr continuă:

— Marţian nebun, nu intri odată?

Bigman se oprise ţinându-se într-o mână de marginea ecluzei, privind în continuare la Venus. Jumătatea vizibilă era în plină bătaie a Soarelui, dar în partea estică umbra nopţii se făcea văzută, deplasându-se rapid o dată cu mişcarea vertiginoasă a staţiei spaţiale pe orbită.

Lucky, încă urcând, prinse la rândul lui marginea uşii ecluzei şi-şi propti palma pe spatele lui Bigman. În condiţiile imponderabilităţii, trupul mic al lui Bigman intră rostogolindu-se în ecluză, în vreme ce Lucky avu un uşor recul, anulat de mâna care încă ţinea strâns marginea trapei.

Muşchii mâinii lui Lucky se contractară, iar el pluti înăuntru într-o mişcare lejeră. Lucky nu avea nici un motiv să fie fericit în acel moment, dar nu-şi putu reţine un zâmbet, văzându-l pe Bigman întins în mijlocul ecluzei, cu un deget înmănuşat prins de un inel. Uşa exterioară se închise îndată după intrarea lui Lucky.

Bigman spuse:

— Ascultă, vierme terestru, într-o zi o să te las baltă şi poţi să-ţi găseşti…

Aerul începu să intre şuierând în mica încăpere. Uşa interioară a ecluzei se deschise. În ecluză intrară imediat doi oameni care-l prinseră pe Bigman de picioarele care încă îi bălăngăneau. Cel din faţă, un tip îndesat, solid, cu păr negru şi o mustaţă surprinzător de mare, spuse:

— Aveţi probleme, domnilor?

Cel de-al doilea, mai înalt, mai suplu, cu păr mai deschis la culoare, dar cu o mustaţă la fel de mare, spuse şi el:

— Putem să vă ajutăm cu ceva?

Bigman le răspunse ţâfnos:

— Normal că ne puteţi ajuta. E de ajuns să vă daţi la o parte şi să ne lăsaţi să ne scoatem costumele astea.

Deja se lăsase la podea şi-şi desfăcea costumul în timp ce vorbea. Lucky şi-l scosese pe-al lui între timp.

Ieşiră cu toţii prin poarta interioară a ecluzei, care se închise imediat. Costumele spaţiale, cu partea exterioară rece de la contactul cu vidul exterior, acum condensau direct gheaţă din atmosfera navetei. Bigman le scutură şi lăsă gheaţa să se topească în căldura umedă de la bordul navetei, după care puse costumul în dulapul special.

Individul cu păr negru spuse:

— Ia să vedem… Voi doi sunteţi William Williams şi John Jones. Corect?

— Corect, răspunse Lucky. Eu sunt Williams.

Pentru Lucky era deja a doua natură să folosească un pseudonim în asemenea condiţii absolut banale. Membrii Consiliului Ştiinţific evitau astfel o publicitate nedorită. Iar

acum, cu situaţia nesigură şi tulbure de pe Venus, era chiar de dorit.

— Sper că actele noastre sunt în regulă, continuă Lucky, iar bagajele noastre sunt deja la bord.

— Totul este în regulă, răspunse Păr-Negru. Eu sunt George Reval, pilot, iar dumnealui este Tor Johnson, copilotul meu. Pornim în câteva minute. Dacă doriţi ceva, spuneţi-ne.

Cei doi pasageri fură duşi într-o cabină mică. Lucky oftă resemnat. În spaţiu nu găseşti nicăieri confort. Nicăieri, cu excepţia navei lui rapide, Shooting Starr, care acum odihnea în hangarul staţiei spaţiale.

Tor Johnson spuse cu o voce profundă:

— Permiteţi-mi să vă avertizez că, odată părăsită orbita staţiei spaţiale, nu vom mai fi în imponderabilitate, iar gravitaţia va creşte. Dacă aveţi rău de spaţiu…

Bigman izbucni:

— Rău de spaţiu? Ascultă, moluscă planetară, când eram ţânc suportam variaţii gravitaţionale mai mari decât o să ai parte în toată viaţa ta.

Îşi propti un deget în perete, făcu un salt lent, întinse din nou piciorul şi se opri cu picioarele la doar un centimetru de „podeaua” cabinei.

— Încearcă asta şi vezi cum te simţi după aia.

— Ascultă, spuse copilotul, zâmbind. Ştiam că jumătăţile de buletin pot suporta orice.

— Juma’ de buletin! Ascultă tu, amice… Strigă el, dar Lucky îl strângea de umăr şi Bigman îşi înghiţi restul frazei. Ne vedem pe Venus, murmură răzbunător micul marţian.

Tor încă zâmbea. Îşi urmă şeful în cabina de control aflată în faţa navei.

Lui Bigman îi pierise deja furia. Avea alt subiect de discuţie:

— Ce zici ce mustăţile ăstora? În viaţa mea n-am văzut mustăţi aşa mari.

— E un vechi obicei venusian, răspunse Lucky. Cred că nu există bărbat de pe Venus să nu aibă mustăţi mari.

— Aşa, deci… Bigman îşi verifică reflex buza superioară fără pic de păr. Mă întreb cum aş arăta cu o asemenea mustaţă.

— Cu una atât de mare? Zâmbi Lucky. O să-ţi acopere toată faţa.

Evită cu uşurinţă pumnul întins al lui Bigman, exact în clipa în care podeaua începea să tremure sub picioarele lor, iar Minunea venusiană se desprindea de staţiunea spaţială. Naveta îşi întoarse botul şi o pomi pe traiectoria spirală care o ducea spre Venus, în Jos”.

Lucky Starr simţi începutul unei relaxări de mult dorite, în vreme ce naveta prindea viteză. Ochii lui căprui deveniseră gânditori, iar faţa lui ascuţită, cu trăsături fine, nu arăta nimic. Era înalt şi arăta suplu, dar sub acea subţirime înşelătoare se aflau nişte muşchi tari ca piatra.

Viaţa îi oferise lui Lucky o grămadă de lucruri bune, dar şi rele. Îşi pierduse părinţii copil fiind, într-un atac pirateresc chiar în apropiere de această planetă Venus de care se apropia el acum. Fusese – crescut de cel mai bun prieten al tatălui său, Hector Conway, care acum era şef al Consiliului Ştiinţei, şi de Augustus Henree, director de departament în aceeaşi organizaţie.

Lucky fusese instruit şi antrenat având în minte un singur ţel: să intre şi el într-o zi în acest Consiliu al Ştiinţei, ale cărui puteri şi funcţiuni îl făceau cea mai importantă şi totuşi cea mai puţin cunoscută organizaţie din galaxie.

Abia cu un an în urmă, după ce absolvise academia, primise titlul de membru plin şi se dedicase progresului omenirii şi distrugerii inamicilor civilizaţiei. Era cel mai tânăr membru al Consiliului şi probabil că aşa avea să rămână mulţi ani de aici încolo.

Dar deja câştigase primele lui bătălii. În deşerturile de pe Marte şi printre stâncile abia luminate din centura de asteroizi, el se întâlnise cu răufăcătorii şi-i învinsese.

Dar războiul împotriva răului şi a crimei nu este niciodată o luptă pe termen scurt, iar acum Venus o pornise pe calea tulburărilor, tulburări foarte îngrijorătoare, pentru că detaliile lor erau învăluite în ceaţă.

Şeful Consiliului, Hector Conway, îi spusese, muşcându-şi buza:

— Nu ştiu sigur dacă este o conspiraţie a lui Sirius împotriva Confederaţiei Solare, sau pur şi simplu tulburări obişnuite. Dar oamenii noştri de acolo înclină să le ia în serios.

— Nu aţi trimis pe unul din specialiştii în tulburări? Întrebase Lucky.

Se întorsese de foarte curând din zona asteroizilor şi ascultase cu mare îngrijorare.

Conway îi răspunsese:

— Ba da. Pe Evans.

— Lou Evans? Întrebase Lucky, iar ochii lui se luminaseră de încântare la auzul numelui. Am fost colegi de cameră la Academie. E bun.

— Eşti sigur? Biroul de pe Venus al Consiliului a cerut înlăturarea lui şi cercetarea pe baza acuzaţiei de corupţie!

— Poftim? Lucky se ridicase în picioare, indignat. Unchiule Hector, dar e imposibil!

— De ce nu te duci acolo să vezi cu ochii tăi ce se întâmplă?

— Cum să nu mă duc! Stele mari! Eu şi Bigman vom porni îndată ce Shooting Starr va fi gata de zbor.

Iar acum Lucky se uita gânditor prin hublou. Era ultima etapă a călătoriei. Umbra nopţii se întinsese asupra planetei, iar timp de o oră nu s-a putut vedea decât un negru impenetrabil. Ştiai că planeta e acolo doar pentru că stelele erau ascunse de ea.

Apoi ajunseră din nou la lumina Soarelui, dar prin hublou se vedea doar cenuşiul monoton. Erau prea aproape de planetă pentru a o vedea în întregime. Erau prea aproape şi ca să vadă norii. De fapt, erau în interiorul stratului de nori.

Bigman, care terminase un sandviş cu pui şi salată şi se lingea acum pe buze, spuse:

— Pe Spaţiu, nu mi-ar plăcea deloc să pilotez o navă prin toată mocirla asta.

Acum aripile navetei se întinseseră la maxim, pentru a profita de susţinerea dată de atmosferă. Drept rezultat, calitatea mişcării navetei s-a schimbat cu totul. Acum se puteau simţi răbufnirile vânturilor, ca şi urcarea şi coborârea bruscă a navei în goluri.

Navele spaţiale nu sunt potrivite pentru capcanele atmosferelor groase. Acesta este motivul pentru care planetele ca Pământul şi Venus, cu straturi relativ groase de aer în jurul lor, au nevoie de staţii spaţiale. Navele care vin din vidul îndepărtat trebuie să tragă la aceste staţii. De acolo, navetele cu aripi retractabile vor continua transportul prin curenţii înşelători, spre suprafaţa planetei.

Bigman, care era în stare să piloteze o navă de la Pluto la Mercur cu ochii închişi, ar fi fost pierdut la primul şuier de vânt. Chiar şi Lucky, care în cadrul cursurilor intensive de la Academie pilotase şi navete, nu s-ar fi încumetat decât la mare nevoie să piloteze o navă prin norii groşi care-i înconjurau acum.

— Până când primii exploratori au pus piciorul pe Venus, spuse Lucky, nimeni nu apucase să vadă suprafaţa solidă de sub aceşti nori. Pe vremea aceea, ideile despre suprafaţa venusiană erau foarte ciudate.

Bigman nu răspunse. Se uita în conteinerul de celoplex, sperând să mai găsească pe-acolo încă un sandviş.

Lucky continuă:

— Habar nu aveau dacă Venus se roteşte în jurul axei sau cu ce viteză. Nu ştiau sigur nici ce compoziţie are atmosfera. Ştiau că există bioxid de carbon, dar până spre sfârşitul secolului XX astronomii credeau că Venus nu are picătură de apă. Iar când au reuşit să coboare pe suprafaţa planetei au descoperit că nu e chiar aşa.

Se opri. În ciuda antrenamentului lui strict, nu se putu opri să se întoarcă cu gândul la spaţiograma codificată, primită pe când Pământul se afla în urma lui la doar cincisprezece milioane de kilometri. Era de la Lou Evans, colegul lui de cameră, pe care-l anunţase că vine.

Răspunsul era scurt, necioplit şi foarte limpede: „Nu te băga!”

Pur şi simplu! Nu era deloc stilul lui Evans. Pentru Lucky, un mesaj ca acesta însemna că problemele sunt foarte serioase, aşa că nu avea cum să nu se bage. De aceea, împinsese maneta micropilei atomice, accelerând la maxim.

Bigman tocmai spunea:

— Lucky, îţi dă o senzaţie ciudată să te gândeşti că pe vremuri toţi oamenii erau înghesuiţi pe Pământ. Nu-mi pot închipui ce făceau ei acolo. Auzi, să nu mergi pe Marte, sau măcar pe Lună, nicăieri. Mă apucă pandaliile.

Exact în acel moment au străpuns bariera norilor şi până şi gândurile negre ale lui Lucky dispărură în faţa peisajului deschis în faţa ochilor lor.

Totul s-a întâmplat foarte brusc. Într-o clipă erau înconjuraţi de acei nori lăptoşi, fără sfârşit. În următoarea, în jurul lor nu era decât aer transparent. Sub nori, totul era spălat în lumina aceea sidefie, albă. Iar deasupra lor era fundul cenuşiu al norilor.

— Lucky, uită-te! Izbucni Bigman.

Sub ei, Venus se întindea cât vedeai cu ochii, un covor neîntrerupt de vegetaţie verde-albastră. Terenul era absolut plat, de parcă ar fi fost aplatizat de un gigantic cuţit atomic.

Nu se vedea nimic din ce aI. Fi putut, vedea pe Pământ: drumuri, case, oraşe, râuri. Doar un invariabil verde-albastru, cât vedeai cu ochii.

— Ce vezi e din cauza bioxidului de carbon, spuse Lucky. E acea parte din aer cu care se hrănesc plantele. Pe Pământ, atmosfera îl conţine doar într-o proporţie de trei sutimi de

procent, dar aici aproape zece la sută din atmosferă e bioxid de carbon.

Bigman, care trăise mulţi ani la fermele de pe Marte, ştia cum e cu bioxidul de carbon. Spuse:

— Cum se face că e atâta lumină, cu toţi norii ăştia de deasupra noastră?

Lucky zâmbi.

— Bigman, uiţi că Soarele e aici de două ori mai strălucitor decât pe Pământ.

Apoi, privind din nou pe hublou, zâmbetul îi pieri.

— Foarte ciudat…

Se întoarse brusc de la hublou.

— Bigman! Spuse el imperativ. Vino cu mine în cabina de pilotaj.

Din două salturi erau în cabină. După altele două, ajunsese la piloţi; uşa nu fusese închisă. Ambii piloţi aveau ochii aţintiţi asupra comenzilor. La intrarea lui, niciunul dintre ei nu s-a întors.

— Ascultaţi… Spuse Lucky.

Nici un răspuns.

Atinse umărul lui Johnson, iar copilotul se scutură iritat.

Tânărul consilier îl prinse pe Johnson de ambii umeri şi strigă:

— Bigman, prinde-l pe celălalt!

Individul cel mic era deja în acţiune, exact asta făcea, fără să întrebe, atacând cu furia unui cocoş.

Lucky îl azvârli pe Johnson. Johnson se împletici, se ridică, şi apoi trecu la atac. Lucky pară o lovitură sălbatică şi plasă o directă de dreapta în falca adversarului. Johnson căzu lat. În aproape acelaşi timp, Bigman, răsucind cu măiestrie mâna lui George Reval, îl aruncă la podea, lăsându-l şi pe el fără suflare.

Bigman îi târî pe ambii piloţi în afara cabinei lor şi închise uşa în urma lui. Întors în cabină, îl văzu pe Lucky cu mâinile pe manşe, pilotând nervos.

Abia atunci deschise gura să ceară o explicaţie:

— Ce s-a întâmplat?

— S-a întâmplat că nu redresam. Suprafaţa planetei urca prea repede spre noi. Şi acum coborâm prea repede.

Căută disperat acea manetă care pune în funcţiune eleroanele, ca să poată controla unghiul de zbor. Suprafaţa lui Venus era mult mai apropiată. Se repezea spre ei, cu toată viteza.

Ochii lui Lucky căutară indicatorul de presiune. Aceasta măsura înălţimea coloanei de aer de deasupra lor. Cu cât urca mai tare, cu atât erau mai aproape de suprafaţă. Acum urca mult mai încet. Lucky apucă strâns una din pârghii şi încercă să tragă prudent. Da, nimerise comanda eleroanelor. Dar nu îndrăznea să le coboare prea repede, căci puteau să fie smulse de pe navă de vântul puternic din jurul lor. Dar mai erau doar 150 de metri până la altitudinea zero.

Cu nările fremătând, cu tendoanele gâtului întinse la maxim, Lucky puse eleroanele pieziş în vânt.

— Ne îndreptăm, spuse Bigman, abia şoptit. Ne îndreptăm…

Dar nu era loc destul pentru redresare. Verdele-albastru urca spre ei şi la un moment dat umplu tot geamul din faţa lor. Apoi, cu o viteză mult prea mare şi la un unghi de asemenea prea mare, Minunea venusiană, cu Lucky Starr şi Bigman Jones, lovi suprafaţa planetei Venus.

Sub cupola din mare.

Dacă suprafaţa lui Venus ar fi fost ceea ce părea la prima vedere, Minunea venusiană s-ar fi făcut bucăţi şi ar fi ars complet. Iar cariera lui Lucky Starr ar fi încetat în acea clipă.

Din fericire, vegetaţia groasă care izbea ochiul nu era nici iarbă, nici tufişuri, ci ierburi marine. Şesul absolut plat nu era nici din nisip, nici din stâncă, era apa oceanului care acoperea toată suprafaţa lui Venus.

Dar şi aşa, Minunea venusiană lovi oceanul cu un bubuit, despică funiile încâlcite ale plantelor şi-şi continuă drumul

spre adâncuri, sfârâind. Lucky şi Bigman fură aruncaţi de pereţi.

O navă obişnuită s-ar fi rupt în bucăţi, dar Minunea venusiană era proiectată să intre în apă la viteze mari, având forme hidrodinamice. Aripile, pe care Lucky nu avusese nici timpul şi nici ştiinţa de a le retrage, se rupseseră, iar structura aparatului gemu sub şoc. Dar altfel, nava era încă aptă de imersie.

Şi cobora în adâncurile de un verde închis ale oceanului venusian. Lumina difuzată de nori de la suprafaţă era aproape complet atenuată de plante. Iluminarea artificială a navei nu a pornit, probabil avariată de impactul dur cu apa.

Lumea se răsucea în jurul lui Lucky.

— Bigman! Strigă el.

Nici un răspuns. Întinse mâinile, orbecăind. Atinse faţa lui Bigman.

— Bigman! Strigă el încă o dată.

Duse mâna la pieptul micului marţian. Inima bătea regulat. Lucky simţi cum faţa i se luminează de uşurare.

Nu avea nici cea mai mică idee de ce se întâmpla cu nava. Ştia că nu va putea s-o controleze pe întunericul acela complet. Nu putea decât să spere că frecarea cu apa va frâna căderea înainte de a lovi prea tare fundul.

Duse mâna la piept, la lanterna-creion. Era o mică tijă de plastic lungă de vreo cincisprezece centimetri, care, apăsată cu degetul cel mare, emitea un fascicul care păstra o intensitate constantă.

Lucky bâjbâi din nou după Bigman şi-l examină cu atenţie. La tâmpla marţianului se afla o umflătură, dar, din câte-şi dădea Lucky seama, nu avea nici un os rupt.

Bigman clipi din ochi şi gemu.

— Bigman, ia-o mai moale, şopti Lucky. Totul o să fie bine.

Era departe de a fi sigur de asta în vreme ce ieşea pe coridor.

Probabil că piloţii erau în viaţă şi că ar fi fost cooperanţi într-o asemenea situaţie.

Îi găsi şezând, clipind la lumina lanternei lui Lucky.

— Ce s-a întâmplat? Gemu Johnson. Acum eram la comenzi, după aia…

În ochi şi în cuvinte nu se simţea nici fărâmă de ostilitate, doar durere şi nedumerire.

Minunea venusiană se întorsese parţial la o stare normală. „Şchiopăta” vizibil, dar farurile dinainte şi din urmă funcţionau, iar bateriile de urgenţă ofereau toată energia necesară pentru operaţiunile esenţiale. Se auzea uşor bătaia elicei, iar naveta planetară îşi arăta, destul de bine, cea de-a treia calitate: era un aparat care putea să navigheze nu numai în spaţiu şi în atmosferă, ci şi sub apă.

George Reval intră în camera de control. Era abătut şi vădit încurcat. Pe obraz avea o rană adâncă, pe care Lucky i-o spălase, o dezinfectase şi o acoperise cu un strat de koagulum.

Reval spuse:

— Există câteva infiltraţii minore, dar am reuşit să le opresc. Aripile s-au dus, iar bateriile principale sunt scoase complet din funcţiune. O să avem nevoie de reparaţii serioase, dar se poate spune că am avut noroc. Aţi făcut o treabă bună, domnule Williams.

Lucky dădu scurt din cap.

— Ce-ar fi să ne spuneţi ce s-a întâmplat?

Reval se înroşi.

— Nu ştiu. Mi-e ruşine s-o spun, dar nu ştiu…

— Dar tu? Întrebă Lucky, adresându-se celuilalt.

Tor Johnson, care tocmai mângâia radioul, doar doar l-o trezi la viaţă, clătină din cap. Reval continuă el:

— Ultimul lucru pe care mi-l amintesc limpede e că eram încă în stratul de nori. După aceea, nu-mi mai amintesc nimic. Doar că mă uitam ţintă la lanterna ta.

— Tu sau Johnson folosiţi medicamente de vreun fel? Întrebă Lucky.

Johnson ridică privirea furios şi mormăi:

— Nu, nimic.

— Atunci, ce a putut să vă ameţească atât de tare, pe amândoi deodată?

— Aş vrea să ştiu şi eu, răspunse Reval. Domnule Williams, niciunul din noi nu e un amator. Suntem piloţi de navetă clasa I. Mai exact, eram piloţi de clasa I. Acum probabil că or să ne ţină la sol.

— Asta rămâne de văzut, spuse Lucky.

— Ia ascultaţi aicea, interveni şi Bigman, prudent. Ce rost are să vorbim de o chestie moartă şi îngropată? Unde suntem acum? Asta aş vrea să ştiu. Şi încotro mergem?

Îi răspunse Tor Johnson:

— Am deviat mult de la cursul nostru normal. Măcar asta ştiu. Până la Aphrodite avem de mers cinci sau şase ore.

— Pe Jupiter şi sateliţii săi! Spuse Bigman, privind dezgustat prin geamuri la întunericul din faţa lui. Cinci sau şase ore în nenorocirea asta întunecată?

Aphrodite este cel mai mare oraş de pe Venus, având o populaţie de peste un sfert de milion de oameni.

Minunea venusiană se afla încă la un kilometru distanţă, dar marea era deja verde-translucidă de luminile Aphroditei. În luminozitatea aceea feerică se puteau vedea clar umbrele bine conturate, zvelte, ale vaselor de salvare. Acestea însoţeau, companioni tăcuţi, drumul navetei.

Pentru Lucky şi Bigman, era prima oară că vedeau unul din oraşele venusiene aflate sub cupolă. Aproape că au uitat neplăcerile prin care trecuseră, privind la minunatul obiect aflat în faţa lor.

De la distanţă, părea verde ca smaraldul, un balonaş ieşit dintr-o poveste cu zâne, tremurând şi unduindu-se din cauza apei dintre ochi şi el. Văzură pe ghicite clădiri şi păienjenişul structurii de grinzi care susţineau cupola împotriva greutăţii apei de deasupra.

Oraşul devenea mai mare şi mai strălucitor pe măsură ce se apropiau. Verdele se mai deschise la culoare, pe măsură

ce stratul de apă descreştea ca grosime. Aphrodite devenise mai puţin ireal, mai puţin de basm, dar şi mai magnific.

În cele din urmă, lunecară într-o uriaşă ecluză, capabilă să primească o mică flotă de transportoare sau un uriaş vas de luptă. Aşteptară pomparea apei, după care Minunea venusiană ajunse pe un câmp suspensor în afara ecluzei, în oraş.

Lucky şi Bigman priviră cum li se scot bagajele, dădură mâna cu Reval şi Johnson şi luară un mic vehicul pe pernă de aer până la Hotel Bellevue-Aphrodite.

Bigman se uită pe geamul maşinii, care pornise cu aripile giroscopice într-o ţinută demnă şi se strecura printre stâlpii de susţinere ai oraşului şi apoi peste acoperişurile clădirilor.

— Deci asta e Venus, spuse el. Nu prea ştiu dacă a meritat să trec prin atâtea doar ca să ajung aici. N-o să uit în viaţa mea cum venea spre noi oceanul ăsta!

— Mi-e teamă că acela a fost doar începutul, spuse Lucky.

— Chiar crezi asta?

Bigman se uită neliniştit la prietenul lui mai mare. Lucky ridică din umeri.

— Depinde. Să vedem ce are de spus Evans.

Salonul Verde a hotelului Bellevue-Aphrodite era exact cum îi spunea numele. Calitatea şi licăririle luminii făceau ca mesele şi oamenii de la ele să pară suspendaţi undeva deasupra fundului mării. Tavanul era transparent, fiind de fapt un uriaş acvariu sferic, susţinut de nişte grinzi dispuse cu bun gust. Apa era plină cu alge împletite, între care nişte ciudate şi viu colorate „panglici de mare”, una din cele mai frumoase forme de viaţă animală de pe planetă.

Bigman intrase primul, evident pus pe mâncat. Era deja supărat de absenţa unui meniu adecvat, de prezenţa chelnerilor umani şi nu-i plăcea deloc faptul că toată lumea mânca ce i se trimitea de la administraţia restaurantului, ca la o cantină ordinară. Dar pornirile i se mai domoliră, îndată ce antreul se dovedi gustos, iar supa foarte bună.

Apoi începu muzica şi tavanul se trezi la lumină şi la viaţă. Acvariul începu să se rotească încetişor.

Lui Bigman îi căzu falca. Uitase cu totul de cină şi de foame.

— Ia uită-te acolo, spuse el.

Lucky se uita. Panglicile de mare aveau diverse lungimi, de la fâşii mititele de cinci centimetri la centuri lungi de un metru. Erau cu toate subţiri ca foile de hârtie. Se deplasau prin unduirea corpurilor într-o serie de valuri.

Fiecare dintre ele era fluorescentă. Fiecare lucea într-o culoare a ei. Era o privelişte copleşitoare. Pe marginile fiecărei panglici de mare se aflau spirale luminoase: purpuriu, portocaliu, roz; printre acestea se strecurau şi luciri albastre şi violete; iar unul sau două specimene mai mari frapau prin albul luminii lor. Toate luminile se suprapuneau peste lumina difuză verde din exterior. În vreme ce înotau, liniile luminoase se întrepătrundeau şi se suprapuneau. Pentru ochii buimăciţi ai privitorilor, păreau să fie nişte benzi ale curcubeului spălate de apă, dispărând doar pentru a reapărea în pete şi mai intense.

Bigman se întoarse fără chef la desertul lui. Chelnerul numise respectivul desert „seminţe de gelatină”, iar el a privit farfuria cu mare suspiciune. Aceste „seminţe de gelatină” erau nişte ovale moi de culoarea portocalei, lipite uşor unul de altul, dar altfel numai bune să fie luate câte unul în linguriţă. Un moment, le simţi uscate şi fade pe limbă, dar dintr-o dată se topiră într-un sirop gros, o adevărată încântare a simţurilor.

— Pe Spaţiu! Spuse surprins Bigman. Ai ajuns la desert?

— Poftim? Întrebă Lucky absent.

— Gustă din desertul ăsta. E ca un suc gros de ananas, doar că de un milion de ori mai bun. Ascultă, ce te roade?

— Avem o „coadă”, răspunse Lucky.

— Aiurea!

Bigman dădu să se întoarcă, pentru a inspecta vecinii de la mese.

— Stai liniştit, îi spuse Lucky foarte calm.

Bigman îngheţă în scaun. Auzi paşii cuiva apropiindu-se de masa lor încercă să tragă cu ochiul, îşi lăsase blasterul în cameră, dar avea un pumnal energetic în buzunarul de la centură. Acesta părea un inofensiv lănţişor de ceas, dar la nevoie putea să taie un om în două. Îl pipăi gata de orice.

În spatele lui Bigman se auzi o voce:

— Pot să stau şi eu cu voi, oameni buni?

Bigman se întoarse, cu cuţitul lui energetic bine palmat şi gata să fie desfăcut. Dar omul arăta oricum, numai sinistru nu. Era gras, dar hainele i se potriveau foarte bine. Avea o faţă rotundă, iar părul cenuşiu era îngrijit pieptănat, deşi asta nu-l ajuta prea tare să-şi ascundă chelia. Avea ochi mici, albaştri, plini de ceva ce semăna cu un soi de simpatie. Evident, avea mustaţa mare, încărunţită, trăsătură venusiană caracteristică.

Lucky îi spuse calm:

— Ia loc, te rog.

Atenţia lui părea concentrată total asupra ceştii de cafea fierbinte pe care o ţinea în mâna dreaptă.

Grăsanul se aşează, cu mâinile odihnind pe masă. Una din încheieturi îi era expusă vederii doar puţin, adumbrită de palma cealaltă. O clipă, o pată ovală luci cu familiarele însemne ale Carului Mare şi ale lui Orion. Apoi semnul dispăru, lăsând vederii o încheietură grăsuţă şi cât se poate de normală. Iar grăsanul zâmbea jovial şi absolut nevinovat.

Semnul de identificare al Consiliului Ştiinţei nu putea fi nici falsificat, nici imitat. Metoda apariţiei lui controlate printr-un efort de voinţă se număra printre cele mai bine păstrate secrete ale Consiliului.

— Eu sunt Mei Morriss, spuse grăsanul.

— Mi-am închipuit, spuse Lucky. Mi-ai fost descris.

Bigman se lăsă pe spătar şi-şi strecură arma la locul ei. Mei Morriss era şeful secţiunii venusiene a Consiliului. Bigman auzise de el. Într-un fel, era uşurat, în alt fel era puţin dezamăgit. Se aşteptase la ceva bătaie, măcar la o

ceaşcă fierbinte aruncată în mutra intrusului, o masă-ceva răsturnată, iar după aceea, orice, numai bătaie să fie.

— Venus îmi pare un loc neobişnuit şi frumos, spuse Lucky.

— Ai observat acvariul nostru luminiscent?

— Da, foarte spectaculos, aprobă Lucky.

Consilierul venusian zâmbi şi ridică un deget. Chelnerul îi aduse şi lui o ceaşcă de cafea. Morriss o lăsă o clipă să se răcească şi spuse încet:

— Înţeleg că eşti dezamăgit că mă vezi aici. Aşteptai altă companie.

Lucky îi răspunse rece:

— Aşteptam să am o discuţie mai puţin formală cu un prieten.

— De fapt, spuse Morriss, chiar i-ai trimis un mesaj consilierului Evans, să vă întâlniţi aici.

— Văd că ştii.

— Ştiu. De o vreme, Evans este ţinut sub strictă observaţie. Comunicaţiile lui sunt interceptate.

Vorbeau cu voce joasă. Până şi lui Bigman îi era greu să-i audă, cum stăteau aşa, cap în cap, sorbind din cafele şi nelăsând să se vadă nici o expresie pe feţe.

— Ai adoptat o atitudine greşită, spuse Lucky.

— Vorbeşti în calitate de prieten?

— Da.

— Bănuiesc că prietenul tău, în calitate de prieten, te-a avertizat să nu te bagi în afacerile de pe Venus.

— Văd că ştii şi asta.

— Ştiu. Şi aţi avut un accident aproape fatal la coborârea pe Venus. Corect?

— Corect. Insinuezi că Evans se temea de un asemenea eveniment?

— Se temea?! Pe spaţiu! Starr, prietenul tău Evans a pus la cale accidentul tău.

Pe drojdie!

Lucky rămase impasibil. Dar nu atâta cât să nu i se vadă o clipire trădătoare în ochi.

— Detalii, te rog, spuse el.

Morriss îi zâmbea din nou, cu jumătate de gură ascunsă de absurda lui mustaţă venusiană.

— Mi-e teamă că aici nu e locul potrivit.

— Atunci numeşte un loc potrivit.

— O clipă. Morriss se uită la ceas. Peste cam un minut începe spectacolul. Se va dansa la lumina mării.

— Lumina mării?

— Globul de deasupra va începe să lumineze uşor în verde. Oamenii se vor ridica şi vor dansa. Noi ne vom ridica şi ne vom lua tălpăşiţa în linişte.

— Vorbeşti de parcă am fi în pericol chiar în clipa asta.

Morriss îi răspunse pe un ton grav:

— Tu eşti în pericol. Te asigur că de când ai intrat în Aphrodite, oamenii noştri nu te-au scăpat din ochi.

Dintr-o dată răsună o voce feerică, ce părea să vină din piesa de cristal din centrul mesei. Ascultând în jur, îşi dădură seama că toate piesele de cristal transmiteau aceleaşi cuvinte.

Ele sunau aşa:

— Doamnelor şi domnilor, bine aţi venit în Salonul Verde. Aţi mâncat bine? Pentru a vă spori plăcerea, conducerea vă prezintă cu mândrie ritmurile magnetronice ale lui Tobe Tobias şi…

În vreme ce vocea spunea toate acestea, luminile se stingeau, iar restul cuvintelor fură înecate într-un suspin de uimire încântată venind dinspre mese, pline mai toate de oameni proaspăt sosiţi de pe Pământ. Acvariul globular din tavan deveni brusc de un verde-smarald, pe care luminile panglicilor de mare se profilau în străluciri nete. Globul era fundalul care le punea în evidenţă, în rotirea lui, care umplea camera de umbre mişcătoare, aproape hipnotice. Sunetul muzicii, scos aproape în întregime de ciudatele boxe ale unei întregi game de instrumente magnetronice, crescu în intensitate.

Bărbaţi şi femei se ridicau ca să danseze. Se pomi un zvon de mişcare şi râsete în surdină. O atingere pe mâneca lui Lucky îl ridică în picioare pe el, apoi pe Bigman.

Lucky şi Bigman îl urmară în linişte pe Morriss. Una câte una, trecură de nişte feţe aspre. Era ca şi cum s-ar fi materializat de după draperii. Rămăseseră destul de departe ca să pară că nu au nici o treabă cu ei, dar Lucky era sigur că fiecare dintre ei are mâna încleştată pe mânerul blasterului. Nu încăpea nici o îndoială. Mei Morriss, de la secţiunea venusiană a Consiliului, trata situaţia cu foarte mare seriozitate.

Lucky se uita prin apartamentul lui Morriss cu aprobare. Fără să fie luxos, era confortabil. Locuind aici, uitai uşor că la doar o sută de metri deasupra ta era domul translucid, dincolo de care era altă sută de metri de ocean negru ca smoala, urmat de sute de kilometri de atmosferă străină, irespirabilă.

Cel mai mult lui Lucky i-a plăcut colecţia de cărţi şi filme care dădeau pe dinafară dintr-un mic alcov.

— Eşti biofizician, doctore Morriss?

Folosise automat titlul ştiinţific.

— Da, răspunse scurt Morriss.

— Am lucrat şi eu în domeniul biofizicii, la Academie, spuse Lucky.

— Ştiu. Ţi-am citit lucrarea de diplomă. Bună lucrare. Apropo, pot să-ţi spun David?

— E numele meu de botez, fu de acord pământeanul. Dar toată lumea îmi spune Lucky.

Între timp, Bigman deschisese una din cutiile de filme, desfăcuse puţin filmul dinăuntru şi acum îl ţinea în lumină. Se cutremură de cele văzute şi-l puse la loc.

Îi spuse belicos lui Morriss:

— Dumneata numai a om de ştiinţă nu arăţi.

— Păi nici nu vreau, spuse Morriss, fără a se arăta supărat. După cum vezi, ajută.

Lucky ştia ce vrea să spună. În zilele acelea, când ştiinţa se insinuase în întreaga societate şi cultură omenească, oamenii de ştiinţă nu se mai puteau limita la laboratoarele proprii. De aceea şi fusese înfiinţat Consiliul Ştiinţei. Iniţial, fusese un corp consultativ, care ajuta guvernul în probleme de importanţă galactică, în care doar savanţii aveau suficiente informaţii pentru a lua decizii inteligente. Dar devenise tot mai mult o agenţie de luptă împotriva infracţiunilor, un sistem de contraspionaj. Consiliul avea acum în mâinile proprii multe din frâiele guvernamentale. În urma activităţilor lui se spera că va apărea cândva un mare Imperiu al Căii Lactee, în care toţi oamenii să trăiască în pace şi armonie.

S-a ajuns ca membrii Consiliului să îndeplinească misiuni foarte depărtate de ştiinţa ca atare şi să fie nevoie să nu arate a oameni de ştiinţă, ci doar să aibă o minte de oameni de ştiinţă.

— Domnule, vrei să-mi furnizezi detaliile asupra necazurilor de aici?

— Cât de multe ţi-au spus pe Pământ?

— Foarte sumar. Aş prefera să aflu totul de la omul care se află la locul faptei.

Morriss zâmbi cu o nuanţă accentuată de ironie.

— Omul de la locul faptei, zici? Iată o atitudine neobişnuită pentru cineva de la sediul central. Indivizii trimit pacificatori de tipul lui Evans.

— Sau de tipul meu, spuse Lucky.

— Cazul tău e puţin diferit. Ştim cu toţii ce ai făcut pe Marte anul trecut, plus treaba bună pe care ai terminat-o de curând în zona asteroizilor.

Bigman găsi de cuviinţă să cârâie:

— Ar fi trebuit să fii cu el ca să ştii ce a făcut acolo.

Lucky roşise uşor. Spuse grăbit:

— Las-o baltă, Bigman. N-avem timp de poveştile tale.

Stăteau cu toţii în nişte fotolii mari, de fabricaţie terestră, moi şi confortabile. Nu se auzea nici urmă de ecou al vocilor

lor, semn pentru Lucky că apartamentul era izolat şi ecranat la unde-spion.

Morriss îşi aprinse o ţigară şi le oferi şi lor, dar fu refuzat.

— Lucky, cât de multe lucruri ştii despre Venus?

Lucky zâmbi.

— Ce ne învaţă pe toţi la şcoală. Se poate rezuma foarte scurt: a doua planetă de la soare, aflată la distanţa de 107 milioane de kilometri de astru. Cea mai apropiată lume de Pământ, putând ajunge la doar 42 de milioane de kilometri depărtare. Puţin mai mică decât Pământul, are o gravitaţie de cinci şesimi din cea terestră. Se învârte în jurul Soarelui în circa şapte luni şi jumătate, iar ziua are cam treizeci şi şase de ore de-ale noastre. Temperatura la suprafaţă e puţin mai ridicată decât cea a Pământului, dar nu prea mult, din cauza norilor. Tot din cauza norilor, practic nu are anotimpuri. E acoperită de ocean, care, la rândul lui, e acoperit de alge marine. Atmosfera e compusă din bioxid de carbon şi azot şi este irespirabilă. Mulţumit, doctore Morriss?

— Da, ai notă maximă, răspunse biofizicianul, dar eu te întrebam de societatea venusiană, nu de planetă.

— Aici e mai dificil. Evident, ştiu că oamenii locuiesc în oraşe acoperite de cupole, în părţile mai puţin adânci ale oceanului, iar din câte îmi dau seama viaţa citadină venusiană e foarte avansată mult peste viaţa citadină marţiană, de pildă.

— Hei!

Bigman era indignat.

Morriss îşi întoarse ochişorii şi clipi spre marţian.

— Nu eşti de acord cu prietenul tău?

Bigman ezită.

— Poate că are dreptate, dar de ce s-o spună aşa direct?

Lucky zâmbi şi continuă.

— Venus e o planetă dezvoltată. Cred că are un număr de cincizeci de oraşe, cu o populaţie totală de şase milioane de oameni. Exporturile voastre constau în alge marine, despre

care am auzit că sunt un excelent îngrăşământ, şi drojdie deshidratată pentru hrana animalelor.

— Din nou foarte corect, spuse Morriss. Cum vi s-a părut cina la Salonul Verde, domnilor?

Lucky făcu o pauză, întrebându-se ce nevoie era de schimbarea bruscă a subiectului.

— Mi s-a părut foarte bună. Dar de ce întrebi?

— Vei afla imediat. Ce aţi mâncat?

— N-aş putea spune precis. Nu am comandat, ni s-a adus mâncarea. Cred că a fost un fel de gulaş de vită, cu un sos foarte interesant şi legume pe care nu am reuşit să le recunosc. Apoi o salată de fructe şi suc picant de roşii.

Bigman se băgă şi el:

— Plus „seminţe de jeleu” ca desert.

Morriss izbucni în hohote.

— V-aţi înşelat cu totul. N-a fost carne de vită, n-a fost nici un fruct, nici o roşie, nimic. Nici măcar cafea. Aţi mâncat o singură substanţă: drojdie.

— Poftim? Sări Bigman ca ars.

O clipă, şi Lucky fu surprins. Cu ochii întredeschişi, îl întrebă pe Morriss:

— Vorbeşti serios?

— Normal. E specialitatea Salonului Verde. Nu vorbesc niciodată de asta, pentru că pământenii ar refuza s-o mănânce. Mai târziu aţi fi fost interogaţi la sânge cum v-a plăcut, cum credeţi că ar putea fi îmbunătăţită mâncarea etc. Salonul Verde este cea mai valoroasă staţiune experimentală de pe Venus.

Bigman îşi schimonosi faţa lui mică şi strigă vehement:

— O să-i dau în judecată. O să ridic problema în faţa Consiliului. Nu pot să mă hrănească cu drojdie fără să-mi spună, de parcă aş fi un cal, sau o vacă, sau…

Şi încheie, sufocat de indignare.

— Înţeleg, spuse Lucky, că această drojdie are o legătură cu valul de criminalitate de pe Venus.

— Zici că înţelegi asta… Spuse Morriss sec. Înţeleg că nu ai citit rapoartele noastre oficiale. Cei de pe Pământ cred că noi aici exagerăm lucrurile. Te asigur că nu exagerez cu nimic. Nu e numai un val de crime, Lucky, e vorba de această drojdie. Ea e în miezul tuturor problemelor de pe planeta asta.

Un barman automat alunecase în living, cu un filtru şi trei ceşti de cafea pe capac. Barmanul se opri mai întâi la Lucky, apoi la Bigman. Morriss luă cea de-a treia ceaşcă, o duse la buze şi îşi şterse satisfăcut uriaşa mustaţă.

— Dacă doriţi, domnilor, vi se vor adăuga şi frişcă şi zahăr, spuse el.

Bigman privi circumspect şi mirosi cafeaua. Bănuitor, îl luă la ochi pe Morriss.

— Tot drojdie de-aia?

— Nu. De data asta, cafea veritabilă. Jur.

O clipă sorbiră în linişte, apoi Morriss continuă:

— Lucky, Venus e o lume al dracului de scump de întreţinut. Oraşele noastre îşi scot oxigenul din apă, iar asta cere nişte staţii electrolitice uriaşe. Fiecare oraş are nevoie de o cantitate uriaşă de energie numai pentru întreţinerea domurilor care le protejează de miliardele de tone de apă. Oraşul Aphrodite foloseşte mai multă energie decât întreaga Americă de Sud, deşi are doar o miime din populaţia respectivă. Iar energia asta trebuie s-o obţinem cumva. Trebuie să exportăm pe Pământ, ca să obţinem uzine energetice, maşinării, combustibil atomic şi aşa mai departe. Singurul produs al lui Venus e iarba de mare, algele, în cantităţi infinite. O parte o exportăm ca îngrăşământ, dar asta nu rezolvă problema. Însă cea mai mare parte din iarba noastră de mare este folosită ca mediu de cultură pentru drojdie. Avem o mie şi una de varietăţi de drojdie.

Bigman îşi ţuguie buzele.

— Schimbarea algelor în drojdie nu mi se pare a fi o mare îmbunătăţire.

— Cum ţi s-a părut ultima masă? Întrebă Morriss.

— Continuă, domnule Morriss, spuse Lucky.

Morriss se conformă:

— Desigur, domnule Jones, e co…

— Spune-mi, te rog, Bigman!

Morriss se uită serios la micul marţian şi-i spuse:

— Mă rog. Bigman are dreptate să nu aibă o părere bună despre drojdie, în general. Cele mai răspândite tulpini ale noastre sunt bune doar pentru animale. Dar chiar şi aşa, sunt foarte folositoare. Porcul hrănit cu drojdie e mult mai ieftin şi mai bun decât orice alt tip de porc. Drojdia e foarte bogată în calorii, proteine, minerale şi vitamine. Avem şi alte tulpini, de calitate mai bună, care sunt folosite în situaţii în care vrem să stocăm cantităţi mari pe perioade lungi de timp. De pildă, în expediţiile spaţiale îndepărtate sunt luate aşa-numitele raţii-Y. În sfârşit, există şi varietăţi de foarte bună calitate, extrem de scumpe şi greu de obţinut, care intră în meniul de la Salonul Verde şi cu care se poate fie imita, fie depăşi hrana obişnuită. Deocamdată, producţia e foarte limitată, dar nu va trece mult şi va creşte la nivel de masă. Cred că deja ai înţeles toată esenţa problemei, Lucky.

— Cred că am înţeles.

— Eu n-am înţeles, spuse Bigman belicos.

Morriss îi prezentă pe loc explicaţia.

— Venus va avea monopolul asupra acestor tulpini de lux. Nici o altă planetă nu le va poseda. Fără experienţa în zimocultură a venusienilor… A

— În ce? Întrebă Bigman.

— În cultura enzimelor. Fără experienţa venusienilor, nici o altă lume nu va putea să obţină drojdiile respective şi nici să menţină culturile, dacă cumva fură mostre. De aceea, Venus e pe cale să înceapă un comerţ foarte profitabil cu varietăţi de lux, cu tot restul galaxiei. Asta ar fi important nu numai pentru Venus, ci şi pentru Pământ, de fapt pentru întreaga Confederaţie Solară. Suntem sistemul cel mai populat din

Galaxie, fiind cel mai vechi. Dacă vom putea vinde un kilogram de drojdie de lux pe o tonă de grâu, n-o s-o ducem rău.

Lucky ascultase cu răbdare lecţia lui Morriss. Spuse:

— Din aceleaşi motive, o putere străină, interesată în slăbirea Pământului, va dori să distrugă monopolul venusian în materie de drojdii.

— Ai înţeles, deci. Aş vrea să pot convinge şi restul Consiliului de acest pericol foarte prezent şi foarte acut. Dacă au fost furate eşantioane de drojdii, împreună cu tehnologia aferentă, rezultatul ar putea fi dezastruos.

— Foarte corect, spuse Lucky. Acum vine întrebarea importantă: s-au furat?

— Încă nu, spuse posac Morriss. Dar de şase luni tot avem mici furtişaguri, accidente ciudate, incidente foarte bizare. Unele sunt doar supărătoare, sau pur şi simplu caraghioase, cum ar fi cazul bătrânului care a aruncat jumătăţi de credit copiilor şi apoi s-a dus la poliţie şi a declarat disperat că a fost jefuit. Când au venit martorii şi au arătat că el a dat banii cu mâna lui, a început să facă urât, susţinând sus şi tare că n-a făcut aşa ceva în viaţa lui. Dar există şi accidente mult mai serioase, cum s-a întâmplat cu acel operator de transporturi, care a coborât nişte iarbă prea repede şi a strivit doi oameni. Individul a spus că a avut un moment de pierdere a cunoştinţei.

Bigman sări ca ars.

— Lucky! Piloţii de pe navetă spun că şi ei şi-au pierdut cunoştinţa.

Morriss înclină din cap:

— Da, şi aproape că mă bucur că s-a întâmplat, câtă vreme aţi reuşit să scăpaţi. Consiliul de pe Pământ va fi, poate, mai dispus să creadă că în spatele acestor lucruri se ascunde ceva.

— Bănuiesc, spuse Lucky, că te gândeşti la o formă de hipnoză.

Morriss îşi strâmbă buzele într-un surâs amar, cu totul lipsit de umor.

— Hipnoza e un cuvânt blând, Lucky. Ştii vreun hipnotizator care poate influenţa nişte subiecţi care nu vor să se lase influenţaţi, la distanţe mari? Eu zic că o persoană sau nişte persoane de pe Venus posedă puterea de a domina complet mintea oamenilor. Iar aceste persoane îşi exersează această putere tot mai mult, o stăpânesc tot mai bine. Cu fiecare zi care trece, ne va fi tot mai greu să luptăm cu ei. S-ar putea să fie deja prea târziu!

Consilier acuzat!

Ochii lui Bigman scoteau scântei.

— Niciodată nu e prea târziu când intră în scenă Lucky. Cu cine începem, Lucky?

Lucky răspunse liniştit:

— Cu Lou Evans. Mă aşteptam să-l aminteşti în discuţia noastră, doctore Morriss.

Morriss îşi încruntă sprâncenele, împreunându-le. Faţa lui durdulie se contractă într-o strâmbătură.

— Eşti prietenul lui şi vrei să-l aperi, firesc. Dar nu e o poveste plăcută. Chiar dacă nu implica un membru al Consiliului, tot urâtă era, dar aşa…

— Nu acţionez numai în calitate de prieten, doctore Morriss, spuse Lucky. Îl cunosc pe Lou Evans cât de bine poate cunoaşte un om pe un altul. Ştiu că nu este capabil să facă vreun rău Consiliului sau Pământului.

— Atunci ascultă şi judecă cu mintea ta. Omul nu a făcut nimic în cea mai mare parte a misiunii lui pe Venus. Este specializat în rezolvarea crizelor, un termen foarte frumos, dar care nu înseamnă nimic.

— Nu vreau să te jignesc, doctore Morriss, dar n-ai avut prejudecăţi încă de la sosirea lui?

— Nici pomeneală. Pur şi simplu n-am văzut rostul venirii lui pe planetă. Noi, cei de aici, am crescut pe Venus, avem experienţă. Ce aşteptau ei de la un tânăr proaspăt sosit de pe Pământ?

— O nouă abordare este adesea foarte utilă.

— Aiurea! Ascultă la mine, Lucky, adevăratul necaz este că cei de la „centru” nu consideră importantă problema noastră. Ei l-au trimis pe Evans doar ca să arunce o privire rapidă şi să se întoarcă pentru a le spune că nu e nimic.

— Şi tu şi eu ştim că nu aşa tratează Consiliul problemele.

Dar venusianul continuă cu acuzaţiile.

— Oricum, acum trei săptămâni, individul Evans ne-a cerut nişte date secrete privind creşterea tulpinilor de drojdie. Oamenii din industrie au obiectat.

— Au obiectat? Spuse Lucky. Au refuzat cererea unui membru al Consiliului?

— O fi el membru, dar oamenii din domeniul drojdiilor sunt foarte secretoşi. Asemenea cereri nu se fac. Nici măcar un consilier nu face asemenea cereri. L-au întrebat pe Evans de ce vrea informaţiile. El a refuzat să le spună. Mi-au înaintat mie cererea, iar eu am respins-o.

— Pe ce bază? Întrebă Lucky.

— Nu a vrut să-mi spună nici mie motivul. Fiind consilierul-şef de pe Venus, niciunul din membrii organizaţiei de aici nu are secrete faţă de mine. Dar prietenul tău Lou Evans a făcut atunci un lucru la care nu mă aşteptam. A furat informaţiile. Şi-a folosit poziţia de consilier pentru a intra într-o zonă cu acces limitat de la laboratoarele de cercetări ale drojdiilor şi a plecat cu microfilme ascunse în bocanci.

— În mod sigur, avea motivele lui întemeiate.

— Avea, într-adevăr, spuse Morriss. Microfilmele conţineau formulele unor nutrienţi necesari pentru hrănirea unei tulpini de drojdie care e nouă şi care pune mari probleme. Două zile mai târziu, unul dintre muncitorii laboratorului care compunea amestecul nutrient a introdus o sare de mercur, o urmă foarte fină. Drojdia a murit, iar o muncă de şase luni s-a dus pe apa Sâmbetei.

Muncitorul a jurat că n-a făcut nimic, deşi există dovezi. A fost sondat psihic de psihiatrii noştri. Deja aveam o idee despre cele întâmplate cu el. A avut o perioadă de pierdere

a memoriei şi cunoştinţei. Inamicul încă nu a furat tulpina de drojdie, dar este foarte aproape. Greşesc?

Ochii căprui ai lui Lucky căpătaseră lucirea oţelului.

— Teoria ta este evidentă. Lou Evans a trădat, a dezertat la inamic, oricare ar fi acesta.

— Siriusienii, izbucni Morriss. Sunt absolut sigur.

— Posibil, admise Lucky.

Locuitorii planetelor lui Sirius erau de câteva secole cei mai mari inamici ai Pământului. Era foarte uşor să dai vina pe ei.

— Poate. Să spunem că Lou Evans a trădat şi că e omul lor şi că s-a declarat de acord să le furnizeze informaţii cu ajutorul cărora să înceapă să producă necazuri în fabricile de drojdie. La început, mici probleme, care vor pregăti calea necazurilor mari.

— Exact asta e teoria mea. Ai cumva alta?

— Oare consilierul Evans nu este el însuşi sub o influenţă mentală?

— Foarte puţin probabil, Lucky. Dosarele noastre conţin deja multe cazuri. Nimeni din cei care au suferit o dominare mentală nu a avut amnezii totale mai lungi de o jumătate de oră. Evans ar fi trebuit să fie sub o dominaţie mentală totală timp de mai bine de două zile ca să facă tot ce a făcut. În plus, el nu a dat nici un semn de amnezie.

— A fost examinat?

— Categoric. Când cineva este găsit cu materiale secrete asupra lui – prins asupra faptului, cum a fost el – trebuie luate măsuri. Poate să fie de o mie de ori consilier. A fost examinat. Eu personal l-am cercetat. Când a reuşit să transmită un mesaj de la propriul lui echipament, i-am aranjat codificatorul, ca să ne asigurăm că nu va repeta figura – cel puţin, nu fără ca noi să prindem de veste şi să interceptăm orice ar fi transmis. Mesajul pe care ţi l-a trimis ţie a fost ultimul. Nu ne-am mai permis să ne jucăm cu el. La ora asta este consemnat. Eu pregătesc raportul pentru cartierul general. Ar fi trebuit s-o fac mai demult. În

raport cer înlăturarea din Consiliu şi judecarea pentru corupţie, sau poate pentru trădare.

— Dar, înainte de a o face… Spuse Lucky.

— Poftim?

— Lasă-mă să vorbesc cu el.

Morriss se ridică, zâmbind sardonic.

— Nu-i aşa? Cum să nu vrei? Sigur. Te duc la el. E chiar în clădirea asta. De fapt, chiar aş vrea să auzi şi tu cum se apără omul.

Urcară o rampă, salutaţi regulamentar de gardieni. Bigman se uită la gardian foarte curios.

— Asta e închisoare, sau ce e?

— La aceste nivele este şi închisoare, spuse Morriss. Pe Venus facem clădiri multifuncţionale.

Intrară într-o cameră mică şi dintr-o dată, fără avertisment, Bigman izbucni într-un râs în hohote.

Lucky nu-şi putu reprima un zâmbet:

— Ce te-a apucat, Bigman?

— Mai nimic, gâfâi omuleţul de pe Marte, cu lacrimi în ochi. Pur şi simplu, arăţi caraghios, Lucky, cu buza de sus neacoperită de nimic. După ce am văzut atâtea mustăţi, îmi pari deja diform fără. Arăţi de parcă cineva ţi-ar fi smuls mustaţa din locul ei firesc.

Morriss zâmbi şi-şi mângâie propria podoabă bucală, grizonată, cu o uşoară mândrie.

Zâmbetul lui Lucky se lăţi.

— Caraghios, Bigman, exact aşa gândeam şi eu despre tine.

— Noi vom aştepta aici, spuse Morriss. Îl vor aduce pe Evans aici, la noi.

Apăsă un buton de semnalizare.

Lucky se uită în cameră. Era mai mică decât camera personală a lui Morriss şi era mult mai impersonală. Singura mobilă consta în câteva scaune capitonate, două mese înalte şi ferestre false. În spatele fiecăreia dintre ferestre se afla un peisaj marin desăvârşit. Pe una dintre

cele două mese înalte se afla un acvariu, iar pe cealaltă două farfurioare, una cu alune uscate, iar cealaltă cu o substanţă neagră, cu aspect unsuros.

Bigman urmărea privirile lui Lucky prin cameră.

Dintr-o dată, spuse:

— Lucky, ce e asta?

Aproape că fugi spre acvariu, aplecându-se ca să vadă mai bine conţinutul.

— Ia uită-te aici, te rog.

— E una din broaştele-V pe care le ţin oamenii drept animale de casă, spuse Morriss. E un exemplar foarte frumos. N-aţi văzut niciodată aşa ceva?

— Nu, spuse Lucky.

I se alătură lui Bigman lângă acvariul care avea o bază pătrată cu latura de şaizeci de centimetri şi o înălţime de un metru. Apa era plină de ierburi.

— Sper că nu muşcă, spuse prudent Bigman.

Dar deja se aplecase şi agita apa, curios, cu un deget.

Capul lui Lucky se apropiase de cel al lui Bigman. Broasca-V se uită la ei solemn. Era o creatură mititică, de vreo douăzeci de centimetri lungime, cu un cap triunghiular şi cu doi ochi bulbucaţi. Se sprijinea pe şase picioruşe cu înotătoare, strânse lângă corp. Fiecare dintre picioare avea trei degete lungi în faţă şi trei în spate. Pielea era verde, semănând cu pielea de broască autentică, iar pe linia mediană a spatelui îi fluturau nişte aripioare mici. În locul gurii, avea un cioc care amintea de cel de papagal.

În vreme ce Lucky şi Bigman se uitau, broasca-V se ridica. „Tălpile” rămăseseră pe fundul acvariului, dar picioarele se întindeau incredibil, pe măsură ce apăreau la iveală tot mai multe articulaţii. S-a oprit din ascensiune doar când capul i-a ajuns aproape de suprafaţă.

Morriss se apropie şi el şi se uită cu afecţiune la micul animal.

— Nu le place să scoată capul din apă. E prea mult oxigen în aer. Le place oxigenul, dar nu în exces. Sunt nişte fiinţe

blânde, plăcute la vedere.

Bigman era încântat. Pe Marte practic nu existau animale indigene, iar pentru el asemenea creaturi erau o adevărată noutate.

— Unde trăiesc? Întrebă el.

Morriss coborî un deget şi scărpină ţeasta broaştei-V. Broasca-V permise acest lucru, închizând ochii negri în mişcări spasmodice care ar fi putut însemna încântare, din câte îşi dădeau ei seama.

— Se adună în colonii mari între alge. Înoată printre ele ca prin nişte păduri. Cu degetele lor, sunt capabile să ţină tulpinile, iar ciocurile pot să pătrundă prin cele mai tari coji. Probabil că ar face o gaură serioasă în degetul unui om, dar nu se cunoaşte nici un caz de muşcătură. Mă mir că încă nu aţi văzut niciuna până acum. La hotel au o colecţie întreagă, adevărate grupuri familiale, aflate la vedere. Nu le-aţi văzut?

— N-am prea avut ocazia, spuse Lucky sec.

Bigman se repezi la masa cealaltă şi luă o alună, pe care o muie în untura aceea neagră şi o aduse la acvariu. O ţinu deasupra apei, momind broasca-V. Cu infinită grijă, aceasta scoase din apă ciocul şi luă aluna dintre degetele lui Bigman, care scoase un chicotit de încântare.

— Ai văzut? Întrebă el.

Morriss zâmbi de parcă ar fi văzut un copil încântat de hrănirea unui porumbel.

— Drăcuşorii ăştia ar fi în stare să mănânce toată ziua. Priviţi cum o înfulecă.

Broasca-V ronţăia de zor la alună. Dintr-o parte a ciocului ieşi o picătură neagră. Broasca-V deschise ciocul şi o înghiţi.

— Ce e asta? Întrebă Lucky.

— Alune unse cu vaselină, răspunse Morriss. Pentru animalele astea, grăsimile sunt o delicatesă, cum e zahărul pentru noi. Nu prea găsesc carbohidraţi puri în mediul lor

natural. Le plac atât de mult, încât se lasă şi capturate ca să le obţină.

— Şi cum sunt capturate, apropo?

— O dată cu ierburile recoltate de traulerele noastre, împreună cu alte animale.

Bigman deja începea să-şi dorească:

— Hai, Lucky, să luăm şi noi…

Dar fu întrerupt de doi gardieni care intrară în cameră. Între ei se găsea un tânăr subţire, blond.

Lucky sări în picioare.

— Lou, bătrâne!

Îi întinse mâna, zâmbitor.

O clipă păru că celălalt îi va răspunde. Nou-venitului i se citea în ochi bucuria.

Dar bucuria pieri brusc. Braţele îi rămaseră pe lângă corp, iar el spuse sec:

— Salut, Starr.

Lucky lăsă să-i cadă mâna. Nu-i venea să creadă.

— Nu ne-am mai văzut de la absolvire.

Făcu o pauză. Cum să abordezi un vechi prieten?

Consilierul cel blond părea foarte conştient de situaţia jenantă. Dădu scurt din cap şi spuse cu un umor macabru.

— De la absolvire au intervenit ceva schimbări.

Apoi, subţiindu-şi spasmodic buzele, continuă:

— De ce ai venit? De ce nu-ţi vezi de treaba ta, cum ţi-am spus?

— Nu pot să las un prieten la nevoie, Lou.

— Aşteaptă să ţi se ceară ajutorul.

— Cred că-ţi pierzi timpul, Lucky, interveni Morriss. Te gândeşti la el ca la un consilier. Eu prefer să-l consider un renegat.

Durduliul venusian îşi rostise cuvintele printre dinţi, agresiv. Evans roşi, dar nu spuse nimic.

— Înainte de a accepta un asemenea apelativ pentru consilierul Evans, eu personal am nevoie de dovezi duse la extrem.

Vocea sa accentuase cu putere cuvântul „consilier”.

Lucky se aşează. Îşi privi lung prietenul. Evans îi evită privirea.

— Doctore Morriss, ordonă gardienilor să plece. Răspund eu de securitatea lui Evans.

Morriss ridică mirat din sprâncene, dar apoi, după o scurtă deliberare interioară, făcu un gest spre gardieni.

— Bigman, nu te supăra, vrei să mergi şi tu în camera alăturată?

Bigman dădu din cap că da şi ieşi. Lucky începu să vorbească cu blândeţe:

— Lou, ne aflăm aici doar noi trei. Tu, doctorul Morriss şi eu, nimeni altcineva. Suntem trei membri ai Consiliului Ştiinţei şi începem o şedinţă de urgenţă. Ai scos din dosare informaţii secrete privind producerea de drojdii?

— Da, spuse Lou.

— Atunci înseamnă că ai avut un motiv. Ce motiv ai avut?

— Ascultă. Am furat hârtiile alea. Înţelegi? Le-am furat. Recunosc. Ce vrei mai mult? N-am avut nici un motiv. Pur şi simplu. Aşa că las-o baltă şi lasă-mă şi pe mine în pace.

Buzele îi tremurau.

— Ai vrut să-i auzi argumentaţia, spuse Morriss. Asta e argumentaţia. Alta nu are.

— Presupun că ştii că după ce ai luat hârtiile la laborator a avut loc un accident, în care a fost implicată exact tulpina de care era vorba în hârtii.

— Ştiu, răspunse Evans.

— Şi cum explici asta?

— Nu am nici o explicaţie.

Lucky se uita cu atenţie la Evans, căutând orice urmă din acel tânăr pe care şi-l amintea de la Academie: plin de naturaleţe, iubitor de distracţii, nervi de oţel. Cu excepţia unei mustăţi care respecta întocmai tipicul venusian, omul la care se uita acum Lucky semăna perfect cu cel pe care şi-l amintea Lucky, cel puţin ca aspect fizic. Aceleaşi membre cu oase lungi, acelaşi păr blond, tuns scurt, bărbia ascuţită,

trupul cu abdomen plat, atletic. Dar în rest? Ochii lui Evans se plimbau neliniştiţi de colo-colo, buzele i se mişcau fără încetare, iar unghiile îi erau mâncate până la sânge.

Lucky se luptă mult în sinea lui până să fie în stare să-i pună următoarea întrebare, la urma urmei foarte grosolană. Vorbea cu un prieten, cu un om pe care-l cunoştea bine, a cărui loialitate nu o pusese niciodată în discuţie, pentru a cărui loialitate ar fi fost în stare să garanteze cu viaţa lui, fără să stea pe gânduri.

Puse întrebarea care-i stătea pe buze:

— Lou, ai trădat?

Evans răspunse cu o voce plictisită, fără intonaţie:

— Nu am nimic de comentat.

— Lou, te mai întreb o dată. Mai întâi, vreau să ştii că sunt de partea ta, orice ai fi făcut. Dacă ai greşit faţă de Consiliu, înseamnă că ai avut un motiv foarte bine întemeiat. Spune-ne care a fost acel motiv. Dacă ai fost drogat sau forţat, fizic sau mental, dacă ai fost şantajat, dacă a fost ameninţat cineva apropiat ţie, spune-ne. Pentru numele Pământului etern, Lou, chiar dacă ai fost ispitit cu bani sau putere, chiar dacă e şi mai grav, spune-ne! Nu există eroare pe care să n-o poţi recupera, măcar parţial, acum, prin sinceritate. Ce zici de asta?

O clipă, Evans păru mişcat. Ochii lui albaştri se ridicară, plini de o durere.

— Lucky, începu el…

Dar imediat blândeţea dispăru şi strigă:

— Nu am nimic de comentat, Starr. Nimic.

Morriss, cu braţele încrucişate la piept, spuse:

— Îmi pare rău, Lucky, asta este. Asta e atitudinea lui. Doar el are informaţiile respective, iar noi le vrem. Şi, pe Venus, o să le obţinem, într-un fel sau altul.

— Aşteaptă… Spuse Lucky.

— Nu mai putem aştepta, răspunse Morriss. Gândeşte-te şi tu. Nu mai avem timp. Aceste aşa-numite accidente au

devenit tot mai serioase, pe măsură ce se apropie de obiectivul lor. Trebuie să rezolvăm problema acum.

Şi Morriss lovi cu pumnul lui gras în braţul fotoliului, exact în clipa în care camera era sfâşiată de un semnal puternic.

— Semnal de urgenţă! Se încruntă Morriss. Ce Spaţiul mă-si…

Deschise circuitul de comunicaţii şi duse receptorul la ureche.

— Aici Morriss. Ce se întâmplă? Poftim? POFTIM!

Lăsă receptorul să-i cadă din mână. Întoarsă spre Lucky, faţa lui era de un alb ireal, nesănătos.

— În ecluza douăzeci şi unu se află un om hipnotizat, spuse el, înecându-se.

Trupul lui Lucky se destinse ca un arc.

— Cum adică „ecluză”? E vorba de cupolă?

Morriss înclină din cap şi reuşi să mai spună:

— Accidentele sunt tot mai grave. De data asta e vorba de cupolă. Omul acela poate în orice clipă să lase oceanul să invadeze Aphrodite!

Păzea, vine apa!

Din giromaşina lor de viteză, Lucky arunca priviri cupolei de deasupra capului. Un oraş construit sub ape, gândi el, necesită miracole ale ingineriei ca să poată fi un oraş viabil.

În multe locuri ale Sistemului Solar se aflau cupole. Cele mai vechi şi mai faimoase erau cele de pe Marte. Dar pe Marte gravitaţia era doar de două cincimi din cea de pe Pământ, iar cupolele erau presate de o atmosferă rarefiată.

Aici, pe Venus, gravitaţia era de cinci şesimi din cea standard terestră, iar domurile venusiene erau acoperite de ape. Chiar dacă erau construite în apele puţin adânci, iar vârfurile lor se apropiau de suprafaţă la reflux, încă erau milioane de tone de apă care presau.

Lucky, ca majoritatea pământenilor (ca, de altfel, şi a venusienilor), avea tendinţa să ia aceste realizări ale tehnologiei drept un dat. Dar acum, cu Lou Evans întors în închisoarea lui şi cu problema lui lăsată deocamdată în

suspensie, mintea agilă a lui Lucky aduna rapid informaţii despre noua situaţie.

— Care e sistemul de susţinere, a domului, doctore Morriss? Întrebă el.

Grasul venusian îşi mai recăpătase din prestanţă. Giromaşina pe care o conducea gonea spre sectorul ameninţat. Îi vorbi în cuvinte sacadate, aspre:

— Câmpuri de forţă diamagnetice, în tole de oţel. Aparent, oţelul e cel care susţine cupola, dar nu e adevărat. Oţelul nu e destul de puternic. Câmpul de forţă e cel care face totul.

Lucky se uită în jos, la străzile oraşului, pline de oameni, pline de viaţă.

— Au mai fost accidente de acest tip?

Morriss gemu:

— Pe Spaţiu! Nu atât de grave. Ajungem acolo în cinci minute.

— Există sisteme de intervenţie automată la avarii? Continuă Lucky netulburat.

— Evident că există. Avem sisteme de alarmă şi sisteme de ajustare automată a câmpului, cât de sigure ne putem permite. Iar oraşul este în întregime construit în segmente autonome. Orice stricăciune la cupolă pune în funcţiune câmpurile subsidiare ale segmentelor.

— Deci oraşul nu va fi distrus, chiar dacă oceanul pătrunde înăuntru. Corect? Populaţia ştie asta?

— Sigur. Oamenii ştiu că sunt protejaţi, dar şi aşa, o parte importantă a oraşului va fi distrusă. Vor fi şi morţi, iar de pagubele materiale nu-ţi mai vorbesc. Mai rău, dacă oamenii pot fi influenţaţi să facă aşa ceva, totul se poate repeta.

Al treilea în maşină era Bigman, care se uita neliniştit la Lucky. Înaltul pământean era concentrat, iar sprâncenele lui formau un V foarte proeminent.

Apoi Morriss mormăi:

— Am ajuns.

Maşina deceleră rapid şi opri cu un ţiuit de frâne.

Ceasul lui Bigman indica două şi un sfert, dar asta nu însemna nimic. Noaptea de pe Venus avea optsprezece ore, iar sub cupolă nu exista nici zi şi nici noapte.

Luminile artificiale nu se stingeau niciodată. Clădirile se conturau limpede, ca întotdeauna. Dar oraşul era diferit acum. Oamenii acţionau altfel. Ei ieşeau din anumite secţiuni ale oraşului. Vestea situaţiei de criză se răspândise prin misterioasa magie a cuvântului din om în om, iar acum oamenii se grăbeau, cu acea curiozitate morbidă, ca la paradă, să vadă ce se întâmplă, aşa cum pe Pământ oamenii se bat pentru un loc la concertele de muzică magnetronică.

Poliţia ţinea deoparte mulţimea şi se dădu la o parte doar la vederea lui Morriss şi a însoţitorilor lui. Deja se lucra la izolarea secţiunii de oraş care era ameninţată de diluviu.

Morriss îi mână pe Lucky şi pe Bigman spre o uşă mare. În spatele lor, glasul mulţimii se atenuă brusc. Înăuntru, un om se grăbi spre Morriss.

— Domnule doctor Morriss… Începu acesta.

Morriss făcu prezentările fără alte formalităţi:

— Lyman Tumer, inginer-şef. David Starr, de la Consiliu. Bigman Jones.

Apoi, la un semnal venit din cealaltă parte a camerei o porni în goană, cu o viteză surprinzătoare pentru un om corpolent ca el. Le strigă peste umăr:

— Tumer o să aibă grijă de voi.

Tumer strigă după el:

— Domnule doctor Morriss!

Dar strigătul rămase fără răspuns. Lucky îi făcu un semn lui Bigman, iar omuleţul se repezi pe urmele consilierului venusian.

— O să-l aducă înapoi pe doctorul Morriss? Întrebă îngrijorat Tumer, strângând o cutie dreptunghiulară, pe care o ţinea suspendată de umăr cu o curea. Avea o faţă uscăţivă, păr roşu-castaniu, un nas proeminent, o grămadă de pistrui şi o gură mare. Iar pe faţă i se citea tulburarea.

— Nu, răspunse Lucky. S-ar putea să fie nevoie de Morriss acolo. I-am spus prietenului meu să stea tot timpul aproape de el.

— Nu ştiu la ce o să folosească, murmură inginerul. Cred că nimic nu ne va mai ajuta.

Îşi puse o ţigară în gură şi-i întinse absent şi lui Lucky una. Refuzul lui Lucky trecu neobservat câteva clipe. Tumer rămăsese acolo, cu cutia de plastic în mână, pierdut în lumea gândurilor lui.

— Bănuiesc că sectorul ameninţat este în curs de evacuare, spuse Lucky.

Tumer tresări şi-şi retrase ţigările, apoi pufni când îşi dădu seama de ţigara din gura lui. O scuipă jos şi o zdrobi cu tocul pantofului.

— Se evacuează, răspunse el, dar nu ştiu… Şi vocea îi pieri.

— Înţeleg că divizarea în sectoare este sigură, nu?

— Mda, murmură inginerul.

Lucky aşteptă un moment, apoi continuă:

— Dar dumneata nu eşti mulţumit, nu? Ce voiai să-i spui doctorului Morriss?

Inginerul îl privi speriat şi mută geanta de pe umăr.

— Nu, nimic. Nu e nimic.

Erau singuri într-un colţ al camerei. Intrau oameni în costume de presiune, cu căştile scoase, ştergându-se pe frunte de transpiraţie. La urechi le ajungeau frânturi de fraze:

—… au mai rămas cam o mie de oameni. Acum închidem toate trapele.

— Nu pot ajunge la el. Am încercat totul. Nevastă-sa e acolo, în zona intermediară, şi încearcă…

— Dacă am ajunge destul de aproape ca să-l doborâm, înainte să ne vadă el!

Tumer părea să asculte toate acestea cu o fascinaţie morbidă, dar nu se mişcă din colţul lui. Mai aprinse o ţigară, pe care o călcă imediat, nervos.

Izbucni sălbatic:

Uită-te la mulţimea de acolo. Câtă distracţie! Ce senzaţii! Nu ştiu ce să fac, nu ştiu.

Mai mută o dată pe umăr cutia, într-o poziţie mai comodă, şi o strânse lângă el.

— Ce este acolo? Întrebă Lucky, mânat de o bruscă presimţire. Tumer se uită în jos, privi mirat la cutie, de parcă ar fi văzut-o pentru prima oară, apoi răspunse:

— E computerul meu, un model portabil special, proiectat de mine.

O clipă, în vocea lui frica lăsase loc mândriei.

— Nu cred că mai e unul în galaxie ca al meu. Îl port mereu cu mine. De asta şi ştiu…

Şi iar se opri. Lucky îi spuse cu vocea lui cea mai gravă:

— Gata, Tumer, spune ce ştii. Vreau să-mi spui. Acum!

Tânărul consilier pusese mâna pe umărul lui Tumer şi începuse să-l strângă.

Tumer ridică privirea şi şi-o propti în ochii căprui şi calmi ai lui Lucky.

— Cum ziceai că te cheamă? Întrebă el.

— Mă numesc David Starr.

Ochii lui Tumer începură să strălucească.

— Cel căruia i se spune Lucky Starr?

— Corect.

— Atunci îţi spun, dar nu pot vorbi tare aici. E periculos, începu să-i vorbească în şoaptă, cu capul lui Lucky aproape de al lui. Nimeni nu-i băga în seamă. Toţi cei care intrau sau ieşeau din cameră aveau alte treburi.

Cuvintele lui Tumer ieşeau de parcă ar fi fost bucuros că scapă, în sfârşit, de teribilul secret.

— Pereţii cupolei sunt dubli, vezi tu… Fiecare dintre pereţi e făcut din transită, cel mai rezistent plastic siliconic cunoscut ştiinţei. În spatele transitei sunt grinzile de rezistenţă, în reţea. Cupola poate rezista unei presiuni imense. Este complet indestructibilă. Nu o poţi zgâria şi nici o formă de viaţă nu poate să se lipească de ea. Nu va fi

atacată chimic de nici un proces posibil în oceanul venusian. Între cei doi pereţi se află bioxid de carbon sub presiune. Acesta serveşte la preluarea undelor de şoc, dacă domul superior va fi cumva străpuns. Cupola interioară poate, evident, rezista singură presiunii apei. În plus, între sectoare există faguri, aşa că în cazul unei spărturi doar mici porţiuni vor fi inundate.

— Este un sistem foarte complex, spuse Lucky.

— Prea complex, răspunse cu amărăciune Tumer. Un cutremur ar putea rupe domul în două, dar nimic altceva. Şi cum în partea asta de planetă nu sunt cutremure.

Se opri să aprindă încă o ţigară. Îi tremurau mâinile.

— Mai mult, fiecare metru pătrat din cupolă este legat la instrumente care măsoară permanent umiditatea între pereţi. Cea mai mică fisură şi instrumentele sar peste cap. Chiar dacă este o fisură microscopică, chiar dacă e invizibilă, instrumentele sar ca arse. Încep să sune alarmele şi sirenele. Toată lumea strigă, „păzea, vine apa!”

Şi zâmbi strâmb:

— Păzea, vine apa”. Ce idioţenie! În zece ani, de când lucrez eu aici, instrumentele au înregistrat doar cinci fisuri şi de fiecare dată reparaţia a durat mai puţin de o oră. Pur şi simplu se transportă în afara cupolei un clopot de scufundare, se pompează afară apa, se lipeşte transita, se mai adaugă un strat în partea locului şi se lasă să se răcească. Iar după aceea cupola e mai rezistentă ca înainte. Păzea, vine apa… Nici măcar o picătură de apă nu a intrat în oraş.

— Am înţeles prezentarea, acum treci la subiect.

— Subiectul e încrederea exagerată, domnule Starr. Suntem împărţiţi în partiţii, dar cât de rezistente sunt acestea? Toate calculele sunt făcute pentru străpungerea gradată a peretelui exterior, cu intrarea treptată a apei. Apa se va strecura încet, aşa că noi o să avem de fiecare dată o grămadă de timp. Nimeni nu s-a gândit ce se va întâmpla dacă o ecluză rămâne brusc deschisă. Apa o să

vină ca un drug de oţel, ca un berbece care va lovi peretele de transită cu o viteză de doi kilometri pe secundă. Peretele de transită va fi lovit de ceva în genul unei nave spaţiale în plină acceleraţie.

— Vrei să spui că nu va rezista?

— Vreau să spun că nimeni nu a lucrat la problema asta. Nimeni nu a calculat forţele implicate – până acum o jumătate de oră. Am făcut-o eu, ca să-mi mai omor timpul. Aveam calculatorul, întotdeauna îl am cu mine. De aceea am emis câteva ipoteze simplificatoare şi m-am pus pe lucru.

— Şi nu va ţine?

— Nu sunt absolut sigur. Nu ştiu cât de bune sunt ipotezele iniţiale. Dar cred că nu va ţine. Cred că va fi străpuns. Ce facem în situaţia asta? Dacă bariera nu ţine, s-a zis cu Aphrodite, cu întregul oraş. Şi cu mine, şi cu tine, şi cu noi un sfert de milion de oameni. Toţi. Toată mulţimea de afară, atât de agitată, toţi suntem condamnaţi, îndată ce omul acela apasă butonul din ecluză.

Lucky se uită îngrozit la om.

— De cât timp ştii asta?

Inginerul începu să bolborosească o scuză.

— De o jumătate de oră. Dar ce pot să fac? Nu putem să dăm costume de presiune la un sfert de milion de oameni. Mă gândeam să vorbesc cu Morriss să protejăm cei mai importanţi oameni din oraş, sau o parte din femei şi copii. Dar cum să-i alegi pe cei care trebuie salvaţi? Poate că ar trebui făcut ceva. Tu ce crezi?

— Nu sunt sigur că ştiu.

Inginerul continuă, chinuit de gânduri negre.

— Mă gândeam că poate o să-mi pun un costum şi o să ies de aici. La urma urmei, în asemenea situaţii, ieşirile nu mai sunt păzite.

Lucky se depărtă puţin de inginerul care tremura şi-l privi intens, cu ochii întredeschişi.

— Galaxie mare! Orb am mai fost!

Şi se întoarse, ieşind ca fulgerul din cameră, cu mintea chinuită de gânduri disperate.

Prea târziu!

Bigman se simţea ameţit, neajutorat, aiurit. Ţinându-se cât putea el de aproape de Morriss, se trezi trecând în goană de la un grup la altul, ascultând discuţii gâfâite, pe care nu le putea înţelege prea mult, fiind un ignorant în materie de Venus.

Morriss nu avea cum să se odihnească. Fiecare nou minut însemna încă cineva venit cu un raport, o nouă decizie de luat. Abia trecuseră douăzeci de minute de când se luase după el, dar deja fuseseră propuse o duzină de planuri, toate abandonate pe loc.

Un om venit din sectorul ameninţat spunea cu o voce tunătoare:

— Au pus raze-spion pe el şi-l vedem. Stă acolo, cu mâna pe pârghie, şi nu face nimic. I-am transmis vocea soţiei prin eter şi apoi prin difuzorul de acolo, dar nu cred că a auzit ceva. Bine măcar că nu mişcă.

Bigman îşi muşcă buza. Ce-ar face Lucky, dacă ar fi aici? Primul lucru care-i trecuse prin cap fusese să se strecoare în spatele omului – omul se numea Poppnoe – şi să-l doboare. Dar era primul gând care trecuse prin minţile tuturor şi fusese instantaneu abandonat. Omul de la pârghia aceea de comandă se închisese în camera de control al ecluzei. Iar aceste camere erau special proiectate pentru a se evita orice formă de intruziune. Fiecare intrare era complet autonomă, iar alarmele erau alimentate din interior. Acum, această protecţie suplimentară se întorcea împotriva oraşului, putând însemna pieirea lui Aphrodite.

La primul sunet, la prima alarmă, pârghia aceea ar fi fost trasă. Bigman era sigur de asta. Iar o dată pârghia trasă, oceanul venusian va pătrunde în Aphrodite. Nu, nu puteai să rişti atâtea vieţi omeneşti, înainte de terminarea evacuării.

Cineva sugerase folosirea unui gaz otrăvitor, dar Morriss clătinase din cap, fără a da explicaţii. Bigman încercă să înţeleagă ce gândeşte venusianul. Omul de la comenzi nu era nici bolnav, nici nebun, nici răuvoitor. Pur şi simplu era sub control mental. Asta însemna că există doi inamici. Omul de la pârghie, luat singur, putea fi slăbit de gaz până la punctul în care nu mai era capabil să tragă pârghia, dar înainte de asta situaţia i s-ar reflecta în minte, iar cei care-l controlează vor face ca unealta lor să-şi contracteze muşchii destul de rapid.

— Atunci, ce mai aşteaptă? Mormăi Morriss pe sub mustaţa pe care nu o avea, în vreme ce pe obraji îi curgea sudoarea în râuri. Ah, de-aş putea duce până acolo un tunuleţ atomic!

Bigman ştia că şi asta e imposibil. Un tun atomic adus în cel mai apropiat punct ar fi trebuit să treacă printr-o grămadă de ziduri şi ar fi distrus chiar cupola pe care intenţionau ei s-o protejeze.

Se gândi intrigat unde o fi acum Lucky. Iar apoi, cu voce tare:

— Dacă la individ nu puteţi ajunge, ce ziceţi de comenzi?

— Ce vrei să zici? Întrebă Morriss.

— Adică să paradim pârghia aia. E nevoie de ceva energie pentru a deschide porţile ecluzei, nu? Dacă întrerupem alimentarea cu energie…

— Bine gândit, Bigman, dar toate porţile au propriul lor generator de avarie, care se află chiar acolo.

— Şi nu se poate opri de aici?

— Cum? E închis acolo şi e înţesat cu sisteme de alarmă.

Bigman ridică privirea şi văzu, doar cu ochii minţii, oceanul de deasupra lor.

— Suntem într-un oraş închis, ca pe Marte. Nu trebuie să pompaţi aerul peste tot?

Morriss îşi şterse frunte plină de broboane cu o batistă, încet, cu metodă. Apoi se uită ţintă la micul marţian.

— Vorbeşti de conductele de ventilaţie?

— Exact. Trebuie să ducă una şi acolo, la ecluză, nu?

— Evident.

— Şi nu e acolo vreun loc pe unde să laşi în jos o frânghie, sau ceva?

— Ia stai puţin. O microbombă pusă acolo, în locul gazului otrăvitor de care vorbeam…

— Nu, nu e destul, spuse Bigman nerăbdător. Bănuiesc că un oraş submarin are nevoie de o ventilaţie serioasă, cu conducte groase. Problema e, ţin un om?

— Nu sunt deloc groase, asta e problema, spuse Morriss.

Bigman înghiţi greu un nod. Îl costă mult să spună în continuare:

— Nici eu nu sunt prea gros. Poate că intru.

Iar Morriss, cu ochii aţintiţi la micul marţian, spuse:

— Pe Venus! S-ar putea. S-ar prea putea! Vino cu mine!

După cum arătau străzile de pe Aphrodite, în oraş nu dormea nici un bărbat, nici o femeie, nici un copil. Chiar lângă peretele de transită care trebuia să-i apere şi lângă „cartierul general de salvare”, lumea se strânsese ca o masă neagră, care sporovăia. S-au întins lanţuri, în spatele cărora patrulau fără încetare poliţişti cu arme cu bastoane electrice.

Lucky, ieşit ca din puşcă din clădire şi continuând să alerge ca un disperat, fii oprit brusc de lanţuri. Îi năvăli în minte o sută de gânduri contradictorii. Pe cerul Aphroditei, fără o susţinere evidentă, era un mesaj care se rotea lent, scris în arabescuri lucitoare:

APHRODITE, PUNCTUL DE MAXIMĂ FRUMUSEŢE AL LUI VENUS, VĂ SPUNE BINE AŢI VENIT.

În apropiere se deplasa un şir de oameni. Aceştia cărau obiecte stranii: valize arhipline, cutii de bijuterii, haine atârnând de umeri. Unul câte unul, oamenii urcau în vehicule. Era clar cine şi ce sunt oamenii aceia: refugiaţi din zona ameninţată, care treceau prin poarta interioară cu tot ce puteau lua cu ei şi li se păruse demn de a fi salvat, în şir nu existau femei sau copii.

Lucky strigă la un poliţist care trecea pe acolo:

— Există un vehicul şi pentru mine?

Poliţistul ridică privirea.

— Nu, domnule, toate sunt în misiune.

— Misiune a Consiliului, spuse Lucky enervat.

— Îmi pare rău, nu am ce face. Toate vehiculele din oraş sunt destinate refugiaţilor.

Şi poliţistul arătă spre şirul de oameni aflaţi nu departe.

— E important. Trebuie să plec de aici imediat.

— Atunci va trebui să mergeţi pe picioare, spuse poliţistul.

Lucky strânse furios din dinţi. Nu avea cum să treacă prin mulţimea asta pe roţi sau pe picioare. Trebuia să zboare, trebuia să zboare acum.

— Nu există nimic disponibil? Orice!

Nici că se mai adresa poliţistului, se adresa eului lui disperat, furios că se lăsase atât de uşor dus de nas de inamic.

Spre norocul lui, poliţistul a auzit şi i-a răspuns, deşi în doi peri:

— Dacă nu vreţi să folosiţi o „lăcustă”…

— Un helicopter? Unde?

Ochii lui Lucky străluceau.

— Glumeam, domnule, spuse poliţistul.

— Dar eu nu glumesc. Unde e aparatul?

Existau câteva, dezasamblate, în subsolul clădirii din care ieşise el. Patru oameni asamblaseră unul în curtea clădirii, pe cel care arăta cel mai promiţător, doritori să ajute la evacuare. Cei din mulţime care se aflau mai aproape începură să strige vechiul îndemn de la concursurile de helicoptere, „sări, lăcustă!”.

Cu cinci ani în urmă, în întregul Sistem Solar apăruse moda concursurilor de helicoptere, curse peste diverse obstacole cât mai mari şi mai dificile. Cât a durat voga, Venus a adoptat „lăcustele” cu cel mai mare entuziasm. Probabil că jumătate din casele din Aphrodite aveau în pivniţă helicoptere.

Lucky verifică micropila. Era activă. Pomi motorul şi cuplă giroscopul. Lăcusta se îndreptă îndată şi întinse ţeapăn singurul picior pe care se sprijinea.

Probabil că aceste „lăcuste” sunt cel mai grotesc mijloc de transport inventat vreodată. Ele constau într-un corp curb, destul de mare pentru a face loc unui om la comenzi. Apoi un rotor cu patru pale, pe un picior unic, metalic, cu un amortizor de cauciuc. Părea un fel de pasăre de apă gigantică, adormită într-un picior, cu celălalt îndoit sub ea.

Lucky atinse mânerul de salturi şi piciorul lăcustei se retrase. Corpul coborî până la circa doi metri faţă de sol, în vreme ce piciorul intra în tubul gol care traversa lăcusta prin spatele panoului. În punctul de retractilitate maximă, piciorul se destinse brusc şi lăcusta sări zece metri în aer.

Palele elicei de deasupra lăcustei ţinură aparatul plutind în aer multe secunde, la înălţimea maximă. În aceste secunde, Lucky putu să vadă bine oamenii de sub el. Mulţimea se întindea pe o distanţă de circa un kilometru. Asta însemna câteva preţioase salturi în plus… Lucky strânse din buze. Asta putea însemna şi câteva minute pierdute.

Helicopterul cobora, cu lungul picior întins la maxim. Oamenii de sub el încercau să se împrăştie, dar nu era nevoie. Patru jeturi de aer comprimat îi suflară pe cei apropiaţi destul de departe ca piciorul să atingă solul fără a produce pagube.

Piciorul atinse betonul şi se strânse iarăşi. O clipă, Lucky putu vedea feţele uluite ale oamenilor din jur, apoi lăcusta porni din nou.

Lucky nu-şi putu reprima gândul că acest sport este extrem de palpitant. În tinereţe, participase la câteva curse. Un expert în sărituri cu lăcusta putea să-şi orienteze aparatul cum nici cu gândul nu gândeşti, găsind loc de aterizare pentru picior în cele mai bizare puncte. Aici, pe Venus, într-un mediu pur urban, cursele erau probabil foarte blânde, în comparaţie cu cele din vastele peisaje sub

cerul liber de pe Pământ, adesea stâncoase şi accidentate, în care puteai să-ţi rupi şi oasele, printre altele.

În patru salturi, Lucky trecuse de mulţime. Opri motorul şi continuă cu o serie de salturi mici, în zig-zag, până ce se opri. Lucky părăsi aparatul. De aici, nu mai putea sări, dar putea comanda o maşină de teren.

Dar asta însemna alt timp pierdut.

Bigman gâfâia. Se opri pentru o clipă să-şi tragă suflarea. Lucrurile surveniseră atât de repede… Fusese luat de val, fără a fi apucat să se dezmeticească bine.

Îi făcuse propunerea lui Morriss cu doar douăzeci de minute în urmă. Acum era închis într-un tub foarte strâns în jurul lui, într-un întuneric deplin.

Se târî, centimetru cu centimetru, sprijinindu-se în umeri. Din când în când, se oprea să aprindă mica lanternă cu fascicul îngust, doar ca să-i arate pereţii lăptoşi din faţă, care se pierdeau parcă la infinit, îngustându-se înnebunitor. Într-o mânecă, lângă încheietură, avea o diagramă mâzgălită în grabă.

Morriss îi strânsese mâna, după care Bigman pe jumătate sărise, pe jumătate se căţărase în sistemul de aerisire, pornind direct de la staţia de pompare a aerului. Rotoarele uriaşului ventilator se opriseră, iar curenţii de aer încetaseră să mai circule.

— Sper că asta n-o să-l avertizeze asupra intenţiilor noastre, mormăise Morriss, apoi îi strânsese mâinile cu putere.

Bigman se strâmbase a zâmbet şi apoi se strecurase în întuneric, în vreme ce toţi ceilalţi îşi luau tălpăşiţa. Era evident, deşi nimeni nu o spusese: în caz de ceva, Bigman s-ar fi aflat de partea neplăcută a barierei de transită, parte din care ceilalţi plecau. Dacă la un moment dat nefericitul ăla trăgea de pârghie, apa ar fi luat tuburile de aerisire ca pe nişte paie.

Bigman se întrebă, târându-se înainte, dacă mai întâi o să audă mugetul apei, dacă apa îşi va face cumva simţită

prezenţa înainte de a-l izbi. Spera că nu. Nu voia să aibă parte nici măcar de o secundă de aşteptare. Dacă venea apa, el şi-ar fi dorit să se termine cât mai repede.

Simţi că peretele începe să se curbeze. Se opri să-şi consulte harta, luminând spaţiul din jur cu o licărire rece. Era a doua curbă de pe harta pe care i-o desenaseră. Acum, tubul urma să se curbeze în sus.

Bigman se întoarse într-o rână şi se cocârjă ca să ia curba, zdrelindu-şi pielea şi enervându-se cumplit.

— Sfinte nisipuri marţiene! Murmură el.

Muşchii coapselor începură să-l doară, pentru că se străduia să ţină genunchii depărtaţi, lipiţi de pereţii tubului, ca să nu lunece înapoi. Se târî centimetru cu centimetru în sus, pe uşoara pantă.

Morriss îi copiase harta de pe planurile hieroglifice pe care le ţinuse cineva în faţa unui videofon la Departamentul de Lucrări Publice din Aphrodite. Marcase traseul cu linii colorate, apoi ceruse detalii despre simboluri şi marcaje.

Bigman ajunse la unul din contraforturile de întărire care traversau diagonal tubul. Aproape că fu fericit să găsească ceva de care să se poată tine, ca să mai scape de presiunea dureroasă din genunchi şi coate. Îşi vârî la loc în mânecă harta şi prinse traversa cu mâna stângă. Mâna dreaptă întoarse lanterna cu partea opusă lipită de traversă.

Energia micropilei atomice a lanternei, folosită în mod normal pentru aprinderea micului bec cu lumină rece, putea, la o altă comandă, să emită un câmp de forţă de rază scurtă, prin capătul celălalt. Acel câmp de forţă tăia instantaneu orice substanţă solidă ar fi găsit în faţa lui. Bigman apăsă pe respectivul buton şi ştiu imediat că unul din capetele traversei era liber. Schimbă mâinile. Folosi tăietorul la celălalt capăt al barei. Încă o atingere şi gata. Traversa era liberă în mâna lui dreaptă. O lăsă să lunece în urmă cu un uşor zăngănit. Apa încă nu se auzea venind. Gâfâind şi târându-se, Bigman nu pierdea din vedere acest lucru. Mai trecu de două traverse de întărire şi apoi de încă

o curbă. Apoi înclinarea pantei creştea. În cele din urmă, ajunse la un set de panouri marcate clar pe hartă. Mersese cu totul cel mult două sute de metri, dar oare cât timp i-o fi luat?

Iar apa încă nu se arăta.

Panourile respective, cu ventilatoarele lor care se învârteau datorită curenţilor de turbulenţă, erau ultimul marcaj. Tăie cu o mişcare rapidă fiecare dintre palele unuia din ventilatoare şi fu nevoit să măsoare exact doi metri şi şaptezeci de la pale. Pentru asta, folosi lanterna, a cărei lungime era de exact cincisprezece centimetri şi care intra de exact optsprezece ori în lungimea dorită.

De două ori i-a scăpat din mână şi de tot atâtea ori a fost nevoit să reia măsurătoarea, întorcându-se de-a-ndăratelea şi de-a buşilea şi înjurând de toate nisipurile de pe Marte.

A treia oară, după cea de-a optsprezecea măsură, Bigman ţinu apăsat degetul pe locul respectiv. Morriss spusese că locul dorit va fi aproape deasupra capului lui. Aprinse lanterna şi-şi trecu degetul peste suprafaţa interioară curbă a tubului, răsucit pe spate.

Folosind iar tăietorul, la o distanţă cât mai propice (câmpul de forţă nu avea voie să taie prea adânc), cât putea el să judece pe întuneric, a decupat un cerc. Tabla căzu pe el, iar el o puse deoparte, întoarse lanterna spre firele electrice expuse vederii şi le studie. Foarte aproape se afla o cameră la nici treizeci de centimetri de omul care ţinea mâna pe pârghia ecluzei. Oare mai era acolo? Era clar că încă nu trăsese de pârghia aia (ce mai aştepta, oare?) altfel Bigman ar fi fost de mult un marţian înecat. Oare-l opriseră pe altă cale? Să-l fi capturat?

Îl încercă un zâmbet strâmb, la gândul că face degeaba pe viermele de tubulatură.

Analiză firele. Undeva trebuia să se afle un releu. Trase încet firele, mai întâi unul, apoi pe celălalt. Se ivi un con dublu, negru. Bigman răsuflă uşurat. Înfipse lanterna între dinţi, ca să-şi elibereze ambele mâini.

Prudent, foarte prudent, răsuci cele două jumătăţi ale conului în direcţii diferite, pentru a vedea conţinutul dispozitivului. Era un releu de putere: două contacte strălucitoare, unul încastrat în selectorul lui de câmp şi separat de celălalt printr-un spaţiu aproape imperceptibil. La un stimul adecvat, cum ar fi tragerea unei anumite pârghii, selectorul de câmp ar fi descătuşat energia care să atragă al doilea contact şi ar fi trimis energia necesară porţii ecluzei, spre deschidere. Totul ar fi durat o milionime de secundă.

Bigman, transpirat şi pe jumătate aşteptându-se să-i vină chiar atunci sfârşitul, exact când era la o secundă de îndeplinirea scopului, umblă în buzunarul vestei, de unde scoase o masă de plastic izolator.

Era deja încălzit şi înmuiat de la corpul lui. Îl frământă puţin, apoi îl puse cu delicateţe între cele două contacte, în punctul în care aproape se întâlneau. După ce a numărat până la trei, a retras plasticul.

Contactele puteau să se închidă acum, dar între ele se afla o peliculă foarte fină de plastic, iar curentul nu mai putea să treacă.

Acum pârghia putea fi trasă; vana ecluzei nu se mai deschidea.

Râzând, Bigman se întoarse cu spatele, trecu de resturile ventilatorului, trecu de traversele tăiate, lunecă la vale pe pantă…

Bigman îl căuta cu disperare pe Lucky, dar în debandada care domnea în oraş era imposibil să-l găsească. Omul de la ecluză fusese capturat, bariera de transită fusese ridicată, iar populaţia se retrăgea acum spre casele abandonate, furioasă că administraţia a permis să se întâmple asemenea lucruri. Pentru mulţimile care aşteptaseră ca nişte spectatori lacomi dezastrul, sfârşitul perioadei de groază fu totuşi semnalul declanşării unei sărbători.

În cele din urmă a apărut Morriss, ca din senin, şi l-a tras pe Bigman de mânecă.

— Ne-a sunat Lucky.

Uimit, Bigman întrebă:

— De unde?

— Din camera mea de la reprezentanţa Consiliului. I-am spus ce ai făcut.

Bigman roşi de plăcere. Lucky o să fie mândru de el! Aşa că spuse:

— Vreau să vorbesc cu el!

Dar pe ecran se vedea un Lucky amărât, care totuşi mai avu puterea să-l felicite.

— Bravo, Bigman, am auzit că ai fost nemaipomenit.

— A, n-a fost mai nimic, spuse Bigman modest. Dar tu unde ai fost?

— Doctorul Morriss e acolo? Nu-l văd, spuse Lucky.

Morriss intră în cadrul videofonului.

— Aici sunt.

— L-aţi prins pe omul de la pârghie, după câte am auzit.

— L-am prins. Chiar că l-am prins, mulţumită lui Bigman, spuse Morriss

— Dă-mi voie să ghicesc. V-aţi apropiat de el şi nici măcar n-a încercat să tragă de pârghie. Pur şi simplu s-a predat.

— Da, spuse încruntat Morriss. Dar ce te-a făcut să crezi asta?

— Tot incidentul de la ecluză a fost praf în ochi. Adevărata pagubă trebuia să se producă în altă parte. Când mi-am dat seama de asta, am plecat. Am încercat să ajung cât mai repede aici. A trebuit să folosesc o lăcustă şi apoi o maşină, pentru restul drumului.

— Şi? Întrebă nerăbdător Morriss.

— Şi am ajuns prea târziu! Spuse sec Lucky.

Întrebări.

Ziua se terminase, mulţimea se risipise. Oraşul căpătase un aer liniştit, aproape somnolent, doar cu câte o bisericuţă de oameni discutând aprins ultimele evenimente.

Iar Bigman era neliniştit.

Plecase împreună cu Morriss de la scena ultimei ameninţări şi ajunseseră val-vârtej la reprezentanţa Consiliului. Acolo, Morriss avusese o întrevedere cu Lucky, întrevedere la care Bigman nu avusese dreptul să participe şi de la care venusianul ieşise furios la culme. Lucky rămăsese calm, dar nu mai scosese un cuvânt.

Chiar când rămăseseră singuri, Lucky nu-i spusese decât un „hai să ne întoarcem la hotel, mi-e un somn de nu mă văd, probabil şi ţie ţi-este, după demonstraţia de azi”.

Mormăind pe sub mustaţa inexistentă Marşul Consiliului, ca întotdeauna când era cu totul distras, oprise un taxi. Maşina oprise automat atunci când fotocelula detectase degetele lui răsfirate.

Lucky îl împinsese pe Bigman înainte. Apoi marcase coordonatele hotelului Bellevue-Aphrodite, introdusese şi combinaţia adecvată de monede şi predase controlul computerului maşinii. Ultimul lucru pe care l-a comandat, apăsând pedala de la podea, a fost micşorarea vitezei. Maşina cu taxare îi duse într-o mişcare lină şi plăcută. Dacă n-ar fi fost ros de o curiozitate bolnavă, Bigman ar fi considerat călătoria atât reconfortantă, cât şi odihnitoare.

Micul marţian îi aruncă o privire înaltului său prieten. Lucky părea interesat doar de odihnă şi de meditaţie. Se lăsase în fotoliul capitonat şi închisese ochii, lăsând mişcarea să-l legene, în vreme ce hotelul părea să se apropie şi să-i înghită ca o gură nesăţioasă. Şi chiar i-a înghiţit, când maşina cu autotaxare a descoperit intrarea în garajul hotelului.

Bigman a ajuns la punctul de explozie abia când au intrat în cameră:

— Lucky, ce se întâmplă? M-ai fiert în suc propriu, nu pot să-mi închipui ce e.

Lucky îi vorbi în timp ce-şi scotea cămaşa:

— E o simplă chestiune de logică. Ce fel de accidente au avut loc până acum ca rezultat al dominării mentale a unui om? Ce ne-a spus Morriss? Un om care-şi dă banii, apoi un

individ care lasă să-i cadă un maldăr de iarbă de mare, un alt om care plasează otravă într-o cuvă pentru creşterea drojdiilor. De fiecare dată, o acţiune mică, dar acţiune. E ceva care s-a făcut.

— Ei şi? Ridică Bigman din umeri.

— Păi azi ce am avut? O chestie mare, nu ca până acum. Dar nu am avut acţiune. Era opusul unei acţiuni: un om cu mâna pe pârghia de comandă a vanei de la ecluză, care nu face nimic. Nimic!

Lucky dispăru în baie, iar Bigman auzi imediat duşul acicular, ca şi icnetele înfundate ale lui Lucky sub jeturile înviorătoare. Bigman nu mai rezista curiozităţii, aşa că-l urmă în camera de baie, mormăind supărat.

— Ascultă! Strigă el.

Lucky, cu trupul lui musculos bătut de aerul cald al uscătorului, îi spuse:

— Cum, nu te-ai prins?

— Ce Spaţiul mă-si, Lucky, nu mai fi atât de misterios. Ştii că nu-mi place.

— Dar nu e nici un mister aici. Mentaliştii aceia şi-au schimbat stilul cu totul, iar pentru asta trebuie să aibă un motiv. Nu vezi motivul pentru care au instalat un om la pârghia de comandă a vanei, doar ca să nu facă nimic?

— Ţi-am spus că nu ştiu!

— Ce au obţinut prin asta?

— Nimic.

— Cum nimic? Galaxie mare! Nimic? Doar că au adus în sectorul ameninţat jumătate din populaţia din Aphrodite şi practic toţi funcţionarii municipali, în pas alergător. Ne-au adus acolo şi pe mine, şi pe tine, şi pe Morriss. Cea mai mare parte a oraşului a rămas pustie, inclusiv reprezentanţa Consiliului. Iar eu am fost atât de tâmpit încât abia când Tumer, inginerul-şef al oraşului, mi-a spus că e aşa uşor să faci poliţia să se ducă într-un punct al oraşului, mi-am dat seama ce se întâmplă.

— Tot nu m-am prins. Lucky, ajută-mă, nu mă lăsa aşa…

— Stai puţin, nu te grăbi. Şi Lucky prinse pumnii strânşi ai lui Bigman într-o singură palmă. Uite cum stau lucrurile: am mers cât am putut de repede la reprezentanţa Consiliului şi am descoperit că Lou Evans plecase deja.

— Unde l-au dus?

— Dacă te referi la Consiliu, nu l-a dus nicăieri. A evadat. A doborât un gardian, a pus mâna pe o armă, s-a folosit de marcajul lui de consilier pentru a obţine un submarin şi a fugit în ocean.

— Şi ce a urmărit cu asta?

— E evident. Ameninţarea cu distrugerea oraşului era doar o simplă diversiune. Îndată ce Evans a scăpat în oceanul larg, omul din camera de control nu a mai fost sub control şi, firesc, s-a predat.

— Nisipuri marţiene! Toată treaba din ventilaţie am făcut-o degeaba! Am fost un tâmpit, de cincizeci de ori tâmpit.

— Nu, Bigman, nu ai fost, spuse Lucky, cu voce gravă. Ai făcut o treabă bună, absolut formidabilă, iar Consiliul va fi informat de asta.

Micul marţian roşi, iar pentru o clipă mândria nu mai lăsă loc nici măcar curiozităţii. Iar Lucky se folosi de ocazie ca să intre în pat.

Dar Bigman îşi reveni repede:

— Dar, Lucky, asta înseamnă… Vreau să zic, dacă consilierul Evans a evadat cu ajutorul trucului acelor mentalişti, înseamnă că e vinovat, nu?

— Nu, răspunse Lucky cu vehemenţă. Nu e vinovat!

Bigman aştepta detalii, dar Lucky nu mai avea nimic de spus pe tema aceea, iar instinctul îi spunea lui Bigman că e cazul să o lase baltă. Abia după ce se introdusese şi el în minunatele aşternuturi răcoroase de plastex a mai încercat o dată:

— Lucky?

— Da, Bigman.

— Ce facem mai departe?

— Mergem după Lou Evans.

— Mergem? Păi Morriss…?

— Acum eu răspund de proiect. Consilierul-şef Conway m-a numit, printr-un mesaj trimis de pe Pământ.

Bigman dădu din cap în întuneric. Asta explica de ce el n-a avut voie să participe la întrevedere. Oricât de prieten ar fi fost cu Lucky Starr, el nu era membru al Consiliului Ştiinţei. În situaţia în care Lucky ar fi trebuit să se confrunte cu un coleg consilier şi să apeleze la autoritatea superioară de pe Pământ şi la cartierul-general, un ne-membru al consiliului nu ar fi fost deloc de dorit în calitate de martor.

Dar acum simţea că în el urcă acel imbold atât de cunoscut, care te îndeamnă la acţiune. Acum o să fie în ocean, cel mai vast ocean extraterestru de pe planetele interioare. Aşa că întrebă, incitat:

— Când pornim, când?

— Îndată ce ni se termină de pregătit nava. Dar mai întâi trebuie să ne întâlnim cu Tumer.

— Cu inginerul? Pentru ce?

— Am înregistrări ale cazurilor de oameni implicaţi în diversele incidente mentaliste din oraş până în ziua de astăzi şi vreau să am şi informaţiile despre omul de la ecluză. Tumer este omul care ştie, probabil, cel mai mult despre acest om. Dar înainte de a-l vedea pe Tumer…

— Ce, ce?

— Înainte de asta dormim, căpos marţian ce eşti. Acum mai şi taci.

Locuinţa lui Tumer se dovedi a fi un apartament într-o clădire uriaşă, care părea construită special pentru persoanele aflate undeva în sferele înalte ale conducerii. Bigman fluieră uşor la trecerea prin hol, cu pereţii furniruiţi şi cu peisaje marine tridimensionale. Lucky mergea în faţă. Intră într-un fel de cărucior, urmat de Bigman. Lucky formă numărul apartamentului lui Tumer.

Căruciorul îi duse pe verticală cinci etaje, apoi o luă pe orizontală, direct de-a lungul grinzilor de rezistenţă, oprind la intrarea din spate a apartamentului lui Tumer. Ieşiră, iar

căruciorul o pomi cu un zumzăit, dispărând după primul colţ al coridorului.

Bigman se uită gânditor după maşinărie.

— Ascultă, ai mai văzut în viaţa ta aşa ceva? Eu, nu.

— E o invenţie venusiană, spuse Lucky. Le introduc acum şi în noile clădiri cu apartamente de pe Pământ. Nu poţi face nimic cu vechile clădiri. Trebuie să reproiectezi cu totul clădirea, pentru ca fiecare apartament să aibă propria intrare pentru asemenea cărucioare.

Lucky atinse indicatorul de apartament, care se făcu instantaneu roşu. Uşa se deschise, lăsând să se vadă o femeie care-i privea. Era destul de micuţă, tânără şi foarte frumoasă, cu ochi albaştri şi păr blond, pieptănat spre spate şi peste urechi, după moda venusiană.

— Domnul Starr?

— Corect, doamnă Tumer, spuse Lucky, după ce ezitase puţin asupra apelativului; era puţin cam tânără ca să fie măritată.

Dar ea le zâmbea prieteneşte amândurora.

— Vă rog să intraţi, le spuse ea. Soţul meu vă aşteaptă, dar n-a dormit mai mult de două ore şi nu e tocmai…

Intrară, iar uşa se închise în urma lor.

Lucky spuse:

— Îmi pare rău să vă deranjez atât de devreme, dar este o situaţie de urgenţă. În plus, nu cred că-l vom deranja prea mult timp pe domnul Tumer.

— Este în regulă. Înţeleg.

Se apucă să aranjeze obiectele din cameră deşi acestea nu aveau nevoie de aranjare.

Bigman se uită la ea curios. Apartamentul purta o amprentă feminină de netăgăduit – plin de culoare, înzorzonat, aproape fragil. Apoi, stânjenit de ochii ei aţintiţi asupra lui, spuse cu stângăcie:

— Aveţi o locuinţă… Foarte frumoasă, domnişoară, pardon, doamnă.

Ea făcu gropiţe în obraji de plăcere şi spuse:

— Mulţumesc. Cred că lui Lyman nu-i place în mod deosebit modul în care l-am aranjat, dar nu obiectează niciodată, iar mie-mi plac toate aceste nimicuri. Dar dumneavoastră?

Lucky îl scuti pe Bigman de corvoada răspunsului la asemenea întrebări, spunând:

— Trăiţi de mult aici, dumneavoastră şi domnul Tumer?

— De când ne-am căsătorit. De mai puţin de un an. E un bloc superb, cred că e cel mai frumos din tot oraşul. Are facilităţi complet independente, are propriul garaj de navete, are şi o porţiune pentru ocazii sociale. La subsol are chiar şi refugii! Închipuiţi-vă! Refugii. Dar nu le foloseşte nimeni. N-au fost folosite nici măcar noaptea trecută. Cel puţin, cred că nu a fost folosit niciunul, pentru că eu am dormit, cu toată vânzoleala aceea. Vă puteţi închipui? Am auzit despre cele întâmplate abia după întoarcerea lui Lyman acasă.

— Poate că a fost mai bine aşa, spuse Lucky. Aţi scăpat de toate emoţiile.

— Mai precis, am pierdut tot ce era mai interesant, protestă ea. Toată lumea din clădire a fost plecată să vadă, iar eu am dormit! Am dormit în tot acest timp! Nimeni nu m-a trezit. Cred că a fost îngrozitor.

— Ce a fost îngrozitor?

Vocea nouă aparţinea lui Lyman Tumer, care tocmai intrase în cameră. Avea părul în neorânduială, iar faţa lui de om blajin prezenta cute, în vreme ce ochii arătau că încă îi e somn. Avea sub braţ preţiosul lui computer, pe care-l puse sub scaunul pe care se aşezase.

— Faptul că am pierdut toată distracţia, spuse tânăra lui soţie. Ce mai faci, Lyman?

— Fac foarte bine, în condiţiile date. Şi află că n-ai pierdut nici o distracţie. Mă bucur că nu ai… Salut, Starr. Îmi pare rău că te întârzii.

— Abia am picat de câteva clipe, spuse Lucky.

Doamna Tumer merse spre soţul ei şi-l ciupi drăgăstos de obraz.

— Cred că e bine să-i las pe bărbaţi să se ocupe de treburile lor serioase.

Tumer o bătu pe umăr, urmărind-o afectuos cu ochii. Spuse:

— Domnilor, îmi pare rău că m-aţi găsit în starea asta, dar am avut o perioadă foarte grea în ultimele ore.

— Sunt în măsură să-mi dau seama. Care e situaţia cupolei în acest moment?

Tumer se freca de zor la ochi.

— Dublăm oamenii la fiecare ecluză şi facem camerele de control ceva mai puţin autonome. Liniile de alimentare cu energie trec acum prin diferite locuri din oraş, ca să le putem întrerupe de la distanţă, dacă se mai întâmplă aşa ceva. Evident, vom întări şi barierele de transită dintre diferitele secţiuni ale oraşului… Fumează vreunul dintre voi?

— Nu, spuse Lucky, iar Bigman clătină din cap.

— Poate-mi aruncaţi şi mie o ţigară din cutia aia în formă de peşte. Da, aceea. E una dintre găselniţele soţiei mele. Nu-i susţin deloc mania asta a fleacurilor ridicole, dar ei îi place. Tumer roşi puţin. Nu sunt de mult timp căsătorit, aşa că încă o răsfăţ.

Lucky se uită curios la peştele ciudat, cioplit într-un material asemănător cu piatra, verde, din gura căruia ieşise o ţigară gata aprinsă, îndată ce-i apăsase aripioara dorsală.

Pe Tumer, fumatul părea să-l relaxeze. Avea picioarele încrucişate, unul dintre ele bălăngănindu-se înainte-înapoi pe deasupra genţii computerului.

— Aveţi ceva noutăţi privitoare la omul care a dat naştere problemelor? Vorbesc de omul de la ecluză.

— E sub observaţie. Evident, un om nebun.

— Are vreun dosar medical care să prezinte dezechilibre ale stării mentale?

— Absolut nimic. A fost printre primele lucruri pe care le-am verificat. Ca inginer-şef, am în subordine tot personalul care se ocupă de cupolă.

— Ştiu. De aceea am şi venit aici.

— Aş vrea să vă pot ajuta, dar omul era un angajat cât se poate de obişnuit. Era pe statul nostru de plată de şapte luni şi nu ne făcuse nici cel mai mic necaz. De fapt, avea comportament excelent: liniştit, modest, harnic.

— Doar de şapte luni?

— Corect.

— Este inginer?

— Are diplomă de inginer, dar munca lui consta mai ales în gărzi la ecluză. La urma urmei, există un trafic în şi din oraş, iar porţile trebuie deschise şi închise, trebuie verificate taxe vamale, întocmite nişte acte. Administrarea unei cupole presupune mai mult decât inginerie.

— Avea experienţă în domeniul ingineriei?

— Doar un curs elementar, la colegiu. Era prima lui slujbă. E un om foarte tânăr.

Lucky dădu din cap şi întrebă într-o doară:

— Înţeleg că a avut loc o întreagă serie de accidente în oraş în ultima vreme.

— Serios? Tumer se uită plictisit la Lucky şi ridică din umeri. Nu prea am timp să mă uit la ştiri.

Interfonul bâzâia. Tumer îl ridică şi-l ţinu o clipă la ureche.

— E pentru tine, Starr.

Lucky înclină din cap.

— Am anunţat că o să fiu aici.

Luă aparatul în mână, dar nu se obosi să pună în funcţiune ecranul şi nici să ridice sunetul peste nivelul existent. Spuse:

— Aici este Starr.

După aceea, puse receptorul jos şi se ridică.

— Tumer, trebuie să plecăm.

Tumer se ridică şi el.

— Bine. Dacă pot să vă ajut cu ceva pe viitor, cheamă-mă oricând.

— Mulţumesc. Sărutări de mâini doamnei.

La ieşirea din clădire, Bigman întrebă curios:

— Ce s-a mai întâmplat?

— Nava noastră este gata, spuse Lucky, făcând semn unei maşini să oprească.

Intrară şi din nou Bigman fu cel care rupse tăcerea.

— Ai aflat ceva de la Tumer?

— Vreo două lucruri tot am aflat, spuse Lucky scurt.

Bigman se foi neliniştit în fotoliul lui şi schimbă subiectul discuţiei.

— Sper să-l găsim pe Evans.

— Şi eu sper.

— Pe nisipurile de pe Marte, individul e bine în colimator. Cu cât mă gândesc mai mult la el, cu atât situaţia îmi pare mai gravă. Vinovat sau nu, cererea de recuzare emisă de un ofiţer superior al Consiliului e foarte gravă.

Lucky întoarse capul şi privi – în jos, evident – la Bigman.

— Morriss nu a trimis niciodată vreun raport privitor la Evans la sediul central. Credeam că ai înţeles asta din discuţia de ieri cu el.

— Cum n-a trimis? Întrebă Bigman neîncrezător. Atunci cine l-a trimis?

— Galaxie mare! Spuse Lucky. E limpede ca lumina zilei. Lou Evans a trimis mesajul în numele lui Morriss.

Membru al consiliului dat în urmărire!

Lucky conducea micul vehicul submarin tot mai bine, pe măsură ce se familiariza cu comenzile şi începea să „simtă” marea din jurul lor.

Cei care le dăduseră pe mână submarinul le sugeraseră îngrijoraţi să urmeze un curs de conducere, dar Lucky zâmbise şi se rezumase la câteva întrebări esenţiale, în vreme ce Bigman perora în dulcele stil bigmanian: „Nu e chestie care se mişcă să n-o poată conduce Lucky.” Pompos sau nu, era aproape adevărat.

Vasul, numit Hilda, plutea acum în virtutea inerţiei, cu motoarele oprite. Străpungea întunericul de cerneală al oceanului venusian cu o mare uşurinţă. Navigau orb. Nu au aprins niciodată puternicele faruri, în schimb, radarul cerceta abisul din faţa lor mult mai delicat şi mai precis decât ar fi putut s-o facă lumina.

Pe lângă impulsurile radar, foloseau şi microunde bine alese pentru a obţine maxim de reflexie din partea metalului care forma coca altor submarine. Având o bătaie de câteva sute de kilometri, ele îşi întindeau degetele şi pipăiau într-o direcţie, căutând amprenta specifică metalului.

Până în clipa aceea, nu le venise nici o reflexie, iar Hilda stătea suspendată în apă, la un kilometru adâncime, nemişcată, cu excepţia derivei la care o supuneau curenţii globali ai oceanului venusian.

În prima oră, Bigman abia dacă luase în seamă microundele şi obiectul căutărilor lor. Rămăsese mască, în faţa spectacolului oferit de priveliştea din hublouri.

Viaţa submarină de pe Venus este fosforescentă, iar adâncimile negre ale oceanului erau punctate cu lumini colorate mai puternice decât stelele în spaţiu, mai mari, mai strălucitoare şi, mai presus de toate, mişcătoare. Bigman îşi lipise nasul de sticla groasă şi privea fascinat.

Unele dintre acele forme de viaţă erau nişte pete circulare, care se mişcau unduitor şi lent. Altele erau nişte linii meteorice. Iar altele erau acele panglici de mare pe care le văzuseră Lucky şi Bigman în Salonul Verde.

Lucky i se alătură după o vreme.

— Dacă-mi amintesc bine de la xenozoologie… Spuse el.

— Xeno-ce?

— Adică ştiinţa animalelor extraterestre, Bigman. Am citit o carte despre viaţa pe Venus. Am lăsat-o în cabina ta, dacă vrei s-o citeşti.

— Nu era nevoie. Accept informaţiile de la tine, la mâna a doua.

— Bun, atunci. Putem începe cu obiectele acelea mititele, acele bancuri de năsturei.

— Nasturi? Întrebă Bigman. Da, sigur, înţeleg ce vrei să spui.

Erau o grămadă de ovale galbene luminoase, care se deplasau prin întuneric, vizibile prin hublou. Fiecare avea semne negre, sub forma a două segmente paralele scurte. Se mişcau în scurte izbucniri, stăteau câteva clipe, apoi iar se mişcau. Cele câteva zeci aflate în câmpul vizual se deplasau şi se opreau simultan, astfel încât Bigman căpătase senzaţia că nasturii aceia nu se deplasează deloc, ci doar vasul lor se scutură la fiecare jumătate de minut.

— Bănuiesc că sunt pe cale să-şi depună ouăle, spuse Lucky.

Rămase tăcut clipe lungi, apoi adăugă:

— Cele mai multe dintre lucrurile astea nu le recunosc. Dar stai! Vezi acolo? Obiectul acela purpuriu închis, cu contururi neregulate… Se hrăneşte cu nasturi. Priveşte.

Printre petele galbene de lumină se iscă o vânzoleală, pe măsură ce nasturii deveneau conştienţi de existenţa prădătorului. Dar o duzină de nasturi fuseseră deja pătaţi de roşul furios al petei roşii. Apoi pata roşie deveni singura sursă de lumină în câmpul de viziune al hubloului. Nasturii se împrăştiaseră în toate direcţiile.

— Peticul ăsta e ca o plăcintă întoarsă într-o rână, spuse Lucky, dacă e să ne luăm după carte. Nu e nimic altceva decât piele cu un mic creier în centru. E gros doar de doi centimetri. Poţi să-l rupi şi să-l găureşti cât pofteşti, nu-i poţi face rău. Vezi ce contur zdrenţuit are? Probabil că l-au muşcat peştii-săgeată.

Pata purpurie se deplasă în afara câmpului vizual. Nu mai rămăsese nimic de văzut, cu excepţia a una-două slabe luciri galbene. Încet-încet, nasturii se întoarseră.

Lucky continuă dizertaţia:

— Peticul purpuriu se duce la fund, înfigându-se în nămol cu muchia, ca să digereze şi să absoarbă tot ce a acoperit.

Mai există o specie, peticul portocaliu, mult mai agresiv. Acesta proiectează un jet de apă destul de puternic ca să zdruncine un om, deşi nu e lat decât de treizeci de centimetri şi gros nu mai mult decât o foaie de hârtie. Cele mai mari petice sunt mult mai periculoase.

— Cât de mari sunt ele? Întrebă Bigman.

— N-am nici cea mai mică idee. Cartea spune că s-au raportat ocazional monştri uriaşi, cum ar fi peşti-săgeată lungi de un kilometru, sau petice care pot acoperi cupola de la Aphrodite. Dar cazurile nu au fost dovedite.

— Lungi de un kilometru! Pariez că n-au cum să dovedească.

Lucky ridică din sprâncene.

— Nimic nu e imposibil. Toate astea sunt doar exemplare din apele puţin adânci. Oceanul venusian are pe alocuri adâncimi de 16.000 de metri. E loc destul pentru o grămadă de surprize.

Bigman îl privi neîncrezător.

— Ia nu încerca tu să-mi vinzi mie praf cosmic.

Se întoarse brusc şi se depărtă.

— Cred că o să citesc cartea aia, totuşi.

Hilda se deplasa către o nouă poziţie, cu fasciculele de microunde căutând permanent. Apoi s-a deplasat încă o dată. Şi încă o dată. Încet-încet, Lucky mătura întregul platou pe care era situat oraşul Aphrodite.

Aştepta neabătut în faţa instrumentelor. Undeva, acolo, trebuia să fie prietenul lui, Lou Evans. Vasul lui Evans nu putea să navigheze nici în aer, nici în spaţiu, nici în adâncimi oceanice mai mari de trei kilometri, de aceea trebuia să rămână în apele relativ puţin adânci ale platoului Aphrodite.

Prima reflexie-răspuns i-a atras atenţia exact când rostea în gând al doilea trebuie. Căutătorul cu microunde îngheţă căutarea în direcţia aceea. Semnalul de întoarcere era acum clar, strălucitor pe ecran.

Mâna lui Bigman deja odihnea pe umărul lui Lucky.

— Asta e! Asta e!

— Poate, spuse Lucky. Ar putea fi un alt vas, sau poate doar o epavă.

— Ia-i coordonatele, Lucky. Pe nisipurile de pe Marte, ia-i coordonatele!

— Asta fac, stimabile, asta fac. Într-acolo şi mergem.

Bigman simţea deja acceleraţia şi bătăile elicei.

Lucky se aplecă asupra transmiţătorului cu codificator şi spuse cu voce mânată de nerăbdare.

— Lou! Lou Evans! Aici Lucky Starr! Răspunde, dacă mă auzi! Lou! Lou Evans!

Cuvintele sale străpungeau eterul iar şi iar. Piuitul fasciculului de microunde reflectat era tot mai clar, ca şi pata de pe ecran, pe măsură ce distanţa dintre cele două nave se micşora.

Nici un răspuns.

Bigman spuse:

— Lucky, nava asta pe care o tot colimăm nu se mişcă. Poate chiar e o epavă. Dacă era consilierul, sau îţi răspundea, sau încerca să fugă de noi, nu crezi?

— Ssst! Spuse Lucky. Apoi, cu aceeaşi voce gravă şi nerăbdătoare, rosti în emiţător: Lou! Nu are rost să încerci să te ascunzi. Cunosc adevărul. Ştiu că tu ai trimis spre Pământ mesajul în numele lui Morriss, cerând propria rechemare. Şi ştiu cine crezi tu că este inamicul. Lou Evans! Răspunde la apel…

Receptorul pocni. La început se auzea doar sunetul universal al paraziţilor radio. Prin decodificator, sunetele veneau şi se transformau în cuvinte inteligibile.

— Nu te băga. Dacă ştii asta, ţine-te deoparte.

Lucky zâmbi uşurat. Bigman jubila.

— L-ai prins, strigă micul marţian.

— Venim la tine, spuse Lucky în transmiţător. Stai acolo. O s-o rezolvăm împreună, tu şi eu.

Au aşteptat mult răspunsul, care veni foarte şovăitor:

— N-nu înţelegi… Încerc să…

Apoi, aproape un strigăt:

— În numele Pământului, Lucky, ţine-te departe! Nu te apropia!

Nu se mai auzea nimic. Hilda se apropia tot mai mult de vasul lui Evans. Lucky se lăsă pe spate, încruntat. Murmură:

— Dacă-i e atât de frică, de ce nu fuge?

Bigman nu-i auzea tribulaţiile. Spunea pe un ton triumfător:

— Nemaipomenit, Lucky. Fantastic cum l-ai făcut să vorbească.

— Bigman, nu a fost nici o cacealma, veni răspunsul îndârjit al lui Lucky. Ştiu care este factorul-cheie implicat în toată afacerea asta. Ai şti şi tu, dacă te-ai opri din vorbărie şi ai începe să gândeşti.

Bigman spuse tremurător:

— Unde vrei să ajungi, Lucky?

— Îţi aminteşti când tu, eu şi doctorul Morriss am intrat în camera aceea mică în care am aşteptat să ne fie adus Lou Evans? Îţi aminteşti care a fost primul lucru întâmplat acolo?

— Nu.

— Ai început să râzi. Spuneai că arăt ciudat, diform fără mustaţă. Iar eu am avut aceeaşi impresie despre tine. Chiar ţi-am spus-o. Acum îţi aminteşti?

— Da, sigur. Îmi amintesc.

— Te-ai întrebat vreo clipă de ce s-a întâmplat asta? Ne uitam de ore întregi la oameni cu mustăţi. De ce ne-am gândit amândoi, simultan, brusc, chiar atunci, la acelaşi lucru?

— Nu ştiu.

— Să presupunem că gândul i-a venit altcuiva, persoană cu puteri telepatice. Să presupunem că senzaţia de surpriză a debordat din mintea lui şi a ajuns în minţile noastre.

— Vrei să spui că mentalistul, sau cum vrei să-i spui, era cu noi în cameră?

— Nu ar explica asta totul?
— Dar e imposibil. Mai era un singur om acolo, doctorul Morriss… Lucky! Doar nu vrei să spui că doctorul Morriss…!
— Morriss se tot zgâise la noi de nişte ore. De ce să fie dintr-o dată uimit, surprins că noi nu avem mustăţi?
— Atunci cineva ascuns, poate…
— Nu ascuns, spuse Lucky. În cameră mai era o fiinţă, la vedere.
— Nu, strigă Bigman, nu se poate. Izbucni în râs. Pe nisipurile de pe Marte, doar nu vrei să spui că broasca-V e de vină?
— De ce nu? Răspunse calm Lucky. Probabil că eram primii oameni fără mustăţi pe care-i vedea. A fost surprinsă.
— Dar e imposibil!
— De ce să fie imposibil? Sunt peste tot prin oraş. Oamenii le prind, le hrănesc, le răsfaţă. Chiar iubesc ei broaştele-V? Sau broaştele-V le inspiră iubire prin control mental, ca să fie hrănite şi îngrijite?
— Pe Spaţiu, Lucky! Zise Bigman. Ce te miră că oamenilor le plac animalele alea? Simt simpatice. Nu e nevoie să fie hipnotizaţi ca să le placă.
— Ţie ţi-a plăcut spontan, Bigman? Nimic nu te-a făcut să-ţi placă broasca?
— Sunt sigur că nimic nu m-a făcut. Pur şi simplu mi-a plăcut.
— Zici că pur şi simplu ţi-a plăcut? La două minute după ce ai văzut prima broască-V din viaţa ta, ai şi hrănit-o. Îţi aminteşti?
— Doar n-am făcut nimic rău, nu?
— Nu, dar îţi aminteşti cum ai hrănit-o?
— Da, i-am dat mâncarea favorită: alune unse cu vaselină de…
Vocea micului marţian se topea vizibil.
— Exact. Unsoarea aia mirosea ca vaselina. Nu aveai cum să te înşeli în privinţa asta. Cum ai ajuns să ungi aluna cu

greţoşenia aia? Sau ai obiceiul să hrăneşti animalele de casă cu unsoare de osie? Ai cunoscut vreodată un animal care să mănânce vaselină?

— Nisipuri marţiene… Murmură Bigman.

— Nu e evident că broasca-V şi-a dorit aşa ceva şi că, de vreme ce erai la îndemână, te-a manevrat să-i dai puţină? Nu e clar că nu erai chiar stăpân pe tine…?

Bigman murmură vinovat:

— Nu mi-am dat seama. Dar e foarte clar acum, după ce mi-ai explicat. Mă simt îngrozitor.

— De ce?

— E îngrozitor să ai un animal care să se joace cu gândurile tale. E înnebunitor!

— Din nefericire, e mai mult decât înnebunitor şi mai mult decât nesănătos, spuse Lucky.

Lucky se întoarse la instrumentele lui.

Intervalul dintre emisia şi receptarea fasciculului arăta că între cele două nave era o distanţă de mai puţin de un kilometru. Dintr-o dată, surprinzător, ecranul radarului arătă clar conturul navei lui Evans.

Lucky luă din nou transmiţătorul.

— Evans, te avem în vedere. Poţi să te mişti? Nava ta este cumva stricată?

Răspunsul veni limpede, o voce puternic marcată de emoţie:

— Să mă ajute Pământul, Lucky, am făcut tot ce am putut ca să te avertizez. Acum eşti prins în capcană! În aceeaşi capcană în care sunt şi eu!

Parcă pentru a puncta vaietul consilierului, Hilda fu lovită de o izbucnire de forţă, care a atins-o într-o parte şi i-a scos din funcţiune motoarele principale!

Afară din abis.

În amintirile de mai târziu ale lui Bigman, evenimentele din următoarele ore sunt privite ca prin cealaltă parte a telescopului, un coşmar îndepărtat de evenimente confuze.

Lovitura bruscă îl proiectase pe Bigman în perete. Timp de nişte clipe lungi-lungi, după părerea lui, dar probabil nu mai mult de o secundă, în realitate, a rămas răstignit pe podea, icnind.

Lucky, aflat încă la comenzi, striga:

— Generatoarele principale sunt moarte!

Bigman se lupta să urce în picioare şi apoi să rămână aşa, împotriva înclinării nefireşti a punţii.

— Ce s-a întâmplat?

— Am fost loviţi, evident. Dar nu ştiu cât de rău.

— Păi avem lumină, spuse Bigman.

— Da, ştiu. Dar vine de la generatoarele de urgenţă.

— Dar motorul principal?

— Nu sunt sigur. Exact asta încerc să verific.

Motoarele tuşiră răguşit undeva sub ei şi în spate. Dus era torsul acela liniştit, înlocuit de un zăngănit ca o respiraţie de tuberculos, care-i strepezea dinţii lui Bigman.

Hilda se scutură ca un animal rănit şi se întoarse pe orizontală. Dar motoarele au murit iar.

Receptorul radio dădea ecouri ca de înmormântare, dar Bigman era acum destul de aproape ca să ajungă la microfon.

— Starr, spunea difuzorul. Lucky Starr! Aici Evans. Răspunde dacă mă auzi.

Lucky ajunse totuşi primul acolo.

— Aici Lucky. Ce ne-a lovit?

— N-are importanţă, veni vocea obosită. N-o să te mai lovească. Se va mulţumi să te lase aici să mori. De ce te-ai băgat în treaba asta? Ţi-am cerut-o explicit.

— Evans, nava ta este avariată?

— Stau aici de peste douăsprezece ore. Nu am lumină, nu am energie – doar puţină, cât să folosesc radioul, dar şi asta e pe terminate. Purificatoarele de aer sunt distruse, iar provizia de aer e foarte redusă. Cu bine, Lucky.

— Nu poţi ieşi?

— Mecanismul de la camera-ecluză nu funcţionează. Am un costum submarin, dar dacă încerc să-mi deschid drum, o să fiu făcut bucăţi.

Bigman ştia ce vrea să spună Lou Evans şi avu un frison. Ecluzele din vasele submarine erau proiectate să lase apa să pătrundă în camera etanşă încet, foarte încet. Să tai una din uşi la fundul mării, în încercarea de a ieşi, însemna să laşi să intre sute de tone de apă sub presiune. O fiinţă umană, chiar într-un costum de oţel, ar fi zdrobită ca o cutie de conserve goală sub un rulou compresor.

— Noi mai putem să navigăm, spuse Lucky. Vin spre tine. Lipim ecluzele.

— Mulţumesc, dar de ce? Dacă te deplasezi, vei fi din nou lovit; şi chiar dacă nu mai eşti lovit, ce importanţă are dacă mor aici repede, sau mai încet, pe nava ta?

Lucky răspunse furios:

— Dacă e nevoie, murim, dar nici o secundă mai devreme de cât trebuie să murim. Toţi trebuie să murim într-o zi; nu avem cum scăpa de moarte, dar e de datoria noastră s-o păcălim.

Se întoarse spre Bigman.

— Du-te în sala motoarelor şi evaluează stricăciunile. Vreau să ştiu dacă pot fi reparate.

În sala motoarelor, Bigman manipulă de la distanţă, cu braţele mecanice, micropila „fierbinte”, care din fericire încă mergea, timp în care simţea nava târându-se dureros de încet pe deasupra fundului oceanic. Se auzea gâjâitul agonizant al motoarelor. Într-un rând, a auzit un bubuit îndepărtat, urmat de un tremurat ca un mârâit al Hildei, ca şi cum un proiectil gigantic ar fi lovit fundul mării la o distanţă de o sută de metri.

Simţi nava oprindu-se cu un bubuit înfundat. Vedea, cu ochii minţii, cum extensia ecluzei Hildei se apropie de coca celuilalt vas şi se sudează de aceasta. Parcă simţea cum este evacuată apa dintre cele două vase, din tubul care le unea, văzând în acelaşi timp şi cum luminile din camera

motoarelor pălesc, în vreme ce generatoarele auxiliare erau solicitate la un nivel periculos. Lou Evans urma să urce la bordul Hildei prin aer, fără a mai avea nevoie de protecţie artificială.

Bigman se întoarse în camera de comandă, descoperindu-l pe Lou Evans împreună cu Lucky. Avea faţa trasă şi zgâriată sub mirişteа blondă de pe faţă. Evans reuşi să-i adreseze lui Bigman un zâmbet tremurat.

— Continuă, Lou, spuse Lucky.

Iar Evans continuă:

— La început mi s-a părut o intuiţie prea nebunească, Lucky. I-am analizat pe toţi cei care au avut accidentele alea ciudate. Singurul lucru care-i lega era că fiecare era mare iubitor de broaşte-V. Toată lumea de pe Venus e mare amatoare, mai mult sau mai puţin, dar aceştia aveau casa plină de aceste creaturi. N-am avut curajul să ies în faţă şi să mă fac de râs cu ipoteza mea, fără a avea nişte fapte, nişte dovezi. Dacă le aveam… Oricum, am decis să prind broaştele astea: dacă ştiau ceva ce numai eu ştiu, sau numai eu şi puţini alţii…

— Şi te-ai decis să te foloseşti de informaţiile privitoare la drojdie? Întrebă Lucky.

— Era cel mai la îndemână. Trebuia să bag în faţă ceva care nu era ştiut de toată lumea, altfel cum aş fi determinat că au informaţia de la mine? Informaţiile despre drojdie erau ideale. Dat fiind că nu le-am putut obţine pe cale legală, le-am furat. Am împrumutat o broască-V, am dus-o la reprezentanţă, am pus-o lângă masa mea şi m-am uitat pe hârtii. Ba chiar am citit parte din ele cu voce tare. Când a avut loc un accident la fabrica de drojdie, peste mai puţin de două zile, implicând exact subiectul despre care citisem, am fost absolut sigur că în spatele tuturor problemelor stau broaştele-V. Doar că…

— Doar că ce? Sări Lucky.

— Doar că n-am fost destul de deştept, spuse Evans. Le lăsasem în mintea mea, le întinsesem covorul roşu şi le

invitasem înăuntru, iar acum nu le mai puteam scoate. Au venit gardienii, căutând hârtiile. Se ştia că am fost în clădirile acelea, aşa că un agent foarte politicos m-a întrebat ce şi cum. I-am dat hârtiile foarte binevoitor şi am încercat să-i explic. N-am putut.

— N-ai putut? Cum adică?

— Nu am putut. Nu am putut fizic. Nu-mi veneau cuvintele. Nu eram în stare să scot un cuvânt despre broaştele-V. Am primit chiar impulsuri să mă sinucid, dar am luptat cu ele şi le-am învins. Nu puteau să mă determine să fac ceva atât de depărtat de natura mea. Atunci m-am gândit: dacă aş putea să plec de pe Venus, dacă aş fi destul de departe de broaştele-V ca să le înfrâng influenţa asupra mea… Aşa că am făcut ceva care ar fi trebuit să ducă instantaneu la rechemare. Am trimis o acuzaţie de corupţie împotriva mea însămi şi am semnat-o Morriss.

— Da, spuse Lucky îndârjit, asta am ghicit-o.

— Cum?

Evans se arăta surprins.

— Morriss ne-a spus versiunea lui a poveştii tale, la scurt timp după ce ai părăsit Aphrodite. La sfârşit, a spus că se pregăteşte să trimită un raport la sediul central. Nu a spus că a trimis unul, ci că are unul în pregătire. Dar un mesaj fusese trimis deja, ştiam precis asta. Cine, în afară de Morriss, cunoştea codul Consiliului şi toate circumstanţele cazului? Doar tu.

Evans înclină din cap şi spuse amărât:

— Şi în loc să mă cheme acasă, te-au trimis pe tine, aşa-i?

— Eu am insistat, Lou. Nu am crezut o clipă în acuzaţia de corupţie împotriva ta.

Evans îşi îngropase capul între mâini.

— A fost cel mai rău lucru pe care îl puteai face, Lucky. Când am primit mesajul subeteric că vii, te-am implorat să stai deoparte, îţi aminteşti? Nu-ţi puteam spune de ce. Eram fizic incapabil de aşa ceva. Dar probabil că broaştele-V au înţeles din gândurile mele ce personaj formidabil eşti.

Mi-au putut citi părerea despre posibilităţile tale şi au decis să te omoare.

— Ceea ce aproape au reuşit, murmură Lucky.

— Iar de data asta vor reuşi. În privinţa asta, te rog să mă ierţi, Lucky, dar nu m-am putut abţine. Când l-au paralizat pe omul de la ecluză, nu mi-am putut stăpâni impulsul de a fugi, să ies în mare. Evident, m-ai urmărit. Eu am fost momeala, tu ai fost peştele. Am încercat din nou să te ţin departe, dar nu ţi-am putut explica, nu am putut…

Trase aer în piept, cu suspine.

— Acum pot să vorbesc despre asta. Au ridicat blocajul mental, pentru că nu mai merită să cheltuiască pe noi atâta energie mentală, fiind blocaţi aici. Pentru ei, suntem ca şi morţi şi nu merită să se mai ocupe de noi.

Bigman ascultase toate acestea tot mai nedumerit.

— Pe nisipurile din Marte, ce se întâmplă aici? De ce suntem ca şi morţi?

Evans nu răspundea. Stătea în continuare cu capul în mâini şi tăcea.

Lucky, încruntat şi căzut pe gânduri, preluă întrebarea:

— Ne aflăm sub un „petic”, un petic portocaliu uriaş, ieşit din adâncurile venusiene.

— Un petic destul de mare ca să ne acopere nava?

— Un petic cu diametrul de trei kilometri! Spuse Lucky. Trei kilometri în diametru. Ceea ce ne-a lovit şi aproape ne-a dezmembrat a fost un jet de apă. A doua oară am avut noroc, nu ne-a nimerit. Pur şi simplu! Un jet de apă cu forţa unei încărcături submarine.

— Dar cum am putut să trecem pe sub el fără să-l vedem?

— Evans crede că se află sub controlul mental al broaştelor-V, iar eu înclin să-i dau dreptate. Îşi poate diminua luminescenţa prin contractarea celulelor luminoase din piele. Putea să-şi ridice unul din pliuri, ca să ne lase să intrăm. Iar acum, ne aflăm exact sub el.

— Iar dacă ne mişcăm sau încercăm să ne deschidem cale, peticul ne va da încă o lecţie, iar un petic nu ratează

niciodată.

Lucky se gândi puţin, apoi spuse brusc:

— Ba poate să rateze! Ne-a ratat când o conduceam pe Hilda spre nava ta. Mergeam atunci cu un sfert din viteza obişnuită.

Se întoarse spre Bigman, cu o privire pusă pe fapte mari.

— Bigman, generatoarele principale pot fi peticite?

Bigman aproape uitase de motoare. Îşi reveni şi spuse:

— Păi… Aliniamentul micropilei nu a fost deteriorat, de aceea zic că poate fi reparat, dacă am echipamentul necesar.

— Cât de mult o să-ţi ia?

— Câteva ore, probabil.

— Atunci, la lucru. Eu ies în apă.

Evans ridică privirea, stupefiat.

— Cum adică?

— Mă duc la peticul nostru uriaş.

—

Era deja în mica ecluză a costumului submarin, asigurându-se că liniile subţiri ca aţa ale câmpului de forţă sunt la locul lor şi bine oxigenate, iar rezervoarele de oxigen sunt pline.

Paradoxal, să fii afară, în întunericul absolut, era odihnitor. Pericolul părea foarte departe. Dar Lucky ştia că sub el este fundul oceanului şi că în jurul lui, în toate părţile, era înfăşurat un căuş, o cupolă vie, de consistenţa cauciucului.

Pompa costumului trimitea un jet de apă în jos, iar el se ridica, cu arma ridicată şi pregătită. Nu putea să nu se minuneze de blasterul subacvatic pe care-l ţinea în mâini. Omul avea spirit inovator încă de pe planeta lui natală, dar se părea că necesitatea de a se adapta la un mediu ostil pe o planetă străină făcea această inventivitate de o sută de ori mai puternică.

Aşa cum noul continent american a început să strălucească cu o intensitate pe care bătrâna Europă nu o putea atinge, şi noua Venus îşi arăta vechiului Pământ

propriile calităţi. Să luăm, de pildă, oraşele sub cupole. Nicăieri pe Pământ nu se folosiseră cu atâta ingeniozitate câmpurile de forţă. Chiar costumul pe care-l purta el n-ar fi rezistat presiunii sutelor de tone de apă nici o clipă, fără microcâmpurile de forţă distribuite ca un păienjeniş în anvelopă (iarăşi, cu condiţia ca acele tone să se introducă suficient de încet în mediu). Costumul era şi în multe alte privinţe o minune a ingineriei. Dispozitivul cu jet, pentru deplasarea sub apă, alimentarea cu oxigen foarte eficientă, comenzile compacte, toate acestea erau admirabile.

Dar arma pe care o ţinea în mâini!

Îşi mută îndată gândurile spre monstrul de deasupra lui. Şi acesta era o invenţie venusiană. O invenţie a evoluţiei planetei. Oare asemenea lucruri s-ar putea întâmpla pe Pământ? Nu pe uscat, categoric. Ţesuturile vii nu puteau susţine greutăţi mai mari de patruzeci de tone în câmpul gravitaţional terestru. Uriaşii brontozauri din Era Mezozoică aveau picioarele ca nişte trunchiuri de copaci, şi chiar şi aşa erau nevoiţi să rămână în zonele mlăştinoase, pentru a se lăsa susţinuţi de apă.

Da, acesta era răspunsul: susţinerea dată de apă. În oceane pot exista creaturi de orice mărime. Pe Pământ existau balenele, mai mari decât orice dinozaur care a trăit vreodată. Dar această monstruozitate de deasupra lui, acest „petic”, cântărea cu aproximaţie două sute de milioane de tone. Atât puteau să cântărească abia două milioane de balene mari, luate împreună. Lucky se întrebă cât de bătrână este această fiinţă. Cât de mult îi trebuie unei asemenea fiinţe ca să ajungă să cântărească cât două milioane de balene? O sută de ani? O mie de ani? Cine poate şti?

Dar şi mărimea îşi are dezavantajele ei. Cu cât mai mare este un animal, cu atât mai lente sunt reacţiile lui. Impulsurile nervoase au o viteză limitată.

Evans credea că monstrul se ferea să-i mai atace cu încă un jet de apă pentru că, paralizându-i, nu îl mai interesa

soarta lor ulterioară, sau mai degrabă nu le interesa pe broaştele-V care manipulau uriaşul petic organic. Dar se prea putea să nu fie aşa! Poate că monstrul avea nevoie de timp pentru a-şi umple imensul sac cu apă. Avea nevoie şi de timp ca să ţintească.

Mai mult, monstrul nu prea avea cum să se afle în condiţiile sale optime. El era adaptat la abisuri, la straturi de apă de zece kilometri, poate mai mult. În a doua încercare, o ratase pe Hilda, probabil pentru că nu-şi revenise complet din prima lovitură.

Dar acum aştepta; sacul de apă se umplea încet; îşi aduna puterile, cât de mult putea el în condiţiile apei puţin adânci. El, Lucky, un om de optzeci şi cinci de kilograme, trebuia să oprească această adunare a forţelor monstrului de două sute de milioane de tone.

Lucky se uită în sus. Nu vedea nimic. Apăsă contactul de pe linia de comenzi aflată pe degetul mijlociu al mâinii stângi, străpungând câmpul de forţă care-i învăluia mâna, şi din vârful metalic al degetului izbucni un fascicul de lumină albă pură. Aceasta pătrundea în întunericul ceţos şi se pierdea în sus, în nimic. Oare la capătul lui este monstrul? Sau lumina diminua până la pieire?

Monstrul trăsese în ei cu jetul lui de apă de trei ori. Prima oară, când izbise nava lui Evans. A doua oară, la lovirea navei lui Lucky. (Dar nu atât de puternic; oare creatura îşi pierdea din putere?) Iar a treia lovitură, prematură, fusese un rateu.

Îşi ridică arma. Era masivă, cu un mâner gros. În acel mâner se afla o sută de kilometri de fire şi un mic generator, care putea scoate tensiuni uriaşe. Ţinti în sus şi strânse pumnul.

O clipă – nimic. Dar ştia că firul subţire ca aţa se îndreaptă în sus, prin apa saturată cu bioxid de carbon a oceanului…

Apoi săgeata a lovit, iar Lucky văzu rezultatele. În momentul contactului, un fulger electric ilumina cupola care-i ţinea prizonieri şi o lovea cu forţa trăsnetului. Firul

de grosimea firului de păr strălucea, iar deasupra spumegau aburii. Era mai mult decât abur, pentru că apa străină se contorsiona şi forma bule imense, pe măsură ce bioxidul de carbon se elibera. Lucky se simţea el însuşi antrenat în sus de sălbaticii curenţi de convecţie.

Mai presus de toate, mai mult decât aburii şi bulele de gaz şi decât curenţii de apă, a fost bila de foc văzută deasupra capului. În locul în care firul a atins ţesuturile vii, a avut loc o puternică descătuşare de energie. Arsura a făcut o gaură lată de trei metri şi groasă de tot atâţia în muntele viu de deasupra ei.

Lucky zâmbi amar. Nu era nici măcar o ciupitură pentru imensitatea dimensională monstrului, dar „peticul" o va simţi; o va simţi în cel mult zece minute. Impulsurile nervoase trebuie să parcurgă întreaga curbură a corpului. Când semnalul dureros va atinge minusculul creier al fiinţei, aceasta va fi distrasă de la nava neajutorată de pe fundul oceanului, către noul atacator.

Dar, mai gândi Lucky, tot amar, monstrul nu-l va găsi. În zece minute îşi va schimba poziţia. În zece minute, va fi departe…

Dar nu apucă să-şi termine gândul. La mai puţin de un minut de la lovitura lui, creatura deja riposta.

Nu trecuse nici un minut şi simţurile şocate şi torturate ale lui Lucky îi spuseră că este purtat în jos de un jet în curgere turbulentă, cu o viteză uriaşă…

Muntele de carne.

Şocul îi puse în stare de alertă toate simţurile. Orice costum din metal obişnuit ar fi fost rupt sau zdrobit. Orice om obişnuit ar fi fost dus în stare de inconştienţă până la fundul oceanului, unde ar fi fost lovit şi omorât.

Dar Lucky a ales lupta. O luptă disperată împotriva curentului atotstăpânitor, în care a reuşit să-şi ridice braţul stâng la piept, ca să verifice cadranele care indicau starea maşinăriei costumului.

Gemu. Indicatorii erau morţi. Circuitele lor delicate fuseseră distruse de impact. Dar alimentarea cu oxigen părea să fie neatinsă (plămânii i-ar fi descoperit orice scădere a presiunii), iar costumul nu prezenta infiltrări. Nu putea decât să spere Că propulsia prin jet este încă în funcţiune.

Nu avea rost să încerci să ieşi din curent cu ajutorul forţei brute, în mod sigur, nu avea destulă putere. Va trebui să aştepte şi să se bazeze pe un fapt foarte important: pe măsură ce penetra în jos, jetul de apă pierdea mult din viteză. Apa trecând prin apă prezintă un intens fenomen de frecare. La marginea jetului, turbulenţa creşte şi te trimite înapoi în mijlocul curentului descendent. Coloana de apă emisă de punga creaturii, largă de o sută cincizeci de metri, putea să fie la lovirea fundului de doar cincisprezece metri, în funcţie de viteza iniţială şi de distanţa faţă de fundul oceanului.

Şi viteza avea să se micşoreze. Asta nu însemna că viteza finală putea fi cumva evaluată. Lucky îi simţise forţa pe când era în navă.

Totul depindea de cât de departe se afla el faţă de centrul acestui curent de apă şi de cât de departe era ţinta pe care o vizase creatura.

Cu cât aştepta mai mult, cu atâta şansele lui erau mai mari – asta dacă nu cumva aşteptase deja prea mult. Cu mâna în mănuşa metalică pe comenzile jetului propriu, Lucky se lăsă dus în jos, încercând să aştepte calm, chinuindu-şi mintea să ghicească apropierea fundului solid, aşteptând în fiecare clipă să sufere un şoc final, pe care nu mai avea cum să-l simtă.

Apoi, după ce a numărat până la zece, dădu drumul jetului propriului costum. Micile elice de mare viteză de pe ambii omoplaţi începură să vibreze, aruncând apa în urmă, în unghi drept faţă de curent. Lucky simţea cum cade într-o altă direcţie.

Dacă era chiar pe centru, nu ajuta la nimic. Energia pompată nu ar fi fost suficientă pentru a contracara uriaşul fluviu vertical. Dar dacă s-ar fi aflat departe de centru, viteza lui proprie i-ar fi încetinit considerabil coborârea şi ar fi ajuns la zona de turbulenţă de la margine.

În vreme ce gândea astfel, îşi simţea corpul pendulând şi răsucindu-se cu o violenţă ameţitoare. Ştiu pe loc că a scăpat.

Păstrându-şi propriile jeturi de apă în funcţiune, le îndreptă spre fundul oceanului şi în acelaşi timp întoarse lumina din deget spre fundul oceanului, chiar la timp pentru a vedea, la vreo cincisprezece metri sub el, mâlul explodând şi întunecând totul.

Ieşise din curentul descendent cu doar câteva secunde înainte de a fi prea târziu.

Acum se grăbea în sus, cât de repede îi permiteau motoarele de pe costum. Era într-o grabă disperată. În întunericul din cască (întunericul din întuneric din întuneric), strângea din dinţi şi din ochi.

Încerca să nu gândească nimic. Se gândise destul în acele câteva secunde din torent. Îşi subestimase inamicul. Presupusese că giganticul „petic” îl ţintise pe el, dar nu era aşa. Broaştele-V de la suprafaţa oceanului erau cele care comandau corpul giganticului petic, prin intermediul minţii lui primitive! Broaştele-V fuseseră cele care ţintiseră. Ele nu aveau nevoie să urmărească semnalele electrice din petic pentru a şti că fusese lovit. Nu aveau nevoie decât să citească mintea lui Lucky, iar pentru ţintit nu aveau decât să localizeze sursa gândurilor lui.

De data asta nu mai era o problemă de înţepare a monstrului ca să se mute, să lunece înapoi în abisurile care-l născuseră şi să o lase liberă pe Hilda. Nu, monstrul ăsta trebuia să fie omorât de-a dreptul.

Şi repede!

Dacă Hilda nu putea suporta o lovitură în plin, nici costumul lui Lucky nu era în stare. Indicatoarele se

duseseră deja. Urmau comenzile. Sau conteinerele de oxigen lichid vor suferi stricăciuni la micile generatoare de câmp.

Lucky urca tot mai sus. Voia să ajungă la singurul loc ferit. Deşi nu văzuse niciodată sacul de apă al monstrului, era de bun simţ să consideri că este ceva care se umflă, un tub flexibil şi extensibil, care putea să ţintească în diverse direcţii. Dar monstrul nu putea să ţintească propria suprafaţă inferioară. În primul rând, şi-ar fi făcut rău lui însuşi. În al doilea rând, forţa apei expulzate nu ar fi permis o curbură prea mare a tubului de ejectare.

Lucky trebuia să urce aproape de suprafaţa inferioară a animalului, acolo unde arma cu apă a animalului nu-l putea atinge; trebuia să facă asta înainte ca monstrul să-şi umple sacul cu apă pentru încă o lovitură.

Lucky îşi îndreptă lumina în sus. Nu-i plăcea s-o facă, pentru că ştia instinctiv că lumina îl va face o ţintă uşoară. Dar mintea îi spuse că instinctul se înşeală. Simţul căruia monstrul îi datora atacul rapid nu era văzul.

La cincisprezece metri deasupra lui, lumina se termina pe o suprafaţă aspră, cenuşie, marcată de pliuri. Lucky nu se obosi să-şi oprească ascensiunea. Pielea monstrului era cauciucată, iar costumul lui era dur. Chiar în timp ce gândea acestea, s-a lovit de suprafaţa aceea de animal extraterestru.

Lucky respiră uşurat, în înghiţituri mari, clipe lungi, lipit de monstru. Se simţea oarecum în siguranţă, pentru prima oară de la părăsirea navei. Dar relaxarea nu a durat mult. Creatura (sau, mai degrabă, micii maeştri ai minţii care o controlau) putea să-şi îndrepte atacurile asupra altei ţinte, anume nava. Nu trebuia să permită acest lucru.

Lucky îşi plimbă lumina din deget înjur, cu un amestec de mirare şi de ameţeală.

Din loc în loc, suprafaţa inferioară a monstrului era presărată cu găuri largi cam de doi metri, în care Lucky vedea, după circulaţia bulelor de gaz şi a particulelor

solide, că circulă apă. La intervale mai mari erau crăpături, care se deschideau ocazional în fisuri lungi de trei metri, din care ţâşnea apă spumegândă.

Se părea că acesta este modul în care se hrăneşte monstrul. El îşi vărsa sucurile digestive în porţiunea de ocean pe care o acoperea cu mantia lui, apoi sugea apa, până la ultima picătură, pentru a extrage nutrienţii conţinuţi, iar apoi elimina resturi, apă, propriile excremente.

Evident, nu putea sta prea mult deasupra unei zone a oceanului, pentru că acumularea produselor reziduale i-ar fi făcut mediul deloc propice. Dacă era după el, probabil că nu ar fi stat atât de mult aici, dar condus de broaştele-V…

Bănuitor, Lucky încetă orice acţiune proprie şi întoarse fasciculul de lumină spre un loc apropiat. Într-o clipă de groază concentrată, îşi dăduse seama care este scopul acelor striuri adânci pe care le remarcase în partea inferioară a monstrului. Unul dintre acestea se forma chiar spre el şi începea să sugă apă spre interior. Cele două părţi ale striului se frecau una de alta, iar ansamblul era în mod evident un mecanism de mestecare, cu care monstrul rupea şi sfâşia particulele de hrană prea mari ca să fie abordate direct de pori.

Lucky nu mai aşteptă. Nu putea risca integritatea costumului în faţa formidabilei presiuni a muşchilor monstrului. Pereţii costumului puteau rezista, dar unele porţiuni ale delicatului mecanism de deplasare se putea să nu reziste.

Zvâcni din umeri, ca să întoarcă jeturile direct spre pielea monstrului, la viteză maximă.

Scăpă, emiţând un sunet ascuţit, apoi coti înapoi.

Nu mai atingea pielea, ci plutea în apropierea ei, urmând direcţia împotriva gravitaţiei. Urca, îndepărtându-se de marginile monstrului, către centru.

Ajunse brusc la un punct în care suprafaţa inferioară a creaturii se sfârşea cu un perete vertical, o piele extinsă în

jos cât bătea lumina. Peretele fremăta şi era evident că e dintr-un ţesut mult mai subţire.

Era sifonul creaturii.

Lucky era sigur că peste asta a nimerit: o cavernă gigantică, lată de sute de metri, în care se năştea acea furie a apei pe care o încercase. Prudent, Lucky îi dădu ocol. Era, fără îndoială, cel mai sigur loc în care se putea găsi, exact la baza sifonului. Dar chiar şi aşa îşi alegea cu mare grijă drumul.

Dar ştia că altceva îl interesează şi părăsi sifonul monstrului. Se deplasă în direcţia în care pielea monstrului se întindea şi mai mult, până când ajunse la vârful cupolei.

La început, Lucky era conştient doar de un bubuit foarte grav, atât de grav, că aproape nu putea fi auzit, intrând în categoria infrasunetelor. Dar de fapt încerca să distingă această vibraţie gravă de orice alt sunet. A urmărit umflarea-dezumflarea pielii monstrului. Aceasta chiar avea fluxuri şi refluxuri. Era o masă uriaşă, care atârna zece metri în jos, lată probabil cât era şi sifonul făpturii.

Nu putea fi altceva decât centrul organismului, inima, sau orice ar fi îndeplinit rolul de inimă. Acea inimă trebuia să bată cu o energie imensă, iar Lucky ameţi numai încercând să-şi imagineze fenomenul. Acele bătăi de inimă durau fiecare câte cinci minute, timp în care mii de metri cubi de sânge (sau orice o fi folosit creatura) erau trimişi în forţă prin vase de sânge suficient de largi cât să poată naviga prin ele Hilda. Acel puls trebuia să fie suficient ca să trimită sângele la depărtare de un kilometru şi să-l mai şi aducă înapoi.

Formidabil mecanism trebuie să fie, gândi Lucky. Ah, de-ar fi putut să captureze un asemenea specimen şi să-i studieze fiziologia!

Undeva în umflătura aceea ar fi trebuit să se afle şi creierul monstrului. Creier? Poate ceea ce trecea drept creier nu era mai mult decât o mică aglomerare de celule

nervoase, fără de care monstrul putea trăi probabil bine-mersi.

Poate! Dar nu putea trăi fără inimă. Inima tocmai terminase o bătaie. Umflătura centrală se contractase până ce nu mai rămăsese practic nimic din ea. Acum inima se relaxa, pentru o altă bătaie, care urma să înceapă peste vreo cinci minute, probabil, iar organul se umfla şi se dilata, în timp ce sângele îl inunda.

Lucky îşi ridică arma şi se coborî, cu lumina de la deget fixată pe acea inimă gigantică. Probabil că era o idee bună să nu stea prea aproape. Pe de altă parte, nu prea avea voie nici să rateze.

O clipă, fu năpădit de regrete. Din punct de vedere ştiinţific, era aproape o crimă să omori o asemenea magnifică creaţie a naturii.

Oare să fi fost propriile lui gânduri, sau gânduri impuse de broaştele-V de la suprafaţa oceanului?

Nu-şi mai permitea să întârzie. Strânse mânerul armei. Firele ieşiră în viteză. Văzu cum fac contact, iar apoi Lucky fu orbit de fulgerul în care aproape întregul perete al inimii monstrului era ars.

Apa a fiert multe minute de zvârcolelile morţii animalului-munte. Prins în vâltoare şi târât în toate direcţiile, Lucky era neputincios.

A încercat să trimită apeluri către Hilda, dar răspunsul a constat în icnete nearticulate. Fără doar şi poate că şi nava era zdravăn zdruncinată.

Dar moartea, când e să vină, trebuie să ajungă până în cea mai îndepărtată celulă a organismului, fie el de două sute de milioane de tone. În cele din urmă, liniştea acoperi toată apa din jur.

Zdruncinat, aproape mort, Lucky se deplasă încet-încet, cu prudenţă, spre fundul oceanului.

Chemă iar pe Hilda.

— A murit, a spus el. Trimiteţi-mi un impuls direcţional, ca să pot ajunge la voi.

Lucky îl lăsă pe Bigman să-i scoată costumul submarin şi reuşi să scoată un zâmbet, văzând faţa îngrijorată a micului marţian.

— Lucky, nu credeam să te mai văd vreodată, spuse Bigman, înghiţindu-şi cu zgomot un nod.

— Dacă ai de gând să plângi, spuse Lucky, întoarce-ţi capul în altă parte. Nu am ieşit în ocean ca să mă ud tocmai aici. Cum stăm cu generatoarele principale?

— O să meargă brici, vorbi şi Evans; Dar avem nevoie de timp. Lovitura a reuşit să rupă una din suduri, de la capăt.

— Ei bine, spuse Lucky, va trebui să ne facem treaba în condiţiile date…

Se aşeză, cu un suspin amar.

— Lucrurile nu au mers cum am vrut eu.

— În ce privinţă? Întrebă Evans

— Intenţia mea era să-l ciupesc puţin şi s-o ia la sănătoasa. N-a mers, aşa că a trebuit să-l omor. Rezultatul este că monstrul mort s-a aşezat în jurul Hildei, înfăşurând-o ca un cort fără beţe.

Spre suprafaţă?

— Vrei să spui că suntem prinşi într-o capcană?

Bigman era îngrozit.

— Poţi s-o iei şi aşa, spuse Lucky, calm. Dar poţi să spui şi că suntem în siguranţă, dacă vrei să priveşti din acest punct de vedere. În mod cert, suntem aici mai în siguranţă decât oriunde pe Venus. Nimeni nu ne poate face, la modul propriu, nimic, câtă vreme suntem cu un munte de carne moartă deasupra noastră. Iar după ce reparăm generatoarele, o să forţăm ieşirea. Bigman, la generatoare. Evans, hai să dăm pe gât nişte cafea şi să punem lumea la cale. Cred că este ultima noastră şansă de a avea o discuţie liniştită.

Lui Lucky îi pica foarte bine momentul de respiro, când nu avea nimic de făcut; doar să vorbească şi să se gândească.

Dar Evans era foarte îngrijorat. Ochii lui albaştri ca de porţelan aveau cearcăne pe la colţuri.

— Îmi pari cam îngrijorat, spuse Lucky.

— Chiar sunt îngrijorat. Pe Spaţiu!… Ce mai putem face?

— M-am gândit la asta. Mie mi se pare că tot ce putem face este să transmitem informaţia despre broaştele-V cuiva care nu se află sub controlul lor mental.

— Şi cine crezi că ar fi persoana?

— Nu cineva de pe Venus, asta e sigur.

Evans se zgâi la prietenul lui.

— Vrei să-mi spui că toată lumea de pe Venus este controlată de ele?

— Nu, dar oricine ar putea fi. La urma urmei, există mai multe moduri în care aceste creaturi pot manipula mintea unui om.

Lucky îşi lăsă un braţ pe spătarul scaunului rotativ şi puse picioarele pe pupitru, unul peste altul.

— În primul rând, mintea unui om poate fi controlată total doar pentru un interval scurt de timp. Vorbesc de controlul total. În acest interval de timp, persoana respectivă poate fi constrânsă să facă lucruri contrare propriei naturi, lucruri care să pună în pericol viaţa lui sau a celor din jur: de pildă, pilotul navetei, la venirea mea şi a lui Bigman pe Venus.

Evans spuse cu amărăciune:

— Află că nu aceste probleme mă ardeau pe mine.

— Ştiu. Morriss nu şi-a dat seama. El era sigur că nu eşti controlat, prin simplul fapt că nu prezentai semne de amnezie. Dar există un al doilea tip de control, iar de acesta tu ai avut parte. E mai puţin intens, astfel încât persoana îşi păstrează memoria. Fiind mai puţin intens, controlul nu poate determina o persoană să facă lucruri împotriva propriei naturi. De pildă, nu poţi fi forţat să te sinucizi. În schimb, puterea aceasta acţionează pe perioade mai lungi de timp – zile, nu ore. Broaştele-V câştigă în timp ceea ce pierd în intensitate. Ei bine, eu zic că există şi un al treilea tip de control.

— În ce ar consta el?

— E un control mai puţin intens decât cel de al doilea tip. Un control atât de fin, încât victima nici nu-şi dă seama de el, dar destul de puternic pentru ca mintea victimei să fie stoarsă de informaţii. De pildă, cazul lui Lyman Tumer.

— Inginerul-şef din Aphrodite?

— Chiar el. El este cazul pe care vreau să-l analizez. Înţelegi de ce? Să nu uităm că ieri a fost în ecluză un om cu mâna pe o pârghie, care a pus în pericol întregul oraş, un om foarte bine protejat, înconjurat cu alarme, de care nimeni nu s-a putut apropia până ce Bigman a forţat trecerea prin sistemul de ventilaţie. Nu e ciudat?

— Nu. Ce vezi ciudat aici?

— Omul era angajat acolo doar de câteva luni. Nici măcar nu era un inginer autentic. Munca lui era mai degrabă de conţopist, de om de birou. De unde să fi căpătat informaţiile pentru a se proteja atât de bine? De unde să cunoască el atât de complet sistemul energetic şi cel mecanic al ecluzei?

Evans strânse din buze şi şuieră mut.

— Da, aici ai dreptate.

— Da, dar pe Tumer nu l-a izbit detaliul. Am vorbit cu el despre problema asta, înainte să urcăm la bordul Hildei.

Amănuntul nu i-a spus prea multe. Nu i-am spus, evident, ce urmăresc. El însuşi mi-a vorbit despre lipsa de experienţă a omului, dar contradicţia nu l-a izbit. Ei bine, de unde putea căpăta omul toată informaţia necesară? De la cine altul decât de la inginerul-şef? Cine cunoştea lucrurile mai bine decât el?

— Corect, foarte corect.

— Ei bine, să presupunem că Tumer era sub un control foarte blând. Informaţia era obţinută din creierul lui, iar el putea fi foarte uşor calmat, fără a vedea nimic anormal. Înţelegi ce vreau să zic? Apoi mai e şi Morriss…

— Morriss? Şi el?

Evans era şocat.

— Foarte posibil. El e convins că de vină sunt siriusienii, care vor musai secretele drojdiilor. Nu poate să creadă că e

cu totul altceva. Este oare o greşeală firească, sau i s-a sugerat subtil bănuiala? Era foarte dispus să te suspecteze, Lou, poate prea dispus. Un consilier nu ar trebui să fie atât de pornit să suspecteze un alt consilier.

— Pe Spaţiu! Atunci, cine se află în siguranţă, Lucky?

Lucky privea ţintă la ceaşca lui de cafea.

— Pe Venus, nimeni nu e în siguranţă. Asta cred. Trebuie să trimitem istorisirea noastră altcuiva.

— Şi cum o trimitem?

— Asta e problema noastră. Cum o trimitem?

Lucky Starr se gândea de o vreme la asta.

— Nu putem pleca, fizic vorbind. Hilda e proiectată doar pentru navigaţia oceanică. Nu poate naviga în aer, iar de spaţiu nici pomeneală. Iar dacă mergem în oraş, ca să găsim ceva mai bun, s-ar putea să nu mai plecăm niciodată.

— Cred că ai dreptate, spuse Lucky. Dar nu trebuie să părăsim Venus pentru asta. Cea care trebuie să plece este informaţia pe care o avem.

— Dacă te gândeşti la radioul navei, să ştii că nici el nu merge. Aparatul navei este strict pentru comunicaţii venusiene. Nu are componentă subeterică, deci nu poate bate până la Pământ. De fapt, nici un semnal radio nu va răzbate până dincolo de suprafaţa oceanului. Undele purtătoare sunt alese astfel încât să se reflecte de suprafaţa oceanului, pentru a bate la distanţe mari. În plus, chiar dacă am putea transmite mai departe, nu vom ajunge la Pământ.

— Nu văd de ce ar trebui, spuse Lucky. Între Pământ şi noi mai există ceva care se potriveşte cu ce ne trebuie.

O clipă, Evans se arătă buimăcit. Apoi înţelese:

— Te referi la staţiile spaţiale?

— Evident. În jurul lui Venus orbitează două staţii spaţiale. Pământul poate fi la o distanţă între cincizeci şi optzeci de milioane de kilometri, dar staţiile trec la circa trei mii de kilometri de punctul ăsta. Iar în staţiile spaţiale nu prea pot exista broaşte-V. Sunt sigur de asta. Morriss spune că nu le

place oxigenul în stare liberă. Iar în spaţiul acela atât de restrâns nimeni nu e nebun să creeze camere speciale cu bioxid de carbon, doar ca să aibă broaşte-V. Staţiile fac economie de spaţiu la sânge. Dacă trimitem un mesaj către staţii, pentru a fi retransmis la sediul de pe Pământ, am reuşit.

— Formidabil, Lucky, spuse Evans, radios. Asta e calea. Puterile lor mentale nu pot să bată la trei mii de kilometri, până la…

Dar faţa îi căzu imediat.

— Nu, n-o să meargă, pentru că radioul oricum nu bate dincolo de suprafaţa oceanului.

— Poate nu de aici. Dar dacă urcăm la suprafaţă şi transmitem direct prin atmosferă?

— La suprafaţă?

— Ce zici?

— Dar sunt acolo. Broaştele-V sunt la suprafaţă.

— Ştiu asta.

— Vom fi sub controlul lor.

— Oare? Se îndoi Lucky cu voce tare. Până acum nu au avut a face cu nimeni care să ştie de ele, care să se aştepte la atacul lor şi care să-şi pregătească mintea să reziste. Cele mai multe dintre victime nu bănuiau absolut nimic. În cazul tău, chiar le-ai invitat în mintea ta, ca să folosesc exprimarea ta. Eu nu sunt nepregătit şi în nici un caz nu le voi face asemenea invitaţii.

— Nu ai cum, ascultă-mă pe mine. Nu ştii cum e.

— Poţi să-mi sugerezi o alternativă?

Înainte ca Evans să poată răspunde, în cabină intră Bigman, care îşi întindea mânecile suflecate.

— Totul e în regulă, spuse el. Garantez pentru generatoare.

Lucky înclină din cap şi se duse la comenzi. Evans a rămas în scaunul lui, cu ochii plini de norii nesiguranţei.

Motoarele torceau din nou, un tors bogat şi dulce. Sunetul înfundat era pentru ei ca un cântec. Simţeau sub picioare

acea senzaţie de suspendare şi de mişcare pe care nu o ai niciodată în navele spaţiale.

Hilda se deplasa prin apa închisă de corpul prăbuşit al monstrului, prinzând viteză.

— Cât loc avem? Se auzi vocea neliniştită a lui Bigman.

— Ceva mai puţin de un kilometru, răspunse Lucky.

— Dar dacă nu reuşim? Dacă ne lovim de pielea monstrului şi ricoşăm ca o secure într-un lemn de esenţă tare?

— Dăm înapoi şi încercăm din nou, veni răspunsul calm al lui Lucky.

Se lăsă liniştea, iar apoi Evans spuse cu voce joasă:

— Închişi aici, sub un „petic”, suntem ca într-un refugiu.

Murmura, mai mult pentru sine.

— Într-un ce? Întrebă Lucky.

— Într-un refugiu, spuse Evans, încă pe gânduri. Construcţii venusiene. Mici cupole de transită sub fundul oceanului, cum ar fi pivniţele de furtună sau adăposturile împotriva bombardamentelor de pe Pământ. Acestea ar trebui să asigure protecţia împotriva apei, în cazul că va fi străpunsă cupola principală, să spunem, de un cutremur venusian. Nu ştiu dacă a fost vreodată folosit vreunul dintre aceste refugii, dar cele mai bune blocuri se spune că au aşa ceva, pentru cazurile de necesitate.

Lucky îl asculta cu atenţie, fără însă a-i spune nimic. Zgomotul motoarelor căpătă un timbru ascuţit.

— Ţineţi-vă bine! Spuse Lucky.

Hilda tremura din toate încheieturile, iar decelerarea bruscă, aproape irezistibilă, îl forţă pe Lucky să se ţină de panoul de comandă. Mâinile lui Bigman şi Evans se făcură albe la încheieturile degetelor, din cauza efortului de a se ţine de barele de siguranţă cu toată puterea disponibilă.

Vasul încetinea, dar fără a se opri. Cu motoarele turate la maxim şi generatoarele gemând aproape omeneşte, stârnind simpatia lui Lucky, Hilda îşi deschidea drum prin ţesuturile monstrului, prin carne, muşchi, tendoane, prin

vase de sânge goale şi nervi inutili, care mai degrabă semănau a cabluri de înaltă tensiune, groase de un metru. Lucky, strângând din dinţi şi întunecat la faţă, ţinea drumul cât mai drept prin materia care opunea rezistenţă.

Lungi minute au trecut. Într-o triumfătoare şi lungă vibraţie finală a motorului, erau dincolo, trecuseră de monstru şi se aflau din nou în marea liberă.

Hilda se ridica încet şi lin prin apa întunecată, saturată cu bioxid de carbon, a oceanului venusian. Cei trei păstrau o linişte de mormânt, parcă amplificată de ideea că atacau însăşi fortăreaţa formelor ostile de viaţă de pe Venus. Evans nu mai scosese un cuvânt de la lăsarea în urmă a „peticului". Lucky blocase toate comenzile şi acum stătea pe scaunul lui rotativ şi bătea darabana pe genunchi. Până şi Bigman, altfel un om nestăpânit, se izolase în tăcere la babord, privind prin hubloul cu câmp larg de vedere.

Dintr-o dată, Bigman rupse tăcerea:

— Lucky, ia uită-te acolo!

Lucky veni cu paşi mari lângă Bigman. Se uitară împreună în tăcere. Peste jumătate din câmpul de vizibilitate era acoperit de lumina stelară a creaturilor fosforescente, mici şi mari, dar toate având aceeaşi direcţie: un perete uriaş care sclipea în culori schimbătoare.

— Crezi că ăla e peticul, Lucky? Întrebă Bigman. Nu strălucea atât de tare când eram acolo, jos; şi, oricum, nu ar avea de ce să sclipească, de vreme ce e mort, nu?

Lucky se gândi o clipă:

— Într-un fel, e chiar peticul, Bigman. Cred că întregul ocean se adună ca să se ospăteze.

Bigman se uită din nou şi simţi să i se face rău. Evident! Acolo erau sute de milioane de tone de carne, numai bune de consumat, iar lumina pe care o vedeau nu putea fi decât a micilor creaturi ale întunericului, care se hrăneau din monstrul mort.

Creaturile treceau prin dreptul babordului ca nişte săgeţi, mergând toate în aceeaşi direcţie. Se deplasau exact în

direcţia din care venea Hilda, spre cadavrul cât un munte lăsat de ei în urmă.

Cei mai mulţi erau peştii-săgeată de toate mărimile. Fiecare avea de-a lungul coloanei vertebrale o linie albă, fosforescentă (de fapt, nu aveau coloană vertebrală, ci doar un fel de băţ, fără articulaţii, dintr-o substanţă cornoasă). La un capăt al acestei linii albe se afla un V galben palid, care indica locul capului. Lui Bigman chiar i se părea că pe lângă navă trece un flux nesfârşit de săgeţi animate, dar în imaginaţie vedea şi fălcile acestora, cu dinţi ca acele, cu guri ca nişte peşteri fără fund.

— Galaxie mare! Spuse Lucky.

— Nisipuri marţiene! Murmură şi Bigman. Oceanul o să se golească de tot. Toate vieţuitoarele din el se adună într-un singur loc!

Lucky făcu un calcul rapid:

— La viteza asta de adunare, peştii-săgeată vor termina monstrul în douăsprezece ore.

Din spate se auzi vocea lui Evans:

— Lucky, vreau să-ţi vorbesc.

Lucky se întoarse spre el:

— Sigur. Care e problema, Lou?

— Când ai propus prima oară să mergem la suprafaţă, m-ai întrebat dacă pot veni cu o alternativă.

— Îmi amintesc. Dar nu mi-ai răspuns.

— Pot să-ţi spun acum. De fapt, nu-ţi răspund decât că trebuie să ne întoarcem în oraş.

— Ce idee ţi-a venit? Se auzi vocea lui Bigman.

Lucky nu mai avea nevoie să pună întrebarea cu glas tare. Cu nările dilatate, urla în sinea lui, furios că şi-a permis să piardă atâtea minute preţioase privind prin hublou, în loc să se concentreze asupra problemelor grave şi foarte urgente pe care le aveau.

Asta pentru că în pumnul strâns al lui Evans se afla blasterul lui Lucky, iar în ochii îngustaţi ai lui Evans se citea o hotărâre de nestrămutat.

— Ne întoarcem în oraş, repetă Evans.

În oraş?

— Care este problema, Lou? Întrebă Lucky.

Evans făcu un gest nerăbdător cu blasterul.

— Dă motoarele înapoi, porneşte spre fund şi întoarce nava spre oraş. Nu tu, Lucky. Îl laşi pe Bigman să facă toate astea. Apoi te duci lângă el, ca să pot să vă văd şi pe voi doi, şi comenzile.

Bigman avea mâinile pe jumătate ridicate şi ochii întorşi deja spre Lucky. Lucky rămăsese cu mâinile lipite de corp.

— Ce-ar fi să-mi spui ce te roade, Evans, spuse el.

— Pe mine, nimic. Problema e ce te roade pe tine. Ai ieşit să omori monstrul, apoi te-ai întors şi imediat ai început să vorbeşti despre ridicarea Ia suprafaţă: De ce?

— Ţi-am explicai motivele.

— Nu cred în motivele tale. Ştii că dacă ne ridicăm la suprafaţă broaştele-V ne vor lua minţile în stăpânire. Eu am ceva experienţă cu ele şi ştiu prin urmare că broaştele-V ţi-au preluat mintea. Ţie.

— Poftim? Sări Bigman. Ascultă, şefule, ai înnebunit?

— Ştiu precis ce fac, spuse Evans, privindu-l pe Lucky cu prudenţă. Dacă judeci lucrurile la rece, Bigman, îţi vei da seama că Lucky este sub influenţa broaştelor-V. Nu uita că e şi prietenul meu. Îl cunosc de mai multă vreme decât tine, Bigman, şi mă doare că trebuie să fac asta, dar nu am încotro. Trebuie.

Bigman se uita la amândoi, foarte îndoit. Întrebă, cu voce joasă:

— Lucky, chiar te controlează broaştele alea?

— Nu, răspunse Lucky.

— Ce te aşteptai să-ţi răspundă? Întrebă furios Evans. Este evident că-l controlează. Ca să omoare monstrul, a trebuit să urce până aproape de suprafaţă, unde-l aşteptau broaştele-V, care erau destul de aproape pentru a-l înhăţa. L-au lăsat să omoare monstrul. De ce nu? Au fost foarte bucuroase să renunţe la controlul monstrului şi să-l preia

pe Lucky. Iar Lucky se întoarce şi ne bâiguie că trebuie să urcăm la suprafaţă, unde vom fi printre broaşte. Singurii oameni care cunosc adevărul vor fi neajutoraţi.

— Lucky?

Glasul lui Bigman tremura.

— Greşeşti, Lou, spuse calm Lucky Starr. Ceea ce faci acum este rezultatul captivităţii tale mentale. Ai mai fost sub control mental, iar broaştele-V îţi cunosc mintea. Pot intra în mintea ta după voie. Faci acum exact ceea ce ţi s-a impus să faci.

Strânsoarea lui Evans în jurul mânerului blasterului spori.

— Îmi pare rău, Lucky, dar nu ţine. Ne întoarcem în oraş.

— Lou, dacă nu eşti sub control, răspunse Lucky, dacă ai mintea liberă – atunci vei folosi blasterul în cazul în care voi încerca să te duc cu forţa la suprafaţă. Corect?

Evans nu răspunse nimic.

Lucky continuă:

— Vei fi obligat s-o faci. Va fi de datoria ta, datoria faţă de Consiliu, faţă de omenire. Pe de altă parte, dacă te afli sub control mental, poţi fi forţat să mă ameninţi, pentru a încerca să mă determini să schimb cursul navei. Dar mă îndoiesc că vei putea fi forţat să mă omori. Omorârea unui prieten şi a unui coleg din Consiliu este cu totul împotriva stilului tău de gândire. Aşa că te rog să-mi dai blasterul.

Lucky avansă spre prietenul lui, cu mâna întinsă.

Bigman se uita la ei îngrozit.

Evans se retrase şi spuse răguşit:

— Te avertizez, Lucky, am să trag!

Bigman, terorizat, strigă:

— Lucky, opreşte-te!

Dar Lucky deja se oprise şi se întorcea la locul lui, încet, foarte încet.

Evans avea ochii ca de mort. Stătea în faţa colegilor, o statuie împietrită, cu degetul ferm pe trăgaci. Spuse cu voce de gheaţă:

— Ne întoarcem în oraş.

— Schimbă cursul spre oraş, îi spuse şi Lucky unui Bigman cu priviri întrebătoare.

Bigman se îndreptă rapid spre comenzi, murmurând:

— Deci chiar e sub control…

— Da. Mi-e teamă că asta s-a întâmplat. Au trecut pe controlul maxim, ca să se asigure că va trage. Nu am nici o îndoială că e capabil să tragă în noi. Acum este în stare de amnezie. Nu-şi va aminti niciodată scena asta.

— Ne poate auzi?

Bigman îşi amintea de piloţii navetei cu care ajunseseră ei pe Venus şi de aparenta lor lipsă de reacţie la lumea din jurul lor.

— Nu cred, răspunse Lucky, dar este atent la instrumente şi dacă deviem de la cursul către oraş o să tragă. Ai grijă să nu greşeşti direcţia.

— Apoi ce facem?

Evans vorbi, cu buzele lipite, reci şi palide:

— Înapoi în oraş. Imediat!

Nemişcat, cu ochii fixaţi pe ţeava blasterului din mâna prietenului lui, Lucky îi spuse ceva lui Bigman, încet şi rapid.

Bigman încuviinţă, cu cea mai imperceptibilă aplecare de cap din câte era capabil.

Hilda se întorcea pe drumul pe care venise, înapoi în oraş.

Lou Evans, consilier, stătea lipit de perete, ţeapăn, cu faţa palidă, ochii lipsiţi de milă mişcându-se de la comenzi la Lucky şi Bigman. Trupul, paralizat, supus voinţei celor care-i controlau mintea, nu simţea nici măcar nevoia de a schimba blasterul dintr-o mână în alta.

Lucky îşi ciuli urechile, ca să audă sunetul grav al farului din Aphrodite, după care Hilda îşi găsea direcţia. Fasciculul era emis în toate direcţiile din cel mai înalt punct al cupolei oraşului Aphrodite. Faptul că nu au greşit drumul spre oraş era limpede, de parcă ar fi fost la douăzeci de metri de cupolă.

Lucky putea să spună cu exactitate, doar din frecvenţa sunetului auzit, că nu se deplasau direct spre oraş, ci cu o foarte uşoară deviaţie. Diferenţa de frecvenţă era atât de mică, încât nici nu era evidentă, dacă nu o căutai şi nu aveai o ureche absolută. Dar pentru urechile controlate de alţii ale lui Evans, diferenţa trebuia să treacă neobservată. Cel puţin, aşa spera Lucky, din tot sufletul.

Lucky încerca să urmărească privirea goală a lui Evans, câtă vreme acesta se uita la instrumente. Era sigur că ochii lui Evans zăbovesc asupra indicatorului de adâncime. Era un cadran mare, un simplu cadran rotund, care indica presiunea apei. De la distanţa la care se afla, Evans putea să spună dacă Hilda se îndreaptă sau nu spre suprafaţă.

Lucky era sigur că dacă acul indica tendinţa care nu trebuia, Evans ar fi tras fără să ezite o clipă.

Oricât de puţin ar fi încercat să se gândească la o soluţie a problemei, ca să nu permită broaştelor-V să-i intercepteze ideile, nu putea să nu-şi pună întrebarea de ce Evans nu trăsese din capul locului. Oricum era în intenţia broaştelor-V să-i omoare, era clar din atacul monstrului. De ce erau mânaţi înapoi, spre Aphrodite?

Sau Evans urma să-i împuşte îndată ce broaştele-V vor reuşi să treacă peste ultimul scrupul al minţii lui captive?

Purtătoarea schimbase din nou frecvenţa, aproape imperceptibil. Ochii lui Lucky se îndreptară din nou fulgerător în direcţia lui Evans. Oare îşi închipuia el, sau în privirea lui Evans se simţea o sclipire, nu o emoţie, dar, oricum, o schimbare?

O fracţiune de secundă mai târziu, era limpede că nu e doar închipuirea lui, pentru că bicepsul lui Evans se contracta uşor, ridicând mâna cu blasterul.

Avea să tragă!

Chiar în timp ce gândul trecea prin mintea lui Lucky, nava s-a ciocnit de ceva. Evans, prins pe picior greşit, s-a răsturnat pe spate. Blasterul i-a lunecat printre degetele răsfirate.

Lucky a acţionat instantaneu. Acelaşi şoc care l-a dat înapoi pe Evans l-a aruncat şi pe el în faţă. A profitat de şoc şi s-a aruncat asupra oponentului, prinzându-i încheieturile într-o strânsoare de oţel.

Dar Evans era orice, numai un pigmeu nu. S-a luptat cu acea furie nepământeană care-i fusese impusă. Şi-a strâns picioarele în jurul lui Lucky şi a început să-l strângă. Nava încă sălta şi l-a ajutat pe Evans să ajungă deasupra.

Evans şi-a lansat un pumn către Lucky, dar acesta a reuşit să pareze cu un umăr. Şi-a ridicat şi el genunchii şi l-a prins pe Evans în strânsoarea lor ca de cleşte, chiar sub şolduri.

Faţa lui Evans era desfigurată de durere. S-a răsucit, dar Lucky s-a întors şi el şi a ajuns iar deasupra. S-a ridicat, fără ca picioarele să slăbească strânsoarea.

— Nu ştiu dacă mă auzi, Lou… Reuşi să spună Lucky.

Evans nu-i dădea nici o atenţie. Cu ultima sforţare a corpului lui contorsionat, se arcui şi-l aruncă pe Lucky în aer, scăpând cu această ocazie de strânsoare.

La atingerea podelei, Lucky s-a rostogolit, ridicându-se cu uşurinţă în picioare. Dar Evans, căzut pe spate, leşinase.

— Bigman! Spuse Lucky, respirând din greu şi trecându-şi rapid mâna prin păr.

— Iată-mă, spuse micuţul, zâmbind şi legănând pe un deget blasterul. Eram pregătit, pentru orice eventualitate, ştii…

— Foarte bine, Bigman. Lasă blasterul şi ai grijă de Lou. Fii atent la oase rupte. Apoi leagă-l strâns.

Lucky era din nou la comenzile Hildei. Cu o infinită precauţie, o întoarse pe Hilda către rămăşiţele uriaşului cadavru al peticului abisal pe care îl omorâse cu câteva ore mai înainte.

Mica stratagemă a lui Lucky reuşise. Sperase că broaştele-V, în preocupările lor mentaliste, nu au idee despre adevăratele dimensiuni fizice ale peticului abisal şi că lipsa de experienţă în călătoriile submarine le va împiedica să-şi dea seama de uşoara deviere de la curs efectuată de

Bigman. Întreaga cacealma constase în cele spuse de Lucky lui Bigman când acesta urma să întoarcă nava spre oraş, sub ameninţarea Maşterului lui Evans.

„Curs coliziune petic”, spusese Lucky.

Cursul Hildei era din nou schimbat. Iar botul era îndreptat spre suprafaţă.

Evans, legat de scaunul lui, se uita la Lucky cu o privire mai mult decât ruşinată.

— Te rog să mă ierţi.

— Te înţelegem, Lou. Nu-ţi mai face scrupule inutile, spuse Lucky abia şoptit. Dar nu te putem lăsa liber, cel puţin o vreme, înţelegi, nu?

— Cum să nu? Legaţi-mă mai bine. Merit. Dar, crede-mă, Lucky, în cea mai mare parte nici nu-mi amintesc cum a fost.

— Prietene, cel mai bine ar fi să tragi un pui de somn, spuse Lucky, trăgându-i un pumn prietenesc în umăr. O să te trezim când ajungem la suprafaţă, dacă va fi nevoie.

Apoi, câteva minute mai târziu, îi dădea indicaţii cu voce joasă lui Bigman.

— Bigman, adună toate blasterele din navă. De fapt, orice armă. Caută-le în dulapuri, rastele, sertare, peste tot.

— Ce vrei să faci cu ele?

— Vreau să le arunc.

— Poftim?

— M-ai auzit bine. Sau tu, sau eu am putea intra sub influenţa broaştelor-V şi nu vreau nimic care să ducă la repetarea celor întâmplate adineauri. Oricum, împotriva broaştelor-V armele acestea de tip fizic sunt inutile.

Unul după altul, două blastere, plus biciurile electrice de la fiecare costum submarin trecură în ejectorul de gunoaie. Deschiderea acestuia se găsea într-un perete şi semăna teribil cu o uşă de dulap. Valvele unidirecţionale lăsară armele să se îndrepte spre fundul oceanului.

— Află că mă simt de parcă aş fi dezbrăcat, murmură Bigman, privind ţintă prin hubloul de la babord, parcă

încercând să mai vadă o dată armele dispărute.

Dar n-a reuşit să vadă decât lumina fosforescentă fulgerătoare a unui peşte-săgeată. Nimic altceva.

Indicatorul de presiune a apei scădea încet. Plecaseră de la adâncimea de 850 de metri, iar acum se aflau la mai puţin de 600.

Bigman continua să se uite pe hubloul de la babord.

Lucky se uita la el.

— Cauţi ceva?

— Mă tot gândeam, spuse Bigman, că ar trebui să se mai lumineze pe măsură ce ne apropiem de suprafaţă.

— Mă îndoiesc, răspunse Lucky. Pătura de alge acoperă foarte strâns suprafaţa oceanului. Scăpăm de întuneric doar după ce am depăşit oglinda apei.

— Crezi că ne-am putea întâlni cu un trauler de cules alge, Lucky?

— Sper că nu.

Se aflau acum la 450 de metri.

Bigman vorbea despre lumină în efortul vizibil de a-şi schimba cursul gândurilor.

— Lucky, ia zi-mi tu, cum se face că în aerul de pe Venus e atâta bioxid de carbon? Doar sunt atâtea plante! Iar plantele scot oxigenul din bioxidul de carbon, nu?

— Pe Pământ, aşa fac. Dar îmi amintesc că la cursul de xenobotanică ni s-a spus că viaţa vegetală venusiană are un truc propriu. Plantele terestre eliberează oxigenul în aer; plantele venusiene îl stochează în ţesuturi, sub forma unor compuşi bogaţi în oxigen.

Lucky vorbea absent, de parcă el însuşi se ferea să nu cumva să intre în nişte gânduri prea profunde.

— De asta nici un animal venusian nu respiră. Obţin tot oxigenul necesar din hrană.

— Să vezi şi să nu crezi! Spuse uluit Bigman.

— Se pare că hrana lor e chiar prea bogată în oxigen, altfel nu ar fi atât de amatoare de hrană săracă în oxigen,

cum ar fi vaselina aceea cu care sunt hrănite broaştele-V. Asta e teoria mea, cel puţin.

Se aflau acum la doar 250 de metri de suprafaţă.

— Apropo, să nu uit, mi-a plăcut cum ai programat traiectoria. Mă refer la modul în care ai lovit monstrul. Bravo, Bigman.

— Păi n-a fost mare lucru, spuse Bigman, roşind de plăcere la lauda lui Lucky.

Se uită la cadranul de presiune. Acesta arăta o sută cincizeci de metri până la suprafaţă.

Se lăsă tăcerea.

Apoi începu să se audă deasupra lor o răpăială, o întrerupere bruscă a ascensiunii lor line, netede, a torsului uniform al motoarelor, apoi o iluminare bruscă a peisajului văzut prin hublou, ca şi o viziune apocaliptică a unui cer complet înnorat şi a apei pline cât vedeai cu ochii de frunze şi tulpini. Apa era presărată de mici izbucniri verticale.

— Plouă, spuse Lucky. Mi-e teamă că va trebui să stăm liniştiţi şi să aşteptăm venirea broaştelor-V.

— Păi, iată-le, deja, spuse Bigman sec.

La vedere, chiar lângă hublou, privind solemn în nava ieşită din întuneric, se aflau nişte ochi negri, lichizi, privindu-i solemn, nişte picioare strânse şi nişte degete prinse de o tulpină de iarbă de mare, pentru stabilitate: o broască-V!

Întâlnirea minţilor.

Hilda ieşea destul de mult din apă şi era antrenată de valurile oceanului venusian. Răpăiala ploii puternice şi constante care lovea coca vasului suna ca o tobă, cu un ritm aproape terestru. Lui Bigman, marţian, noţiunea de ploaie şi aceea de ocean îi erau străine, dar lui Lucky sunetul îi aminti imediat de acasă.

— Uită-te numai la broasca asta, Lucky, uită-te la ea!

— Mă uit, răspunse calm Lucky.

Bigman şterse sticla cu mâneca şi se trezi că stă cu nasul lipit de hublou, ca să vadă mai bine.

Dintr-o dată se gândi că ar fi mai bine să nu se apropie atât de tare.

Se retrase brusc, apoi duse deliberat degetele mici ale mâinilor la colţurile gurii şi le depărtă. Apoi execută o strâmbătură, cu limba scoasă şi cu ochii privind cruciş, fluturând din degete.

Broasca-V se uita la el cu solemnitate. Nici un muşchi nu i se clintise de la întâlnire. Pur şi simplu stătea acolo şi se clătina cu demnitate în bătaia valurilor. Nu părea să-i pese, nici să fie conştientă de apa care o mişca de colo-colo.

Bigman îşi strâmbă şi mai tare faţa şi adresă un „A-a-a” creaturii.

— Ce faci, Bigman? Se auzi vocea puternică a lui Lucky, de peste umărul lui.

Bigman sări ca ars, îşi luă mâinile de la gură şi lăsă faţa să-şi recapete aspectul de spiriduş iniţial. Spuse, zâmbind:

— Tocmai îi arătam broaştei-V ce cred eu despre ea.

— Iar ea tocmai îţi arăta ce crede ea despre tine!

Lui Bigman i se opri inima în loc. Auzise o dezaprobare clară în glasul lui Lucky. Corect: într-o asemenea stare de criză, într-un asemenea pericol, lui Bigman îi ardea de strâmbături. Îl cuprinse ruşinea.

Începu să vorbească cu glas tremurat:

— Lucky, crede-mă, nu ştiu ce m-a apucat.

— Ei, sau ele ştiu, spuse şuierat Lucky. Nu te-ai prins? Broaştele-V îţi simt cele mai slabe puncte. Oricum ar face-o, ţi se târăsc până în minte şi odată ajunse acolo, nu mai ai cum să le faci să plece. De aceea, nu urma nici un impuls până ce te-ai gândit foarte bine la el.

— Da, Lucky, se auzi murmurul lui Bigman. Acum ce urmează?

Lucky se uită prin navă. Evans dormea şi se clătina în somn, respirând cu dificultate. Ochii lui Lucky rămaseră pironiţi asupra lui o vreme, apoi se întoarseră spre Bigman.

— Lucky? Se auzi vocea timidă a lui Bigman.

— Ce este?

— Păi nu ai de gând să chemi staţia spaţială?

O clipă, Lucky se uită buimăcit la micul lui partener. Apoi cutele dintre ochi se netezirăă, iar el şopti:

— Mare Galaxie! Uitasem! Uitasem, Bigman. Nici nu mi-a trecut prin cap că pentru asta am venit aici.

Bigman arătă cu un deget spre hubloul prin care broasca-V se uita la ei cu ochi de bufniţă.

— Vrei să spui că asta…?

— Care asta? Astea, poate. Spaţiule mare, cred că sunt mii de broaşte-V aici!

Pe jumătate ruşinat, Bigman recunoscu în sinea lui că se bucură: se bucura că şi Lucky e prins, ca şi el, în capcana creaturilor. Se simţea eliberat de povara că s-ar putea simţi prea ataşat de el. La urma urmei, Lucky nu avea nici un drept…

Bigman îşi opri cursul gândurilor, îngrozit. Începea să aibă resentimente faţă de Lucky! El! Nu, nu se putea. Deci era lucrătura lor.

Cu o sălbăticie invizibilă în afară, îşi goli grăbit toate gândurile din minte şi se concentră asupra lui Lucky, ale cărui degete erau acum pe transmiţător, lucrând la acordul foarte fin necesar pentru transmisiile spaţiale.

Apoi capul lui Bigman tresări amplu, la auzul brusc al unui sunet nou şi straniu.

Era o voce fără intonaţie, care spunea:

— Nu încerca a te atinge de maşina ta de sunete la depărtare. Noi nu dorim asta.

Bigman se răsuci brusc. Îi căzuse falca de mirare şi aşa i-a stat clipe lungi. Spuse:

— Cine a spus asta? Unde e?

— Ia-o mai moale, Bigman, spuse Lucky. A fost în capul tău.

— Broaştele-V? Nu se poate!

— Galaxie mare! Cine altul?

Iar Bigman se întoarse la activitatea lui iniţială, aceea de a căsca ochii mari la broasca-V care se clătina în apă.

La viaţa lui, Lucky mai simţise o singură dată atingerea unei minţi străine asupra gândurilor lui. Asta se întâmplase în ziua în care întâlnise fiinţele acelea imateriale, din energie pură, care locuiau în cavernele profunde din scoarţa lui Marte. Dar acolo fusese din voinţa lui proprie, iar intrarea în mintea lui fusese fără chinuri, fusese chiar plăcută. Îşi dăduse şi atunci seama de propria neputinţă şi neajutorare, dar în acelaşi timp se simţise eliberat de orice urmă de teamă.

Dar acum se afla în faţa a ceva cu totul diferit. Degetele mentale din interiorul craniului lui îşi forţaseră drumul, iar el le simţea cu durere, cu scârbă şi ură.

Mâna lui Lucky căzuse inertă de pe butoanele transmiţătorului, iar el nu simţea nici un îndemn să o ridice la loc. Uitase din nou.

Vocea răsună încă o dată:

— Vibrează aerul cu gura ta.

— Adică să vorbesc? Întrebă mirat Lucky. Nu poţi auzi gândurile când nu vorbim?

— Le putem auzi doar slab şi incert. Este foarte dificil, dacă nu te-am studiat mai înainte. Dacă vorbeşti, gândurile tale sunt mai precise şi le putem auzi.

— Noi vă auzim fără nici o problemă, spuse Lucky.

— Da. Noi putem trimite gânduri cu putere şi exactitate. Voi nu puteţi.

— Ai auzit tot ce am spus până acum?

— Da.

— Ce doreşti de la mine?

— Am detectat în mintea ta gânduri despre o organizaţie alcătuită din cei ca tine, dincolo de sfârşit, de cealaltă parte a cerului. Tu îi spui Consiliu. Noi dorim să cunoaştem mai multe despre aceasta.

În sinea sa, Lucky simţea o satisfacţie fulminantă. Căpătase răspuns la cel puţin o întrebare. Câtă vreme el era singur, un individ, inamicul se mulţumise să încerce să-l omoare. Dar în ultimele ore inamicul descoperise că el a

intrat prea adânc în măruntaiele situaţiei, iar acum inamicul era îngrijorat.

Oare ceilalţi membri ai Consiliului învaţă tot atât de repede în situaţii date? Oare care era natura acestui Consiliu?

Lucky înţelegea perfect curiozitatea inamicului, noua stare de prudenţă, dorinţa subită de a învăţa mai multe lucruri de la el, înainte de a-l omorî. Nu e de mirare că inamicul se ferise să-l omoare, chiar şi atunci când blasterul lui Evans era îndreptat asupra unui Lucky neajutorat. Poate că ezitase prea mult.

Dar Lucky îşi îndepărtă iute acest gând. La urma urmei, s-ar putea chiar să nu fie în stare să înţeleagă bine gândurile nespuse. Pe de altă parte, puteau şi să mintă…

Spuse brusc:

— Ce aveţi împotriva celor ca mine?

— Nu putem vorbi ceea ce nu este aşa, răspunse vocea plată, lipsită de emoţie.

Lucky strânse puternic din fălci, gândind febril. Oare să-i fi înţeles ultimele gânduri, cum că broaştele-V ar putea minţi? Trebuia să fie prudent, foarte prudent.

Vocea continuă:

— Noi nu gândim bine despre cei ca tine. Ei sfârşesc viaţă. Ei sunt mâncători de carne. Este rău să fii inteligent şi să mănânci carne. Dacă mănânci carne, trebuie să sfârşeşti viaţă care trăieşte, iar un mâncător de carne inteligent face mai mult rău decât unul fără minte, pentru că el poate gândi mai multe căi de a sfârşi viaţa. Voi aveţi tuburi mici care pot sfârşi viaţa la mai multe fiinţe dintr-o dată.

— Dar nu omorâm broaşte-V, nu vă omorâm pe voi.

— Ne-aţi omorî, dacă v-am lăsa. Voi vă omorâţi unii pe alţii, în grupuri mici sau grupuri mari.

Lucky evită să comenteze ultima remarcă. Spuse doar:

— Şi ce vreţi de la cei ca mine?

— Sunteţi tot mai mulţi pe… Venus, spuse vocea. Vă răspândiţi şi ocupaţi loc.

— Noi nu putem să luăm prea mult spaţiu, raţionă Lucky. Nu putem construi oraşe decât în apele puţin adânci. Adâncurile vor fi întotdeauna ale voastre, iar ele formează nouă părţi din zece ale oceanului. În plus, noi vă putem ajuta pe voi. Dacă voi aveţi ştiinţa minţii, noi o avem pe cea a materiei. Aţi văzut oraşele noastre şi maşinile de metal strălucitor care zboară prin apă şi aer spre lumi de partea cealaltă a cerului. Cu puterea noastră, gândiţi-vă cât de mult v-am putea ajuta.

— Noi nu avem nevoie de nimic. Noi trăim şi gândim. Noi nu ne temem şi noi nu urâm. Ce putem să ne dorim mai mult? Ce am putea face cu oraşele voastre, cu metalul şi cu navele voastre? Cum pot ele să ne facă viaţa mai bună?

— Să înţeleg că vreţi să ne omorâţi pe toţi?

— Noi nu dorim să sfârşim viaţă. Este destul ca noi să vă stăpânim minţile, ca să ştim că nu veţi face rău.

Lucky avu o viziune fulgerătoare (a lui? Implantată?) a unei specii autonome de oameni venusieni, trăind şi mişcându-se sub controlul băştinaşilor dominanţi, rupând treptat toate legăturile cu Pământul, cu generaţii după generaţii de sclavi tot mai benevoli.

Spuse, cu cuvinte de care nu era încredinţat pe de-a întregul:

— Oamenii nu pot permite să fie controlaţi mental.

— Este singura cale, iar voi trebuie să ne ajutaţi.

— Nu vă vom ajuta.

— Nu aveţi de ales. Trebuie să ne spui despre acele pământuri de dincolo de cer, despre organizaţia de oameni ca tine, despre ce vor face ei împotriva noastră şi cum să ne apărăm de ei.

— Nu aveţi cum să mă obligaţi să fac asta.

— Nu avem? Întrebă vocea. Gândeşte-te, atunci. Dacă nu ne spui informaţia cerută de noi, îţi vom cere să cobori înapoi în ocean în maşina ta de metal strălucitor şi să deschizi maşina pentru ape.

— Şi să mor? Întrebă ironic Lucky.

— Va fi necesar să vă terminaţi vieţile. Cu ştiinţa voastră, nu ne permitem să vă lăsăm să vă amestecaţi iar cu cei ca voi. Puteţi vorbi cu ei şi puteţi să generaţi represalii. Iar aceasta nu ar fi bine.

— Atunci nu am nimic de pierdut dacă nu vă spun nimic.

— Ai mult de pierdut. Dacă refuzi să ne dai ceea ce cerem, va trebui să intrăm în mintea ta cu forţa. Iar aceasta nu este eficient. Se poate pierde mult din valoarea minţii. Pentru a diminua acest pericol, va trebui să analizăm mintea ta bucată cu bucată, ceea ce va fi neplăcut pentru tine. Ar fi mult mai bine pentru noi şi pentru tine dacă ne vei ajuta din propria voinţă.

— Nu.

Şi Lucky clătină hotărât din cap. Urmă o pauză. Apoi vocea reveni:

— Deşi cei ca tine sunt meniţi sfârşitului de viaţă, ei se tem de sfârşitul propriei vieţi. Noi te vom elibera de această frică, dacă ne ajuţi. Când vei coborî în ocean, pentru a termina viaţa ta, noi vom înlătura teama din mintea ta. Dar dacă alegi să nu ne ajuţi, vom forţa sfârşitul vieţii tale oricum, dar nu vom înlătura teama. O vom intensifica.

— Nu, spuse Lucky, şi mai puternic.

O altă pauză, mult mai lungă. Apoi vocea spuse din nou:

— Noi nu cerem ştiinţa ta din teamă pentru siguranţa noastră, ci pentru a ne feri de măsuri mult mai neplăcute. Dacă rămânem cu cunoştinţe incerte despre cum să ne ferim de cei ca tine din cealaltă parte a cerului, atunci vom fi nevoiţi să aducem sfârşitul vieţii pentru toţi cei ca tine din lumea noastră. Vom lăsa oceanul să intre în oraşele lor, aşa cum aproape am făcut cu unul dintre ele. Viaţa se va sfârşi pentru cei ca tine, ca şi cum ai stinge un foc. Va fi stinsă şi nu va mai arde niciodată.

Lucky râse tare:

— Încercaţi să mă obligaţi! Spuse el cu emfază.

— Să te obligăm, ce?

— Să mă faceţi să vorbesc. Să mă faceţi să trimit nava înapoi în adâncuri. Încercaţi să mă obligaţi să fac orice.

— Crezi că nu putem?

— Ştiu că nu puteţi.

— Atunci uită-te în jurul tău şi vezi ce am realizat deja. Creatura ca tine care este legată se află sub comanda noastră. Creatura care stătea lângă tine este sub comanda noastră.

Lucky se roti pe loc. În tot acest timp nu auzise nici măcar o dată vocea lui Bigman. Parcă uitase cu totul de existenţa micului marţian. Iar acum îl vedea pe Bigman întins la podea, răsucit şi ghemuit la picioarele lui.

Lucky se lăsă în genunchi, descurajat, cu un nod în gât.

— L-aţi omorât?

— Nu, trăieşte. Nu este nici măcar grav rănit. Dar, după cum vezi, ai rămas singur. Nu ai pe nimeni care să te ajute acum. Ei nu au putut să se opună. Nici tu nu vei putea.

Cu faţa palidă, Lucky spuse:

— Nu, nu veţi reuşi să mă obligaţi la nimic.

— Ultima şansă. Ai de ales. Alegi să ne ajuţi, astfel încât viaţa ta să se sfârşească în linişte şi pace? Sau vei refuza să ne ajuţi, iar viaţa ta va trebui să se sfârşească în durere şi suferinţă, urmată, probabil, de sfârşitul vieţii tuturor oamenilor din oraşele de sub ocean? Care este alegerea? Oferă-ne răspunsul tău!

Cuvintele reverberau în capul lui Lucky, în vreme ce el se pregătea să facă faţă, singur, fără nici un prieten, atacurilor unei puteri mentale pe care nu ştia cum s-o contracareze, cu excepţia unei hotărâri încăpăţânate.

Bătălia minţilor.

Cum poţi să ridici o barieră în calea unui atac mental? Lucky avea dorinţa de a rezista, dar nu erau muşchi pe care să-i încordezi, nu exista nici un gardian pe care să-l îndepărteze, nici o cale de a răspunde cu violenţă la violenţă. Trebuia să rămână exact aşa cum era, rezistând la

toate impulsurile care îi inundau mintea, gânduri dintre care îi era foarte greu să spună care erau ale lui şi care nu.

Cum să-şi dea seama dacă un gând era al lui? Ce dorea el cu adevărat să facă? Ce şi-ar fi dorit el să facă cel mai mult?

Dar nimic nu-i venea în minte. Mintea lui era ca o pagină goală. Dar sigur trebuia să existe o cale. Nu ajunsese până aici fără un plan de acţiune.

Până aici?

Apoi îşi aminti. Iniţial, fusese la fundul oceanului.

Asta este. În adâncurile minţii lui, îşi amintea.

Era într-o navă. Venise la suprafaţă de la fundul oceanului. Era acum la suprafaţa apei. Bun Ce urmează?

Dar de ce la suprafaţă? Începea să-şi amintească, vag, că în adâncuri era mai sigur.

Îşi înclină cu mare dificultate capul, îşi închise ochii şi-i deschise iarăşi. Gândurile îi erau tari, grele. Trebuia să trimită un mesaj undeva… Undeva… Despre ceva…

Trebuia să trimită un mesaj.

Mesaj.

Şi dintr-o dată străpunse vălul uitării! Era de parcă undeva, la mulţi kilometri în fiinţa lui, cineva proptise un umăr într-o uşă şi o deschisese. Dintr-o dată, avea clară misiunea lui, îşi amintea ceva ce uitase.

Radioul navei şi staţia spaţială, evident.

Le strigă, răguşit:

— Nu m-aţi prins! M-aţi auzit? Îmi amintesc, şi n-am să mai uit niciodată!

Nici un răspuns.

Striga tare, incoerent. Mintea îi era slab ocupată cu imaginea unui om care se luptă cu o supradoză de tranchilizante. Ţine muşchii activi, gândea el. Continuă să mergi. Continuă să mergi.

În cazul lui, trebuia să-şi păstreze activă mintea, trebuia să ţină în funcţiune fibrele mentale. Să facă ceva… Să facă ceva. Dacă te-ai oprit, te-au prins.

Continua să strige, iar sunetul devenea cuvânt:

— Am s-o fac. Am s-o fac!

S-o fac… Dar ce? Ce să fac? Simţea că lunecă iar în uitare.

Îşi repetă febril: „Să trimit o radiogramă la staţie… la staţie…” Dar cuvintele îşi pierdeau treptat din semnificaţie.

Acum se deplasa. Corpul i se mişca stângaci, de parcă articulaţiile îi erau de lemn, prinse în cuie. Dar se întorcea. Era cu faţa la radio. Vedea radioul clar, dar apoi era ca în ceaţă. Mintea i se îndrepta către misiunea asumată, iar radioul era din nou limpede la vedere. Vedea transmiterul, vedea comenzile de stabilire a distanţei şi condensatorii de frecvenţă. Putea să-şi amintească şi să înţeleagă cum funcţionează.

Făcu un pas în faţă, un pas târât şi chinuitor, marcat de senzaţia copleşitoare a unor spini incandescenţi care îi străpung tâmplele.

Se împiedică şi căzu în genunchi, apoi se ridică din nou, în dureri cumplite.

Cu ochii împăienjeniţi de durere, încă putea vedea radioul. Mai întâi mişcă un picior, apoi pe celălalt.

Radioul părea la o sută de metri, avea contururi nesigure şi era înconjurat de o ceaţă sângerie. Iar bubuiturile din capul lui Lucky creşteau în intensitate cu fiecare pas.

Se lupta să ignore durerea, să vadă doar radioul, să se gândească doar la radio. Îşi forţa picioarele să se deplaseze, împotriva rezistenţei ca de cauciuc, le târa unul câte unul.

În cele din urmă, cu mâna întinsă, când degetele erau la cincisprezece centimetri de panoul de comandă al undelor ultrascurte, Lucky ştiu că rezistenţa lui a ajuns la capăt. Oricât ar fi încercat, nu mai putea scoate nimic de la trupul lui epuizat. Era terminat. Totul se sfârşise.

Hilda era scena unei paralizii generalizate. Evans zăcea inconştient în colţul lui; Bigman era ghemuit la podea; iar Lucky, deşi se încăpăţâna să rămână în picioare, părea mort, iar singurul semn că trăieşte era tremurul nervos al vârfurilor degetelor.

Vocea rece din mintea lui Lucky răsună din nou, în monotonia ei inexorabilă, egală:

— Eşti neajutorat, dar nu-ţi vei pierde cunoştinţa precum camarazii tăi. Vei suferi această durere până când te vei decide să scufunzi nava, să ne spui ce dorim să ştim şi să-ţi termini viaţa. Noi avem răbdarea de a aştepta. Nu există cale de a ne rezista. Nu putem fi mituiţi, nu putem fi ameninţaţi!

Lucky simţi, prin durerea torturii, prin mintea lui chinuită, că a apărut ceva nou, avea senzaţia că se va întâmpla o revoluţie.

Nu pot fi mituiţi. Nici ameninţaţi…

Mituiţi?

Chiar prin ceaţa semiconştienţei lui răsări o scânteie.

Abandonă radioul, îşi întoarse gândurile în altă parte şi brusc o parte din durere se atenuă. Lucky făcu un pas şovăielnic, depărtându-se de radio, iar durerea se atenuă şi mai mult. Îşi luă gândul cu totul de la radio.

Lucky încerca să nu gândească. Încerca să acţioneze automat, fără o planificare. Deci ei se concentrau ca să-l oprească să atingă radioul. Probabil că nu sunt în stare să-şi închipuie pericolul care îi paşte. Inamicul nu are dreptul să-i cunoască intenţiile şi să încerce să-l oprească. Nu are voie să-l oprească.

Nu are voie.

Ajunsese la dulăpiorul cu cele necesare pentru primul ajutor. Îi deschise uşiţa larg. Acum deja nu mai vedea clar şi pierdu secunde preţioase bâjbâind.

Vocea spunea răbdătoare:

— Care este decizia ta? Iar tânărul consilier fu din nou lovit de cumplita durere care tindea să-l încovoaie.

Lucky reuşise să găsească ce-şi propusese: un borcănel plat de compus siliconic albastru. Degetele îi săpară amarnic prin acoperământul de bumbac, pentru butonul microcâmpului paramagnetic care ţinea borcănaşul închis ermetic.

Simţi vag butonul în vârful unui deget. Văzu la fel de vag capacul deplasându-se şi căzând într-o parte. Auzi vag sunetul metasticului lovit de metal. Ameţit vedea că borcanul era deschis şi-l duse, ca prin ceaţă, spre ejector. Ridică mâna.

Durerea se întorsese cu toată furia posibilă.

Braţul stâng ridicase deschiderea batantă a ejectorului, iar cel drept ridica tremurător preţiosul borcan spre deschiderea largă de cincisprezece centimetri.

Braţul i se mişca înnebunitor de încet. Nu mai putea vedea. Totul era acoperit de o ceaţă roşiatică.

Îşi simţi braţul şi borcanul ţinut de el atingând peretele. Împinse, dar nu voia să se mişte mai departe. Degetele mâinii stângi începură să pipăie în sus şi în jos de la locul în care găsise uşiţa ejectorului. Atinse borcanul.

Nu îndrăznea să-i mai dea drumul din mâna dreaptă. Dacă îl scăpa, n-ar mai fi găsit puterea de a-l ridica din nou.

Îl ţinea cu ambele mâini şi-l trăgea cu ambele mâini în sus. Urca centimetru cu centimetru, în vreme ce Lucky se apropia tot mai mult de limita leşinului.

Iar borcanul dus a fost!

I se părea că aude la un milion de kilometri şuieratul aerului comprimat. Ştiu atunci că borcanul fusese ejectat în caldul ocean venusian.

O clipă, durerea se amplifică dincolo de limita suportabilului, dar apoi, după o uriaşă strângere, dispăru complet.

Lucky se îndreptă cu atenţie şi se depărtă de perete. Faţa şi tot trupul îi erau leoarcă de sudoare, iar mintea îi era plină de vârtejuri.

Se îndreptă către emiţător cât de rapid îi permiteau paşii şovăielnici. De data asta, nu l-a mai oprit nimic.

Evans şedea în scaunul lui, cu faţa ascunsă în palme. Înghiţise apă ca un disperat în deşert şi spunea încontinuu: „Nu-mi amintesc nimic, nu-mi amintesc nimic.”

Bigman, gol până la brâu, îşi ştergea capul şi pieptul cu o cârpă umedă. Pe faţă i se vedea un zâmbet tremurat.

— Ba eu îmi amintesc. Îmi amintesc tot. Într-o clipă eram în picioare şi ascultam vocea aia, Lucky, apoi, fără avertisment, eram trântit la podea. Nu mai simţeam nimic, nu-mi puteam întoarce capul, nu puteam nici măcar să clipesc din ochi, dar am auzit tot ce se întâmpla. Am auzit vocea şi tot ce-ţi spunea, Lucky, apoi te-am văzut pornind spre radio…

Pufni şi clătină din cap.

— Să ştii că n-am reuşit din prima, spuse Lucky cu voce slabă.

— Habar n-am avut. Nu mai erai în câmpul meu de vedere, iar după aceea tot ce am putut să fac a fost să stau acolo întins şi să aştept să transmiţi mesajul. Nu se întâmpla nimic, aşa că mi-am închipuit că şi pe tine te-au prins. În mintea mea, ne vedeam pe toţi trei întinşi la podea, într-o viaţă fără viaţă. Totul se terminase, iar eu nu puteam mişca un deget. Nu puteam decât să respir. Apoi ai revenit în faţa ochilor mei şi-mi venea să râd, să plâng şi să strig în acelaşi timp, dar nu puteam decât să stau acolo întins şi atât. Te-am văzut apropiindu-te de perete şi nu-mi puteam închipui ce Spaţiul mamii lui îţi venise taman atunci să faci, dar după câteva minute totul era terminat. Mamă, mamă!

Evans spuse prudent:

— Şi chiar ne întoarcem spre Aphrodite, Lucky? Nu încape nici o îndoială?

— Dacă instrumentele nu ne mint, ne întoarcem exact acolo. Iar eu personal am încredere în instrumente, spuse Lucky. Când o să ajungem în oraş şi o să avem puţin timp liber, o să avem parte toţi de nişte îngrijiri medicale.

— Somn! Insistă Bigman. Atâta vreau. Vreau să dorm două zile ca un bolovan.

— O să ai parte şi de asta, în mod sigur, spuse Lucky.

Dar Evans era mult mai marcat de experienţă decât ceilalţi doi. Arăta asta prin modul în care îşi strânsese

braţele şi se chircise, se ghemuise în scaunul lui.

— Oare nu mai interferă cu noi? Spuse el cu temere.

Era clar la cine se referă.

— Nu pot să garantez, veni răspunsul lui Lucky, dar partea cea mai rea a afacerii s-a încheiat. Am reuşit să iau legătura cu staţia spaţială.

— Eşti sigur? Nu încape nici o îndoială?

— Nici cea mai mică îndoială. Chiar mi-au asigurat un releu spre Pământ şi am vorbit chiar cu Conway Partea asta a problemei e rezolvată.

— Atunci s-a rezolvat totul, jubilă Bigman. Pământul e pregătit. Cunoaşte adevărul despre broaştele-V.

Lucky zâmbea, fără a comenta afirmaţia.

Bigman continuă:

— Lucky, încă ceva. Spune-mi şi mie ce s-a întâmplat în realitate. Cum ai reuşit să scapi din strânsoarea lor? Nisipuri marţiene! Cum ai făcut?

— Ceva ce ar fi trebuit să fac din capul locului, dacă eram deştept. Am fi fost scutiţi de o grămadă de necazuri inutile. Vocea ne-a spus că tot ce vor ei de la viaţă e să trăiască şi să gândească. Îţi aminteşti, Bigman? După aceea, a spus că nu există nici o cale de a fi ameninţaţi sau mituiţi. Abia în ultima clipă mi-am dat seama că eu şi cu tine ştim mai bine cum stau lucrurile.

— Eu ştiu mai bine? Întrebă Bigman interzis.

— Categoric. Tu ai descoperit, la două minute după ce ai văzut prima broască-V, că au nevoie de la viaţă de mai mult decât să trăiască şi să gândească. Ţi-am vorbit în drumul nostru spre suprafaţă despre modul în care plantele venusiene stochează oxigenul şi cum animalele venusiene îşi capătă oxigenul din hrană şi deci nu au nevoie să respire. De fapt, ţi-am spus că probabil că au prea mult oxigen şi că de aceea sunt nebune după hrană săracă în oxigen, cum ar fi hidrocarburile. Îţi aminteşti de vaselina aceea pentru mecanisme?

Ochii lui Bigman erau mai-mai să iasă din orbite.

— Normal că-mi amintesc.

— Gândeşte-te cât de mult duc cei de aici dorul hidrocarburilor. Probabil că la fel simte şi un copil că vrea o bomboană.

Bigman se repetă:

— Normal.

— Broaştele-V ne aveau sub control mental, dar pentru a ne menţine sub control era nevoie să se concentreze. Trebuia să le distrag cumva de la efortul de concentrare, cel puţin pe cele mai apropiate de navă, a căror influenţă era cea mai puternică. De aceea, mi-a fost clar că trebuie să lansez în apă cel mai evident lucru.

— Despre ce vorbeşti? Nu mă mai fierbe atâta, Lucky!

— Am aruncat în ocean un borcan cu jeleu de petrol, pe care l-am scos din dulăpiorul medical de la bord. E o hidrocarbură pură, mult mai pură decât vaselina de mecanisme. Nu i-au putut rezista. Chiar când era la mijloc o mizã atât de mare, nu i-au putut rezista. Cei mai apropiaţi de noi s-au scufundat după borcan. Cei mai îndepărtaţi se aflau în legături mentale cu ei, iar minţile li s-au îndreptat instantaneu spre hidrocarbură. Au pierdut controlul nostru şi am putut să transmit mesajul. Asta e tot.

— Deci s-a zis cu ei, spuse Evans.

— În privinţa asta, spuse Lucky, nu sunt deloc sigur. Mai există nişte detalii…

Se întoarse, încruntat, plescăind înciudat din buze: spusese prea multe.

Cupola strălucea mirific în hubloul babordului, iar Bigman simţea cum i se topeşte inima de atâta frumuseţe. Mâncase, trăsese şi un pui de somn, deci îi revenise cu totul cheful de viaţă efervescent, care îl caracteriza. Lou Evans îşi revenise considerabil după starea deznădăjduită în care se aflase. Numai Lucky nu-şi pierduse circumspecţia.

— Lucky, ascultă la mine, broaştele alea sunt demoralizate. Ascultă aici, nu ne-am întors noi cale de două sute de kilometri şi nu ne-a atins una măcar? Ei?

— În clipa asta, singura mea grijă este de ce nu primesc nici un răspuns din cupolă, spuse Lucky.

Şi Evans era încruntat:

— N-ar trebui să le ia atât de mult.

Bigman se uită de la unul la altul.

— Doar nu credeţi că s-a întâmplat ceva urât în oraş, nu?

Lucky îi făcu un semn cu mâna să facă linişte. În receptor se auzi, vorbind încet şi rapid, o voce:

— Identificarea, vă rog.

— Aceasta este o navă arondată Consiliului, numită Hilda, punct de pornire Aphrodite, destinaţie Aphrodite. La comandă, David Starr, care vă vorbeşte.

— Va trebui să aşteptaţi.

— Din ce motive, vă rog?

— Toate ecluzele sunt pe moment în funcţiune.

Evans se încruntă şi murmură:

— Lucky, asta e imposibil.

— Când se va elibera o ecluză? Întrebă Lucky. Daţi-mi poziţia ei şi dirijaţi-mă într-acolo prin ultrasemnale.

— Va trebui să aşteptaţi.

Legătura rămăsese deschisă în continuare, dar omul de la capătul celălalt nu mai spunea nimic.

Bigman sări indignat:

— Lucky, cheamă-l pe consilierul Morriss. O să ia măsuri.

Evans interveni ezitant:

— Morriss mă consideră un trădător. Lucky, dacă o să considere că te-ai dat de partea mea?

— Dacă ar fi aşa, răspunse Lucky, atunci e mai mult decât doritor să ne vadă în oraş. Nu, părerea mea e că omul care ne-a vorbit este sub control mental.

— Ca să ne oprească să intrăm, întrebă Evans. Vorbeşti serios?

— Vorbesc serios.

— Dar nu au cum să ne împiedice să intrăm, până la urmă, dacă nu…

Iar Evans păli şi se duse cu paşi mari la hublou.

— Lucky, ai dreptate! Aduc un tun-blaster. Vor să ne facă una cu apa!

Bigman ajunsese şi el la hublou. Nu mai încăpea nici o îndoială: o secţiune a cupolei glisase lateral, iar prin ea, oarecum ireal să-l vezi în apă, se ivea un tub îndesat.

Bigman privea ţeava cum coboară şi se fixează pe ei, cu o oroare fascinată. Hilda nu era înarmată. Nu ar fi putut vreodată să spere să ajungă la o acceleraţie care s-o scoată din raza de acţiune a tunului. Aparent, nimic nu-i mai putea salva de la o moarte instantanee.

Inamicul?

Dar chiar în timp ce Bigman simţea cum i se strânge stomacul la perspectiva de a fi distrus pe loc, el îl auzea pe Lucky vorbind energic în transmiţător:

— Submarinul Hilda, sosit cu o încărcătură de petrol… Submarinul Hilda, sosit cu o încărcătură de petrol… Submarinul Hilda, sosit cu o încărcătură de petrol… Submarinul Hilda…

De cealaltă parte izbucni o voce speriată:

— Aici Clement Heber, de la controlul ecluzei. Ce s-a întâmplat? Repet: ce s-a întâmplat? Clement Heber…

Bigman strigă fericit:

— Lucky, retrag blasterul!

Lucky răsuflă uşurat, dar foarte discret. Singurul semn că a fost într-o stare de tensiune. El spuse în continuare:

— Submarinul Hilda s-a prezentat pentru a intra în Aphrodite. Vă rog să ne repartizaţi o ecluză. Repet. Rog

repartizare ecluză.
— Puteţi andoca la ecluza cincisprezece. Urmaţi semnalul direcţional. Se pare că aici există o oarecare confuzie.
Lucky se ridică şi-i spuse lui Evans:
— Lou, preia comanda şi du nava în oraş cât poţi de repede.
Îi făcu semn lui Bigman să vină cu el în cabina alăturată.
— C-ceai…
Bigman bolborosea ca o cafetieră veche.
Lucky suspină şi spuse:
— Îmi închipuisem că broaştele-V vor încerca să ne împiedice să intrăm, de aceea mă gândisem dinainte la trucul cu petrolul. Dar nu credeam că or să meargă atât de departe încât să ne ţintească cu un tun. De aia m-au trecut toate apele. Nu eram sigur deloc că folosirea ideii de petrol o să meargă.
— Şi de ce a funcţionat?
— Tot hidrocarbură. Petrolul este o hidrocarbură. Am transmis prin radio, iar broaştele-V care-i comandau pe gardienii cupolei au fost distrase.
— Dar de unde ştiau ei ce e ăla petrol?
— Bigman, mi-am reprezentat în minte ce credeam eu despre petrol. Broaştele-V pot citi mintea, atunci când adaugi imaginilor mentale şi vorbirea.
Dar deodată vocea îi deveni un suspin:
— Asta n-are mare importanţă. Dacă sunt pregătite să ne distrugă, înseamnă că sunt pregătite pentru ceva foarte violent; sunt disperate. Şi noi suntem disperaţi. Trebuie să punem capăt problemei cât mai repede. O singură greşeală în acest stadiu şi suntem morţi.
Lucky scoase din buzunarul de la piept un scriber şi începu să scrie rapid pe o folie.
— Asta trebuie să faci atunci când îţi trimit cuvântul dat.
Ochii lui Bigman se făcură cât cepele.
— Dar, Lucky…!
— Ssst! Nu folosi niciunul din cuvintele din bilet.

Bigman arătă printr-o înclinare că acceptă.

— Dar eşti sigur că aşa este?

— Sper, spuse Lucky, cu o figură neliniştită. Pământul a aflat de broaştele-V, aşa că acestea nu vor distruge omenirea. Dar ar putea să producă pagube aici, pe Venus. Trebuie să împiedicăm asta, într-un fel sau în altul. Înţelegi ce ai de făcut?

— Da.

— În acest caz…

Şi Lucky luă folia, mototolind-o. Pastila rămasă a băgat-o în buzunarul de la cămaşă.

— Lucky, suntem în ecluză, se auzi glasul lui Lou. În cinci minute suntem în oraş.

— Perfect. Cheamă-l pe Morriss prin radio.

Se aflau din nou la reprezentanţa Consiliului din Aphrodite, în aceeaşi cameră în care îl întâlniseră pentru prima oară pe Lou Evans; aceeaşi în care văzuseră pentru prima oară şi o broască-V, îşi aminti neliniştit Bigman. Se cutremură gândindu-se la acele tentacule mentale care i se infiltraseră în cap pentru prima oară, fără ştirea lui.

Dar de data asta camera arăta altfel. Acvariul nu mai era, cum nu mai erau nici farfurioarele cu alune şi vaselină. Mesele înalte erau goale, în faţa ferestrei false.

Morriss arătase pe muteşte noua situaţie la intrarea lor. Obrajii lui durdulii se scofâlciseră, iar ochii erau marcaţi de cearcăne de oboseală. Până şi strângerea de mână era nesigură.

Bigman puse pe masă cu grijă ceea ce adusese. Pe cutie scria „Jeleu de petrol”.

Lou Evans şi Lucky se aşezară.

Morriss, rămas în picioare, spuse:

— Am scăpat de toate broaştele-V din clădire. Mai mult nu am putut, pentru că nu pot cere oamenilor să renunţe la animalele lor de casă fără un motiv întemeiat. Şi, evident, nu le-am putut furniza motivul.

— Va fi de ajuns, spuse Lucky, ca în timpul discuţiei noastre să ţii ochii îndreptaţi spre cutia asta cu hidrocarbură. Te rog să nu uiţi nici o clipă de existenţa ei în această cameră.

— Crezi că o să ajute? Întrebă nesigur Morriss.

— Cred că o să ajute.

Morriss se opri în faţa lui Lucky. Vocea lui suna ca un bubuit:

— Starr, mie nu-mi vine a crede. Broaştele-V sunt în oraş de ani de zile. Le avem încă de la construirea oraşului.

— Trebuie să nu scapi din vedere… Începu Lucky.

— Că sunt sub influenţa lor? Morriss se înroşise. Nu e adevărat. Neg cu hotărâre.

— Doctore Morriss, nu e ceva de care să te ruşinezi, spuse sec Lucky. Evans era sub controlul lor de zile întregi, iar eu şi Bigman am fost şi noi prinşi. Este posibil să crezi sincer că mintea ta nu a fost nici un moment atacată.

— Nu ai nici o dovadă, dar nu are importanţă, răspunse cu violenţă Morriss. Să presupunem că aveţi dreptate. Problema este, ce putem face? Cum luptăm cu ele? Să trimitem oamenii împotriva lor e inutil. Dacă aducem o flotă să bombardeze Venus din spaţiu, s-ar putea să ne oblige să deschidem vanele ecluzelor şi să înecăm toate oraşele de pe Venus, drept răzbunare. Oricum, nu vom putea niciodată ucide toate broaştele-V de pe Venus. Au la dispoziţie ca să se ascundă trei trilioane şi jumătate de kilometri cubi de ocean şi dacă vor pot să se înmulţească foarte rapid. Este evident că faptul că ai avertizat Pământul este esenţial, recunosc, dar avem în continuare pe cap nişte probleme foarte mari.

— Ai dreptate, recunoscu Lucky, dar să ştii că nu am transmis pe Pământ totul. Nu aveam dreptul, câtă vreme nu ştiam totul. De pildă…

Interfonul licări, iar Morriss lătră în difuzor:

— Ce mai este?

— Lyman Tumer, pentru audienţă, domnule, veni răspunsul.

— O clipă. Venusianul se aplecă spre Lucky şi-i spuse cu voce joasă: Eşti sigur că vrem să vină?

— Păi era vorba de întâlnirea pentru întărirea pereţilor partiţiilor de transită din interiorul oraşului, nu?

— Da, dar…

— Tumer este în mod sigur victimă. În afară de noi, este funcţionarul cu un grad înalt pe care oricine l-ar alege ca să-l controleze. Evident că trebuie să-l vedem.

Morriss spuse în microfon:

— Trimite-l aici.

Faţa slăbănoagă a lui Tumer, cu nasul încovoiat, era o mască a curiozităţii. Liniştea din cameră şi modul în care ceilalţi se holbau la el ar fi dat fiori chiar şi unui om mai puţin sensibil.

Lăsând geanta cu omniprezentul computer, el spuse:

— S-a întâmplat ceva rău, domnilor?

Încet, cu mare grijă, Lucky i-a prezentat în linii mari problema.

Gura lui Tumer a rămas multă vreme căscată. După care a spus, slab de tot:

— Vreţi să spuneţi că… Mintea mea…

— Cum altfel ar fi ştiut omul de la ecluză modalitatea exactă de a scăpa de intruşi? Nu avea nici pregătirea, nici inteligenţa necesară, şi cu toate acestea s-a baricadat acolo absolut perfect.

— Nu m-am gândit niciodată la asta. Niciodată nu m-am gândit la asta.

Vocea lui Tumer devenise un murmur incoerent.

— Cum de mi-a scăpat aşa ceva?

— Pur şi simplu ţi s-a comandat să-ţi scape totul.

— Ce ruşine îmi e…

— Să ştii că nu eşti singur, Tumer. Şi eu, şi doctorul Morriss, şi consilierul Evans…

— Şi ce facem în situaţia dată?

Lucky răspunse calm:

— Exact asta ne întreba doctorul Morriss la sosirea ta. O să avem nevoie de întreaga noastră putere de judecată. Unul din motivele pentru care am sugerat venirea ta aici este computerul tău. S-ar putea să avem nevoie de acest computer.

— Pe oceanele lui Venus, sper să fie nevoie, spuse Tumer, trezit la viaţă de subiectul lui preferat. Dacă aş putea face ceva ca să…

Şi-şi duse mâna la frunte, parcă temându-se de propriul cap de pe umeri, un cap străin, căruia nu-i cunoştea posesorul.

— Dar în clipa asta putem spune că noi suntem noi înşine?

— Câtă vreme ne concentrăm asupra acestui jeleu petrolier, suntem în siguranţă, explică Evans.

— Nu înţeleg. Cum poate să ne ajute un jeleu?

— Ajută. Deocamdată, să lăsăm deoparte cauza, spuse Lucky. Vreau să continui ce aveam de spus atunci când ai intrat.

Bigman se repezi la perete şi se uită agale la masa acum goală şi la borcanul deschis de pe cealaltă.

— Problema noastră este următoarea, continuă Lucky. Oare broaştele-V sunt adevărata ameninţare?

— Păi exact asta e teoria ta, spuse Morriss, foarte surprins.

— Evident, sunt un pericol prin faptul că au tendinţa de a controla minţile oamenilor. Dar sunt ele un adevărat inamic? Îşi încearcă minţile cu cele ale oamenilor şi se dovedesc un adversar formidabil, dar broaştele-V, ca indivizi, se dovedesc destul de neinteligente.

— Cum aşa?

— Aţi avut aici o broască-V care nu a avut înţelepciunea să se ţină deoparte de minţile noastre. A transmis peste tot că a văzut nişte oameni deosebiţi, fără mustaţă. I-a ordonat lui Bigman să-i dea alune unse cu vaselină. Asta denotă oare inteligenţă? S-a dat de gol aproape imediat.

Morriss ridică din umeri.

— Poate că nu toate broaştele-V sunt inteligente.

— Chestiunea merge şi mai departe de atât. Noi eram neajutoraţi, în strânsoarea lor mentală, la suprafaţa oceanului. Dar eu descoperisem unele lucruri şi am încercat asupra lor jeleul de hidrocarburi şi a mers. I-a împrăştiat. Să nu uităm, era în joc însuşi scopul lor strategic. Era absolut necesar să ne împiedice să anunţăm Pământul despre existenţa lor. Cu toate acestea, au zădărnicit totul pentru un borcan de jeleu petrolier. Din nou, aproape ne-au distrus la revenirea noastră la Aphrodite. Tunul începuse să ne ţintească, dar menţionarea acestui compus petrolier le-a zădărnicit toate planurile.

Tumer se foi neliniştit în scaun.

— Starr, acum înţeleg ce voiai să spui cu jeleul petrolier. Toată lumea ştie că broaştele-V sunt nebune după grăsimile de orice fel. Iar această dorinţă le e mai presus de orice.

— O dorinţă prea puternică, pentru nişte fiinţe inteligente, care vor să-i învingă pe pământeni? Tumer, ai renunţa la o victorie decisivă pentru o bucată de tort de ciocolată?

— Evident că nu, dar asta nu dovedeşte că broaştele ar renunţa.

— Îţi garantez că ar renunţa. Mintea unei broaşte-V ne este străină şi deci nu putem presupune că ce e valabil pentru noi ar fi valabil şi pentru ele. Dar prea e dubioasă această nebunie după hidrocarburi. Pe mine mă duce gândul la o comparaţie între broaştele-V şi câini, mai degrabă decât să le compar cu oamenii.

— Cum justifici comparaţia? Întrebă Morriss.

— Iată cum, spuse Lucky. Un câine poate fi antrenat să facă multe lucruri aparent inteligente. O creatură care nu a văzut şi nu a auzit în viaţa ei de un câine, dacă ar fi văzut un câine însoţindu-şi stăpânul orb, înainte să apară Son-O-Trap, s-ar fi întrebat cine e mai inteligent: omul sau câinele. Dar dacă ar fi trecut pe lângă ei cu un os plin cu carne şi ar fi observat cât de tare este atras câinele, şi-ar fi dat seama de adevăr.

Tumer, palid şi cu ochii aproape ieşiţi din orbite, spuse:

— Vrei să spui că broaştele-V sunt pur şi simplu uneltele unor fiinţe umane?

— Nu ţi se pare foarte plauzibil, Tumer? Doctorul Morriss tocmai a spus că broaştele-V sunt în oraş de mulţi ani, dar ele au început să provoace incidente doar cu câteva luni în urmă. Problemele au început cu lucruri mărunte, cum ar fi un om care şi-a aruncat banii pe stradă. E ca şi cum nişte oameni ar fi învăţat cum să folosească înzestrarea telepatică naturală a broaştelor-V pentru a impune ordinele şi controlul unor fiinţe umane. E ca şi cum ar fi început să exerseze treptat, să-şi dezvolte nivelul controlului, până când erau în stare să treacă la lucruri mai mari. S-ar putea ca scopul lor final să nu fie drojdiile, ci ceva mult mai mare, ca de pildă controlul absolut asupra Confederaţiei Solare, sau chiar a întregii Galaxii.

— Nu-mi vine să cred una ca asta, spuse Morriss.

— Atunci să mai vin cu nişte dovezi. Când eram în ocean, ne-a vorbit o voce mentală, care se declara a unei broaşte-V. A încercat să ne forţeze să furnizăm informaţii şi apoi să ne sinucidem.

— Ei bine?

— Ei bine, vocea ajungea la noi prin intermediul unei broaşte-V, dar nu provenea de la o broască-V. Venea din partea unei fiinţe umane.

Lou Evans se ridicase în picioare şi se uita cu totul descumpănit la Lucky.

Lucky zâmbi.

— Nici măcar Lou nu o crede, dar este adevărul adevărat. Vocea vorbea despre „maşini de metal strălucitor”, nu despre „nave”. Ni se sugera că broaştelor-V nu le sunt familiare anumite noţiuni şi de aceea folosesc pentru ele termeni ocolitori, descriptivi, care să însemne acelaşi lucru. Dar vocea a uitat ceva. Îmi amintesc cuvânt cu cuvânt: „Viaţa se va sfârşi pentru cei ca tine, ca şi cum ai stinge un foc. Va fi stinsă şi nu va mai arde niciodată.”

Morriss repetă apatic:

— Ei bine?

— Ei bine, ar fi cazul să înţelegeţi. Cum putea folosi o broască-V un concept cum ar fi „stingerea unui foc”, sau pur şi simplu ideea de ardere? Dacă vocea se pretindea a fi a unei broaşte-V, care nu ştie ce e aceea o navă, cum putea şti ce este acela foc?

Le era tuturor evident, dar Lucky continua furios:

— Atmosfera lui Venus este compusă din nitrogen şi bioxid de carbon. Nu există oxigen în stare liberă. Ştim cu toţii asta. În atmosfera venusiană nu poate să ardă nimic. Nu pot exista flăcări. O broască-V poate să se căznească un milion de ani, dar nu va avea de unde să vadă un foc. Cineva poate să spună că ar fi putut vedea focuri sub cupolele oraşelor, dar oricum n-ar fi înţeles natura focului, nu mai mult decât funcţionarea navelor noastre. În ce mă priveşte, sunt sigur că gândurile pe care le primeam nu proveneau de la o broască-V, ci de la un om care se folosea de broaştele-V pentru a ajunge la minţile noastre.

— Dar cum de e posibil aşa ceva? Întrebă Tumer.

— Nu ştiu, spuse Lucky. Aş vrea să ştiu. În mod sigur, ca să găseşti aşa ceva e nevoie de o minte strălucită. Un om ar trebui să ştie multe lucruri despre subiecte ca funcţionarea unui sistem nervos şi despre fenomenele electrice care o însoţesc.

Lucky se uită cu răceală la Morriss:

— De pildă, ar trebui să fie specializat în biofizică.

Toţi ochii erau întorşi spre consilierul venusian, căruia sângele îi pierea din faţă, până când mustaţa grizonată nu se mai văzu pe fundalul pielii palide.

Inamicul!

Morriss reuşi doar să bâiguie:

— Vrei să spui că…?

Dar vocea i se frânse, răguşită.

— Nu emit nici o acuzaţie, spuse liniştit Lucky. Doar am emis o ipoteză.

Morriss se uita în jur deznădăjduit, întorcându-şi privirea spre fiecare dintre ceilalţi patru oameni din încăpere, uitându-se fix, fascinat, în ochii lor.

Spuse, înecându-se:

— E o nebunie, e o prostie. Eu am raportat primul toate tulburările de pe Venus! Căutaţi raportul original de la Consiliu! Eu l-am semnat. De ce să chem Consiliul, dacă aş fi fost... Şi ce motiv aş fi avut? Ei? Ce motiv?

Consilierul Evans părea foarte stânjenit. Din privirea sa aruncată în direcţia lui Tumer, Bigman îşi dădea seama că Evans n-ar fi vrut martori din exterior la o dispută care ţinea doar de Consiliu.

Cu toate acestea, Evans a vorbit în cu totul altă direcţie:

— Asta ar explica efortul depus de doctorul Morriss pentru a mă discredita. Eram un intrus, eram periculos, puteam să aflu din întâmplare adevărul. Deja descoperisem o jumătate din el, în mod sigur.

Morriss respira greu.

— Nu am făcut niciodată aşa ceva. Este o conspiraţie împotriva mea şi n-o să vă fie moale nici unuia, dacă veţi continua. Voi apela la justiţie.

— Vrei să spui că doreşti un proces în faţa Consiliului? Întrebă Lucky. Vrei să-ţi pledezi cauza în faţa plenului Comitetului Central al Consiliului?

Evident, Lucky se referea la procedura judecării consilierilor acuzaţi de înaltă trădare faţă de Consiliu şi faţă de Sistemul Solar. În istoria Consiliului, nimeni nu fusese supus acestei proceduri.

La menţionarea acestei posibilităţi, pe Morriss l-au părăsit toate frânele care-l reţinuseră. Urlând, se ridică şi se aruncă asupra lui Lucky.

Lucky se rostogoli peste braţul fotoliului pe care stătea şi, în acelaşi timp, făcu un semn rapid în direcţia lui Bigman.

Era semnalul pe care-l conveniseră mai înainte. Bigman trecu la îndeplinirea instrucţiunilor date de Lucky pe când

se aflau încă la bordul Hildei şi treceau prin ecluza care-i ducea sub cupola de la Aphrodite.

Se auzi tunetul blasterului. Fusese reglat la intensitate mică, dar radiaţiile lui ionizante au umplut camera de un miros pătrunzător de ozon.

Şi aşa a rămas camera clipe lungi. Orice mişcare încetase. Morriss, cu capul căzut în fotoliul lui Lucky, nu făcu nici un gest de ridicare. Bigman rămăsese în picioare, ca o statuie miniaturală, cu blasterul la şold, de parcă îngheţase în actul tragerii.

Iar ţinta loviturii de blaster se afla întinsă, distrusă, pe podea.

Lou Evans a fost primul care şi-a recăpătat glasul, dar doar pentru a scoate o exclamaţie:

— Sfinte Spaţiule…!

Apoi a urmat şuieratul lui Lyman Tumer:

— Ce ai făcut?

Morriss, gâfâind după recentul lui efort, nu putea spune nimic, dar îşi rotise capul şi-l privea muteşte pe Bigman.

— Bună lovitură, Bigman, îl lăudă Lucky, laudă la care Bigman zâmbi fericit.

Cutia neagră a computerului lui Lyman Tumer zăcea zdrobită şi în cea mai mare parte carbonizată, dezintegrată.

Vocea lui Tumer căpătă vigoare:

— Calculatorul meu! Idiotule! Cum ai putut să faci una ca asta?

Îi răspunse Lucky, foarte natural:

— Nu a făcut decât ce trebuia să facă, Tumer. Iar acum, vreau ca toată lumea să păstreze liniştea.

Se întoarse spre Morriss, îl ajută pe rubicondul personaj să se ridice şi-i spuse:

— Domnule doctor Morriss, vă prezint scuzele mele. Trebuia însă să fiu sigur că atenţia lui Tumer este îndreptată într-o direcţie cu totul greşită. A trebuit să mă folosesc de tine în acest scop.

— Asta înseamnă că nu mă bănuieşti de… De… Bâigui Morriss.

— Nici măcar o clipă nu mi-am pus problema, răspunse Lucky. Niciodată.

Morriss se depărtă puţin, cu ochii aprinşi de mânie.

— Atunci, Starr, aştept o explicaţie.

— Înainte de prezenta şedinţă, începu Lucky, n-am îndrăznit niciodată să-i spun cuiva că bănuiesc că în spatele broaştelor-V se află un om. Nu am putut spune asta nici măcar în mesajul meu către Pământ. Mi s-a părut evident că dacă aş fi făcut asta, adevăratul inamic ar fi devenit disperat şi ar fi luat măsuri, cum ar fi inundarea unuia dintre oraşe, şantajându-ne după aceea cu repetarea isprăvii. Câtă vreme nu ştia că am eliminat broaştele-V din bănuielile mele, speram că va continua jocul lui şi că nu va urmări să ne omoare decât pe mine şi pe prietenii mei. Dar la şedinţa aceasta am putut să vorbesc liber, pentru că am considerat că am reuşit să îl aduc aici pe omul în chestiune. Totuşi, nu am îndrăznit să întreprind nici o acţiune împotriva lui fără o pregătire adecvată, pentru că mi-era teamă că ne va controla mental şi că acţiunile lui vor fi după aceea radicale. Mai întâi, a trebuit să-i distrag atenţia complet, ca să fiu sigur că cel puţin câteva secunde va fi prea absorbit în activităţile colaterale ale grupului ca să detecteze, cu ajutorul uneltelor lui, broaştele-V, emoţiile puternice pe care le puteau emite mintea mea şi cea a lui Bigman. În mod sigur, nu există în clădire nici o broască-V, dar s-ar fi putut folosi de alte broaşte-V, din altă parte a oraşului, aşa cum e capabil să folosească şi broaştele-V din ocean, aflate la mulţi kilometri de Aphrodite. Ca să-i distrag atenţia, te-am acuzat, doctore Morriss, de trădare. Nu te-am putut avertiza înainte, pentru că voiam ca emoţiile tale să fie autentice – şi ai fost – admirabil de indignat. Atacul tău asupra mea a fost extrem de bine venit.

Morriss scosese o batistă dintr-un buzunar băgat în mânecă şi-şi tampona fruntea plină de broboane.

— Lucky, mi-a picat foarte rău, dar cred că-ţi înţeleg raţionamentul. Tumer este omul, corect?

— Tumer este omul, spuse Lucky.

Tumer îngenunchease şi cotrobăia năuc printre resturile împrăştiate şi arse ale instrumentului lui. Se ridică şi spuse cu ură:

— Mi-aţi distrus computerul!

— Personal, nu cred că era un computer, spuse Lucky. Prea îl ţineai tot timpul cu tine. Când te-am întâlnit prima oară, îl aveai lângă tine. Ai spus că-l foloseşti ca să calculezi rezistenţa barierelor interioare ale oraşului împotriva posibilei inundaţii. Iar acum probabil că-l aveai la tine ca să te ajute, dacă discuţiile cu doctorul Morriss privitoare la aceleaşi bariere ar fi dus la idei noi…

Lucky făcu o pauză, apoi continuă, cu un calm dur în voce:

— Dar am venit să te văd şi în apartamentul tău, în dimineaţa de după ameninţarea cu inundaţia. Pur şi simplu, voiam să discut cu tine nişte lucruri care nu implicau nici un fel de calcule, iar tu ştiai asta. Cu toate acestea, nu ai putut lăsa calculatorul în camera cealaltă. Trebuia să fie cu tine, la picioarele tale.

Tumer începu o apărare disperată:

— Era creaţia mea, îmi plăcea foarte mult. Îl purtam tot timpul cu mine.

— Cred că avea cam zece kilograme. Cam greu, oricât ar fi fost de mare afecţiunea pentru propria creaţie. Oare nu cumva era dispozitivul prin care ţineai legătura permanentă cu broaştele-V?

— Şi cum ai de gând să dovedeşti aşa ceva? Îl şfichiui ironic Tumer. Ai spus tu însuţi că şi eu sunt o victimă. Toată lumea poate să depună mărturie.

— Da, spuse Lucky, pot să dovedesc. Omul care s-a baricadat cu atâta îndemânare în ecluza cupolei avea informaţiile de la tine. Dar oare informaţia era furată din mintea ta, sau furnizată voluntar?

Morriss izbucni furios:

— Lucky, nu-l mai fierbe atâta! Tumer, eşti sau nu vinovat de epidemia asta a controlului mental?

— Bineînţeles că nu sunt! Strigă Tumer. Nu poţi să iei nici o măsură doar pentru că aşa spune un tinerel care crede că tot ce visează el e realitate, doar pentru că e membru al Consiliului.

— Ia spune-mi tu, Tumer, zise Lucky, îţi aminteşti de noaptea aceea în care un om stătea cu pârghia de ridicare a porţii ecluzei în mână? Ţi-o aminteşti bine de tot?

— Mi-o amintesc foarte bine.

— Îţi aminteşti că ai venit la mine şi mi-ai spus că dacă se deschide ecluza, bariera interioară de transită nu va rezista şi că întregul Aphrodite va fi inundat? Erai de-a dreptul înfricoşat. Aproape intraseşi în panică.

— Aşa e, eram îngrozit. Şi acum sunt. Nu poţi să nu te sperii în situaţii ca aceea. Şi Tumer adăugă maliţios: Evident, dacă eşti viteazul Lucky Starr, rămâi calm.

Lucky ignoră remarca.

— Nu cumva ai venit la mine ca să-mi transmiţi informaţia exact pentru a mai spori confuzia deja existentă, ca să ne ţii ocupaţi destul de mult pentru ca să-l manevrezi pe Lou Evans să iasă din oraş, în ocean, unde-l puteai omorî în voie? Evans era greu de manipulat şi aflase prea multe despre broaştele-V. Poate că încercai să mă îngrozeşti şi pe mine, ca să plec din Aphrodite şi de pe Venus.

— Teoria ta e ridicolă, spuse Tumer. Barierele interioare chiar sunt insuficiente. Întreabă-l pe Morriss. Mi-a verificat calculele.

Nu prea entuziast, Morriss confirmă:

— Mi-e teamă că aici Tumer are dreptate.

— N-are importanţă, spuse Lucky. Hai să lăsăm asta deoparte, deocamdată. Mai exista un pericol, real, iar Tumer era pe drept speriat… Tumer, eşti căsătorit.

Ochii lui Tumer sclipiră neliniştiţi. Îl privi scurt pe Lucky, apoi îşi îndreptă iar privirea în altă parte.

— Şi ce dacă?

— Soţia ta e frumoasă şi considerabil mai tânără decât tine. Nu eşti căsătorit nici de un an.

— Şi ce vrei să dovedeşti cu asta?

— Că probabil nutreşti pentru ea o profundă afecţiune. Îndată după căsătorie, te-ai mutat într-un apartament scump, ca să o mulţumeşti pe ea. Îi permiţi să decoreze casa după gustul ei, deşi tu ai cu totul alte gusturi. În mod sigur nu i-ai neglija siguranţa, nu?

— Nu înţeleg. Despre ce vorbeşti?

— Cred că ştii deja. Singura dată când am întâlnit-o pe soţia ta, ea mi-a spus că în tot timpul vânzolelii din noaptea trecută dormise. Părea foarte dezamăgită că nu luase şi ea parte la evenimente. De asemenea, mi-a subliniat cât de minunată e casa în care locuiţi. Chiar mi-a spus că aveţi „refugii”. Din nefericire, pentru mine termenul nu avea nici o semnificaţie, căci mi-aş fi dat seama încă de atunci şi acolo de adevăr. Am înţeles totul abia când mă aflam pe fundul oceanului, când Lou Evans mi-a amintit întâmplător de aceste adăposturi. „Adăposturile” sunt ceva cu totul deosebit, pe Venus ele sunt construite pentru a suporta întreaga presiune a oceanului în cazul că un cutremur ar distruge cupola unui oraş. Acum înţelegi despre ce vorbesc?

Tumer nu scotea nici un cuvânt. Lucky continuă:

— Dacă în noaptea aceea îţi era atât de tare teamă de o catastrofă pentru întregul oraş, de ce nu te-ai gândit la soţia ta? Vorbeai despre salvarea oamenilor, despre evacuarea oraşului. Chiar să nu te fi gândit la siguranţa soţiei tale? Subsolul apartamentului vostru are asemenea adăposturi. În două minute, s-ar fi aflat în siguranţă. Nu aveai decât s-o suni şi să o avertizezi. Dar n-ai făcut-o. Ai lăsat-o să doarmă.

Tumer mormăi ceva.

— Să nu-mi spui că ai uitat, continuă Lucky. Nu pot să cred aşa ceva. Puteai să uiţi orice, numai siguranţa soţiei tale nu. Permiteţi-mi să vă sugerez o explicaţie alternativă. Nu te-a

îngrijorat situaţia soţiei tale, pentru că ştiai că nu se află în nici un fel de pericol. Ştiai că nu există nici un pericol, pentru că ştiai că poarta ecluzei nu va fi deschisă.

Lucky se ambalase şi era furios.

— Ştiai că poarta ecluzei nu se va deschide, pentru că tu erai cel care avea controlul mental asupra omului de la comenzi. Ceea ce te-a trădat a fost exact iubirea profundă pentru soţia ta. N-ai vrut să-i tulburi somnul, deşi astfel mica ta piesă ar fi arătat mult mai plauzibilă.

Tumer spuse brusc:

— Nu mai spun nimic decât în prezenţa unui avocat. Nu ai absolut nici o dovadă.

— Este destul pentru a iniţia o investigaţie pe scară largă a Consiliului, spuse Lucky. Doctore Morriss, eşti bun să-l ţii la păstrare până când terminăm preparativele pentru zborul spre Pământ? Îl vom însoţi eu şi Bigman. O să avem grijă să ajungă acolo în bună stare.

Ajunşi la hotel, Bigman spuse cu îngrijorare în glas:

— Pe nisipurile marţiene, Lucky, nu văd cum ai putea găsi dovezi împotriva lui Tumer. Toate deducţiile tale sunt foarte convingătoare, dar ele nu constituie dovezi materiale.

Lucky, după o cină caldă cu drojdii, era pentru prima oară în măsură să se relaxeze de la străpungerea stratului de nori care înconjura pe Venus. Spuse:

— Consiliul nu va fi interesat, cred eu, să obţină dovezi care să-l pună la zid pe Tumer.

— Lucky! Cum aşa? Doar e un ticălos…

— Ştiu. E de multe ori mai rău decât un criminal. Are evidente înclinări dictatoriale, este şi trădător. Dar mai important decât răutatea lui este faptul că a creat o operă genială.

— Te referi la maşina lui? Întrebă Bigman.

— Categoric. Am distrus singura asemenea maşinărie existentă şi probabil că va trebui să construim o alta. Există multe întrebări la care ar trebui să căpătăm răspunsuri. Cum a reuşit Tumer să controleze broaştele-V? Când a vrut

să-l omoare pe Lou Evans, a dat instrucţiuni detaliate broaştelor-V, le-a ordonat să aducă din abis gigantul? Sau le-a spus simplu: „Omorâţi-l pe Evans”, lăsându-le să-şi facă treaba ca nişte câini dresaţi, să aleagă ele modalitatea? De asemenea, îţi imaginezi ce posibilităţi poate să aducă un asemenea instrument? Poate să ne ofere o metodă cu totul nouă de atacare a bolilor mentale, o cale nouă de a combate impulsurile criminale. Ar putea, chiar, pe viitor, dacă este folosit cum trebuie, să prevină războaie şi să învingă inamicii Pământului fără vărsare de sânge, rapid, dacă ni se va impune vreodată războiul. O maşină periculoasă în mâinile unui tip mânat de ambiţii poate deveni foarte folositoare şi binefăcătoare în mâinile Consiliului.

— Oare Consiliul va vrea să-l determine să construiască o altă maşină? Întrebă Bigman.

— Cred că da, după ce se vor lua toate precauţiunile necesare. Dacă i se oferă o graţiere şi o reabilitare la alternativa închisorii pe viaţă, fără să-şi mai poată vedea vreodată soţia, cred că va alege să se facă util. Evident, una dintre primele utilizări ale maşinii va fi investigarea chiar a minţii lui Tumer, pentru a-l ajuta să-şi vindece anormala sete de putere. Vom salva astfel pentru omenire un creier extraordinar.

În ziua următoare aveau să părăsească planeta, îndreptându-se din nou spre casă. Lucky se gândi cu o plăcută nostalgie la minunatul cer albastru de acasă, la viaţa în aer liber, la hrana naturală, la spaţiu şi la viaţa pe întinderile de uscat.

— Nu uita, Bigman, e foarte uşor să „protejezi societatea” prin execuţia unui criminal, dar asta nu va aduce înapoi vieţile victimelor lui. Dar dacă cineva ar putea să-l vindece şi să-l folosească pentru a face viaţa mai bună şi mai frumoasă în acea societate, ar fi o realizare mult, mult mai mare…

Ramsai

SFÂRŞIT